

National Library
of Sweden

Denna bok digitaliserades på Kungl. biblioteket år 2012

K. A.

S. O. U.

STATENS OFFENTLIGA UTREDNINGAR 1936:36
ECKLESIASTIKDEPARTEMENTET

PSALMBOK

FÖR

SVENSKA KYRKAN

FÖRSLAG AVGIVET DEN 29 FEBR. 1936,
ÖVERARBETAT AV INOM ECKLESIASTIK-
DEPARTEMENTET TILLKALLADE SAKKUNNIGA

STOCKHOLM
1936

Statens offentliga utredningar 1936

Kronologisk förteckning

1. Betänkanden 1 rörande serafimerlasarettets ekonomi samt 2 rörande lasarettets ställning och verksamhet. Hæggström. 187 s. **E.**
2. Förslag till konvention mellan Sverige och Schweiz om erkännande och verkställighet av domar och skiljedomar m. m. Norstedt. 55 s. **U.**
3. Betänkande med förslag om vissa föreskrifter beträffande konsumtionsmjölk. Marcus. 68 s. **Jo.**
4. Betänkande med förslag till lag om behandling av förbrytare, hemfallna åt alkoholmissbruk, m. m. Marcus. 56 s. **Ju.**
5. Betänkande med förslag angående revision av lagstiftningen rörande tillverkning, beskattning och försäljning av maltdrycker. Marcus. 397 s. **Fi.**
6. Utredning med förslag rörande bidrag åt barn till änkor och vissa invalider samt åt föräldralösa barn. Beckman. 93 s. **S.**
7. Socialiseringsproblemet. Allmänna synpunkter. Tiden. viij, 99 s. **Fi.**
8. Ur socialiseringens »europeiska» idékrets. Tiden. viij, 210 s. **Fi.**
9. Socialiseringsidéer och socialiseringspraxis i Sovjetunionen. 1. Tiden. iv, 206 s. **Fi.**
10. Statligt kaffemonopol. Marcus. 192 s. **Fi.**
11. Förslag till psalmbok för svenska kyrkan. Uppsala, Almqvist & Wiksell. 58*, 319 s. **E.**
12. Betänkande angående förlossningsvården och barnmorskeväsendet samt förebyggande mödra- och barnavård. Norstedt. 120 s. **S.**
13. Betänkande angående familjebeskattningen. Marcus. 147 s. **Fi.**
14. Betänkande angående dels planmässigt sparande och dels statliga bosättningslån. Norstedt. 55 s. **S.**
15. Betänkande angående moderskapspenning och mödrahjälp. Norstedt. 78 s. **S.**
16. Utredning rörande förhållandet mellan land- och sjötrafikmedel. Hæggström. 183 s. **K.**
17. Förslag till lag om ändring i vissa delar av sjölagen m. m. Norstedt. viij, 418 s. **Ju.**
18. Undersökningar rörande det samlade skattetrycket i Sverige och utlandet. Marcus. viij, 308 s. **Fi.**
19. Betänkande med förslag till lagstiftning angående skyddsskogar m. m. Marcus. 172 s. 1 karta. **Jo.**
20. Betänkande med förslag i anledning av verkställd granskning av 1932 års trafikutrednings förslag till förordning angående allmän automobiltrafik. Hæggström. 54 s. **K.**
21. Arbetslöshetsundersökningen den 31 juli 1935. Marcus. 274 s. 1 karta. **S.**
22. Den svenska sjöfartsnäringen. Statistisk-ekonomisk undersökning. Norstedt. 111 s. **H.**
23. Betänkande angående åtgärder för avhjälpande av de inom vissa delar av Norrbottens läns lappmark yppade missförhållanden samt rörande de kostnader som därav kunde föranledas m. m. Luleå, Länstryckeriet. 318 s. 1 bilaga. **S.**
24. Betänkande med förslag till lag om internationella rättsförhållanden rörande arv, testamente och boutredning m. m. Norstedt. 62 s. **Ju.**
25. Betänkande med förslag till lag angående ändring i vissa delar av lagen den 29 juni 1923 (nr 286) om sparbanker m. m. Marcus. 163 s. **Fi.**
26. Sociala jordutredningens betänkande med förslag till revision av lagstiftningen angående avstyckning m. m. Marcus. 79 s. **Jo.**
27. Angående kontrollen över elektriska starkströmsanläggningar. Hæggström. 185 s. **H.**
28. Kyrkogodset i Skåne, Halland och Blekinge under dansk tid. Marcus. xxxj, 405 s. **E.**
29. Betänkande om socialstyrelsens organisation. Beckman. 151 s. **S.**
30. Betänkande med förslag till lagstiftning angående skogar å städer och enskilda tillhöriga flygsandsfält i Hallands län. Marcus. 108 s. **Jo.**
31. Betänkande med utredning och förslag angående åtgärder för särskild undervisning och utbildning av psykiskt efterblivna i barn- och ungdomsåren. Hæggström. 164 s. **E.**
32. Svensk arbetslöshetspolitik åren 1914—1935. Norstedt. 122 s. **S.**
33. Förslag till vissa ändringar i kungl. byggnadsstyrelsens normalförslag till gatukostnadsbestämmelser enligt 49 § stadsplanelagen. Marcus. 7 s. **K.**
34. Utredning rörande de svenska universitets- och högskolestudenternas sociala och ekonomiska förhållanden. Av S. Wicksell och T. Larsson. Bilaga till betänkande med undersökningar och förslag i anledning av tillströmningen till de intellektuella yrkena. Lund, Ohlsson, ij, 381 s. **E.**
35. Promemoria angående ändring av bestämmelserna rörande kommunernas underställningsfria lånerätt. Marcus. 38 s. **Fi.**
36. Psalmbok för svenska kyrkan. Förslag avgivet den 29 febr. 1936, överarbetat av inom ecklesiastikdepartementet tillkallade sakkunniga. Uppsala, Almqvist & Wiksell. xxiv, 98 s. **E.**

Anm. Om särskild tryckort ej angives, är tryckorten Stockholm. Bokstäverna med fetstil utgöra begynnelsebokstäverna till det departement, under vilket utredningen avgivits, t. ex. **E.** = ecklesiastikdepartementet, **Jo.** = jordbruksdepartementet. Enligt kungörelsen den 3 febr. 1922 ang. statens offentliga utredningars yttre anordning (nr 98) utgivas utredningarna i omslag med enhetlig färg för varje departement.

STATENS OFFENTLIGA UTREDNINGAR 1936:36
ECKLESIASTIKDEPARTEMENTET

PSALMBOK

FÖR

SVENSKA KYRKAN

FÖRSLAG AVGIVET DEN 29 FEBR. 1936,
ÖVERARBETAT AV INOM ECKLESIASTIK-
DEPARTEMENTET TILLKALLADE SAKKUNNIGA

STOCKHOLM
1936

KUNGL. BIBLIOTEKET STOCKHOLM

UPPSALA 1936
ALMQVIST & WIKSELLS BOKTRYCKERI-A.-B.
36547

INNEHÅLL.

Sid.

Skrivelse till statsrådet och chefen för Kungl. Ecklesiastikdepartementet v
Särskilt yttrande x
I förslaget använda förkortningar xvi
Tabeller:
Tab. 1: Psalmer i 1819 års psalmbok, vilka föreslås skola utgå xvii
Tab. 2: Psalmer i Nya Psalmer, vilka föreslås skola utgå xix
Tab. 3: Psalmverser, vilka föreslås skola utgå ur från W bevarade psalmer xix
Tab. 4: Psalmverser, vilka föreslås skola utgå ur från NPs bevarade psalmer xx
Tab. 5: Psalmer och psalmverser, i vilka de sakkunniga föreslå återgång från F 36 till den ursprungliga lydelsen i W xx
Tab. 6: Psalmer och psalmverser, i vilka de sakkunniga föreslå återgång från F 36 till den ursprungliga lydelsen i NPs xx
Tab. 7: Psalmer och psalmverser i W, vilka uteslutits i F 36 men återupptagits av de sakkunniga xxi
Tab. 8: Psalmer och psalmverser i NPs, vilka uteslutits i F 36 men återupptagits av de sakkunniga xxi
Tab. 9: Psalmer och psalmverser i W, som F 36 men ej de sakkunniga medtagit xxii
Tab. 10: Psalmer och psalmverser i NPs, som F 36 men ej de sakkunniga medtagit xxii
Tab. 11: Psalmer i F 36, vilka av de sakkunniga föreslås skola utgå .. xxiii
Tab. 12: Samtliga av de sakkunniga medtagna psalmer, vilka icke ingå i F 36 xxiv

Psalmtexter (n:r 1—582) 1
Liturgiskt bihang (n:r 583—591) 77
Psalmtexter som föreslås överförda till *En liten bönbok* 79
Alfabetiskt register över i förslaget ingående psalmer 83
Psalmer med ändrad begynnelserad 98

Till

Herr Statsrådet och Chefen för Kungl.

Ecklesiastikdepartementet.

Undertecknade, jämlikt nådiga bemyndiganden av den 12 och den 26 juni 1936 tillkallade sakkunniga, vilka blivit utsedda att, efter tagen kännedom om inkomna utlåtanden, överse och granska det år 1936 avgivna förslaget till psalmbok för svenska kyrkan, få härmed vördsamt framlägga resultatet av sin granskning.

Med allt erkännande av det grundliga, sakkunniga och pietetsfulla arbete som har blivit nedlagt på nämnda förslag — uppställningen och anordningen av psalmerna må härvid icke förglömmas — kunna de sakkunniga icke förorda att det i sitt föreliggande skick blir antaget. Samtliga inkomna utlåtanden äro också därom eniga, att förslaget, sådant det nu framträder, är oantagbart.

De sakkunnigas granskningsarbete har utmynnat i framläggandet av ett förslag till psalmbok, vilket enligt sakens natur bygger på 1936 års förslag, men i fråga om psalmbeståndet och för övrigt i en mängd detaljer liksom i fråga om vissa principer i icke ringa mån skiljer sig från detsamma. Det har icke ingått i de sakkunnigas uppgift att ånyo inventera förhandenvarande psalmförråd. De i de sakkunnigas förslag intagna psalmerna härröra, med ett par undantag, från de psalmer som finnas i den wallinska psalmboken, i tillägget av år 1921 till nämnda psalmbok, s. k. Nya Psalmer (NPs) samt i 1936 års förslag.

För de grundsatser som de sakkunniga vid sitt granskningsarbete ha följt, i den mån dessa i ett eller annat avseende avvika från dem, som 1936 års förslag bygger på, lämnas här nedan en kort redogörelse.

Den svenska psalmboken har i våra dagar på sitt sätt en vidsträcktare användning än på Wallins tid, beroende bl. a. på differentieringen av det kyrkliga arbetet. Samtidigt har den just på grund av denna differentiering, särskilt innan tillägget av år 1921 antogs, blivit skjuten åt sidan,

enär den icke innehöll det psalmmaterial man hade behov av. Erinras bör vidare om att olika religiösa riktningars och samfunds sångböcker, upptagande den s. k. väckelsetidens diktning, på många håll helt eller delvis ha trängt undan psalmboken.

De sakkunniga ha ansett, att den svenska psalmboken i första hand är avsedd för kyrkobruk inom svenska kyrkan och att den icke kan och bör, genom att giva alltför stort utrymme åt väckelsetidens diktning, upptaga en för övrigt utsiktslös och icke åsyftad konkurrens med andra samfunds sångböcker inom dessa samfund själva. Å andra sidan står väckelsens folk mycket ofta innanför kyrkans gudstjänstliv, liksom väckelsens sånger kommit att i flera fall bliva uppskattade av det gamla kyrkofolket. Det var därför en stor förtjänst hos tillägget av år 1921, att det upptog några av väckelsediktningens mest kända och älskade sånger eller psalmer. De sakkunniga ha ansett, att 1936 års förslag icke i tillbörlig utsträckning beaktat det legitima behov som här föreligger. Av inkomna utlåtanden framgår, att man ganska allmänt kräver återinförande av en del genom 1936 års förslag uteslutna hithörande psalmer. De sakkunniga ha i flera fall funnit detta krav på återinförande berättigat.

Vad differentieringen av kyrkans arbete angår, så har man numera att räkna med sådana verksamhetsformer som söndagsskola och ungdomsvård. Man samlas vidare omkring arbetet för den yttre missionen icke blott vid gudstjänst i kyrkan, utan också vid andra tillfällen. I många församlingar anordnas s. k. församlingsaftnar. Vid arbetet på dessa verksamhetsområden föreligger behov av för resp. områden särskilt lämpade psalmer. Avsaknaden av dylika psalmer i psalmboken skulle föra med sig, att man anlitade sångböcker, där sådana psalmer vore till finnandes, och att psalmboken skulle skjutas undan. Å andra sidan måste det med styrka framhållas, att det i psalmboken finnes psalmer, som äro i hög grad lämpade att användas vid ifrågavarande tillfällen, ehuru dessa psalmer ha mera allmän karaktär. Men då man icke har psalmboken, utan endast sångboken till hands, komma de icke till användning.

Det har, med hänsyn till vad nu har anförts, synts de sakkunniga riktigt, att en svenska kyrkans psalmbok, såsom också sker i 1936 års förslag, upptager särskilda avdelningar av psalmer för barn och ungdom, resp. för söndagsskolan och ungdomsvården. En delvis annan måttstock måste läggas på psalmer, som höra till dessa avdelningar, än den som för övrigt användes. Men det är de sakkunnigas uppfattning, att dessa psalmer icke få betraktas såsom angivande typen för psalmerna i allmänhet eller få trycka sin stämpel på psalmboken över huvud taget. De sakkunniga fasthålla vid psalmbokens hittillsvarande huvudsakliga karaktär av gudstjänstbok, upptagande psalmer som äro avsedda att sjungas av församlingen i kyrkan.

Normen för en svensk psalm, en psalm som kan och bör sjungas vid högmässan i kyrkan, har blivit satt genom Wallin och hans psalmbok. Den därmed givna nivån är otvivelaktigt hög. Man har — med rätt eller orätt — klagat över att den wallinska psalmtypen utmärkes av en viss högtidlig stelhet och saknar det innerliga och personliga drag som utmärker väckelsetidens diktning. Å andra sidan stämmer den överens med svenskt kynne och representerar otvivelaktigt ett dyrbart arv, som icke får förloras. Det har stått för de sakkunniga klart, att nya tider kunna kräva nya uttrycksformer, och att den wallinska traditionen icke får vara en tvångströja, som lägges på en ny tids psalmdiktning. De sakkunniga ha, såsom förut nämnts, funnit det vara i sin ordning, att väckelsetidens diktning blir representerad i psalmboken, och de ha också upptagit psalmer av nyaste datum, som äro stämda i en annan ton än den wallinska psalmen. Men det har varit de sakkunniga angeläget att tillse, att svenska kyrkans psalmbok icke förlorar den särprägel den har haft i jämförelse med andra kyrkors psalmböcker. De sakkunniga ha därför uteslutit en del av de nyaste, i 1936 års förslag upptagna psalmer, vilka enligt de sakkunnigas uppfattning påtagligt skulle ändra psalmbokens hittillsvarande karaktär. De sakkunniga kunna därvid stödja sig på inkomna utlåtanden.

De sakkunniga ha i sitt förslag väsentligt reducerat antalet psalmer. Motivet härtill har icke blott varit att giva psalmboken en önskvärd överskådlighet, som går förlorad vid ett högt psalmantal. De sakkunniga ha också ansett, att vid ett lägre psalmantal det verkligt goda och värdefulla mera kommer till sin rätt och lever ett starkare liv än vid ett högre. Icke blott framhäves det värdefulla genom bortskärandet av det umbärliga, utan det värdefulla bibehåller sin friskhet genom att icke alltför mycket upprepas genom varianter.

Av skäl, som nu ha anförts, ha de sakkunniga uteslutit en del i 1936 års förslag nyupptagna bearbetningar av i och för sig goda äldre psalmer, för det mesta av tyskt ursprung. De sakkunniga kunna icke finna, att de ha någon uppgift vid sidan av liknande psalmer, sedan gammalt insjungna i församlingen och älskade av denna. Av samma skäl ha de sakkunniga uteslutit några den wallinska psalmboken tillhörande, i 1936 års förslag medtagna psalmer, vilka, så vitt de sakkunniga ha kunnat förstå, sällan eller aldrig brukas i församlingen och vartill på resp. avdelning finnas varianter, psalmer som behandla samma motiv, men göra detta på ett lyckligare sätt än de uteslutna.

Vid gallringen av psalmmaterialet ha de sakkunniga tagit hänsyn till behovet av psalmer i resp. avdelningar. Vissa avdelningar ha varit svagare representerade, och detta har fört med sig, att stundom psalmer, som i och för sig ha varit svagare i jämförelse med av de sakkunniga uteslutna, ha måst medtagas, under det att nämnda uteslutna psalmer ha

uteslutits med hänsyn till den rikliga förekomsten av varianter på resp. avdelning.

Vid sovringen av psalmmaterialet ha Nya Psalmer erbjudit speciella svårigheter. På grund av tillgängligt material, såsom frekvenstabeller, vilka dock måste användas med stor försiktighet, och inkomna utlåtanden ha de sakkunniga fått den uppfattningen, att Nya Psalmer förvånande snabbt blivit insjungna i församlingen, delvis på bekostnad av psalmer i den wallinska psalmboken. Den utgallring bland Nya Psalmer, som 1936 års förslag har företagit, har väckt utbrett motstånd. I flera fall ha de sakkunniga för sin del ansett, att denna opposition har varit berättigad, och därför föreslagit återinförande av en del av de uteslutna psalmerna. Emellertid anse de sakkunniga, att en sovring av psalmmaterialet bland Nya Psalmer är nödvändig, en sovring som uppenbarligen kommer att stöta på allt större svårigheter, ju längre det nuvarande provisoriet med tillägg till psalmboken räcker. Vid gallringen av Nya Psalmer har hänsyn tagits till att många av dessa kommit att bliva av församlingen högt skattade, vadan ett återinförande i psalmboken i flera fall föreslås, även där man kan göra berättigade anmärkningar mot psalmens kvalitet. Full enighet mellan de sakkunniga har på denna punkt icke kunnat uppnås.

Utöver vad som redan har blivit anfört angående uteslutandet av nydiktade och nyupptagna psalmer må tilläggas, att de sakkunniga vid uteslutningen också ha tagit hänsyn till att vissa psalmer haft en sådan struktur och uppbyggnad, att deras sångbarhet över huvud har kunnat sättas i fråga. I detta sammanhang må också nämnas, att de sakkunniga äro fullt medvetna om de svårigheter som torde uppstå, när det gäller val av melodier till vissa psalmer, som upptagits i de sakkunnigas förslag.

I fråga om textbehandlingen ha de sakkunniga icke i allo kunnat ansluta sig till de grundsatser, som ha blivit iakttagna i 1936 års förslag. I detta upptagas en del äldre psalmer från den wallinska psalmboken i en textversion, som närmare ansluter sig till 1695 års psalmbok. För sin del anse de sakkunniga, att pieteten för det historiskt givna i allmänhet kräver ett fasthållande av den wallinska versionen. En återgång till 1695 bottnar snarast i ett antikvariskt intresse. De sakkunniga kunna icke dela den uppfattning, som göres gällande i motiveringen till 1936 års förslag, att hithörande ändringar erbjuda påtagliga företräden ur innehållets och formens synpunkt. Fastmer äro de sakkunniga av den uppfattningen, att såväl ändringarna i ifrågavarande psalmer som textutformningen på ett flertal andra ställen röja en viss fallenhet för reflekterande abstraktion på bekostnad av de poetiska valörerna och konkretionen i uttrycket. I många fall yrka de sakkunniga därför återgång till Wallin, likasom de på ett flertal ställen ändrat den givna textformen i nyintagna psalmer.

I 1936 års förslag ha, i många fall på ett lyckligt sätt, ur psalmer som

äro bibehållna, verser blivit uteslutna av skäl, som närmare angivas i motiveringen till nämnda förslag. I en del fall ha de sakkunniga återinsatt uteslutna verser. Å andra sidan ha de sakkunniga här och var gått vidare på den väg som 1936 års förslag beträtt. De ha därvid anlagt den gudstjänstliga synpunkten, och deras syfte har varit att, genom att förkorta ifrågavarande psalmer, göra dem i sin helhet sångbara och användbara vid gudstjänst. Utan tvivel kunna psalmer på denna väg, genom att s. k. döda verser avlägsnas, göra även formella och språkliga vinster och över huvud väckas till nytt liv.

På grund av den synnerligen korta tid, som har stått de sakkunniga till buds, ha de i några fall icke i förslaget kunnat införa psalmerna i en textgestalt som har tillfredsställt dem. Det är de sakkunnigas förhoppning, att de skola kunna till vederbörande utskott inom kyrkomötet inlämna förslag till förbättrad text. De psalmer, varom det här är fråga, äro följande:

51 (NPs 515 och F 36 n:r 52).
221 (E 513 och F 36 n:r 578).
316 (F 36 n:r 356).
339 (E 388 och F 36 n:r 379).
341 (E 304 och F 36 n:r 381).
562 (E 688 och F 36 n:r 630).

Stockholm den 23 september 1936.

Edv. Rodhe

Torsten Fogelqvist *Manfred Björkquist*

SÄRSKILT YTTRANDE.

Då jag i stort sett delar de synpunkter, som mina medkommittenter i granskningsnämnden givit uttryck åt, och i detaljfrågorna endast på vissa punkter hyst en avvikande mening, finns det ingen anledning för mig att låta divergenserna utmynna i en reservation. Det särskilda yttrande, som jag här bifogar, avser endast att angiva de förutsättningar, under vilka jag kan biträda granskningsnämndens beslut, samt att framhålla några fall och omständigheter, om vilka tvekan kan råda. Min mening om lämpligheten av en ny psalmbok och möjligheten att på ett enhetligt sätt lösa psalmboksfrågan redan nu sammanfaller helt med det allmänna yttrande, som avgivits av Svenska Akademien. I ett avseende har jag själv något reviderat den ståndpunkt jag tidigare intagit i denna fråga. Det gäller behövligheten av en psalmboksrevision. Uppfostrad och förtrogen med den Wallinska psalmboken, anser jag den fortfarande vara ett storstilat och betydande byggnadsverk, som icke godtyckligt eller trångsynt bör kalfatras och restaureras. Huvudförtjänsten i 1936 års psalmboksförslag är, att detsamma gjort ett slut på vissa närsynta och närgångna restaureringssträvanden, som i tidigare förslag kommit till synes och som yttrat sig i en banaliserande eller ortodox rådbråkning av gamla psalmtexter. Å andra sidan finner jag den uppfattningen ohållbar, att den Wallinska psalmboken skulle vara ett sacrosanct monumentum perenne. Även om vår tid icke på egen grund förmått att skapa ett tillnärmeligt motstycke, är dock 1819 års verk en tidsskapelse, som i åtskilliga stycken äger sin tidsbegränsning. Där saknas vissa utrymmen för en senare tids behov, medan andra äro upptagna av mycket, som måste betraktas som dött gods, otjänligt för nutida andakt och gudstjänstbruk. Ställer man sig hårt och obevekligt på den ståndpunkten, att en utvidgning å ena sidan och en utrensning å den andra äro obehövliga och pietetsstridiga, hemfaller man åt ett alltför historiskt och litterärt betraktelsesätt, som kanske ligger nära till hands för dem, som blott se saken utifrån. Av detta medgivande följer emellertid icke, att man har rätt att tillämpa behovsprincipen hur som helst och i trång utilistisk anda. Ensidigt utnyttjade frekvenssiffror få icke läggas till måttstock för utmönstringen av det gamla, om det har höghet och värde i sig självt. Ej heller får det nya, för vilket plats beredes, i stil och ton störa och draga ner det gamla,

som kvarstår. I det hänseendet uppvisar 1936 års psalmboksförslag vissa blottor av alltför stor undfallenhet och kritiklöshet. Den granskning, som förslaget nu underkastats, har tagit sikte på detta och sökt »utrensa överflödigt, likgiltigt och sånglöst stoff» (Svenska Akademien). Av 148 nyföreslagna psalmer har granskningsnämnden utmönstrat i det närmaste hälften. Enligt min mening hade man i detta avseende till båtnad för det hela kanske kunnat gå ännu längre. Framför allt hade man kunnat sovra strängare i psalmbokstillägget av år 1921, varav en del medtagits mera på den grund, att det insjungits, mindre på grund av dess sakliga oumbärlighet. Mycket av det vin, som gjutits på nya läglar, har i tillräckligt mått funnits i de gamla läglarna, och många av de nya läglarna äro endast reproduktioner av gamla. Varje medelmåttig psalm, som endast varierar ett känt tema och som uteslutande har speciella smaktycken att tacka för sin tillvaro, försvagar det helhetsintryck, som psalmboken bör göra. Kvantiteten är här som annorstädes ofta kvalitetens fiende. En kvalitativt god psalmbok på 500 à 550 psalmer är att föredraga framför en utspädd och förtunnad, som innehåller 100 nummer mer. Då emellertid genom den verkställda gallringen ett väsentligt gott resultat vunnits, har jag icke velat reservera mig till förmån för status quo. Men min anslutning sker under den uttryckliga betoningen, att psalmboken icke genom kyrkomötets behandling ytterligare sväller ut. Gränsen uppåt för det nya, liksom gränsen nedåt för det gamla, synes mig vara nådd. Skulle dessa gränser än en gång märkbart förskjutas, avsäger jag mig delaktigheten i detta och förordar den nuvarande ordningen.

I detta samband måste jag beröra en mycket ömtålig och allvarlig fråga, på vars prövning varken tid eller andra omständigheter medgivit granskningsnämnden att ingå. Utsikten att åstadkomma en reviderad psalmbok är i hög grad förknippad med möjligheten att förse de nya psalmtexterna med lämpliga melodier. Här ha föreslagits nya psalmer, om vilkas musikaliska möjligheter man ingenting vet. Rena melodifabrikat äro lika litet tillfredsställande som rena psalmfabrikat. Av A. S. P:s remissyttrande framgår, att åtskilliga kretsar »fästat uppmärksamheten på den mångenstädes förekommande oroliga och till synes nyckfulla rytmen, som säkerligen medför stora svårigheter för en koralisk omklädnad. Psalmerna ha då visserligen sitt värde, då de läsas eller föreläsas, men deras egentliga uppgift är att församlingsmässigt sjungas.» Jag kan helt instämma i detta omdöme och måste beteckna det som en av huvudbristerna i 1936 års psalmboksförslag, att det tagit alltför liten hänsyn till denna omständighet och väl sorglöst skjutit den musikaliska delen av psalmboksfrågan på framtiden. För min personliga del måste jag därför ge uttryck åt den uppfattningen, att ingen ny psalmbok bör slutgiltigt stadfästas, utan att däri ingående nya psalmer försetts med lämplig

melodi. Har man i det stycket inte kunnat åstadkomma ens en anvisning, bör psalmen i fråga antingen utgå eller tillföras tillägget. Jag vill i detta sammanhang även fästa uppmärksamheten vid ett yttrande av lektor Löw i Strängnäs, som synes mig förtjäna nogsamt beaktande. Han framhåller, »att den andliga visan bör kunna tolereras även i en psalmbok», men med ett svagt exempel för ögonen, vars »räddning förmodligen varit melodien», varnar han för att låta melodien »få spela roll av ambulans». Det är en motsatt synpunkt, som också har sitt berättigande. Melodien till de nuvarande psalmerna 3, 55, 102, 104 och 383 ha utan tvivel fått tjänstgöra på detta sätt.

Vad psalmbokstillägget angår, borde enligt min mening den avdelning, som kallats »En liten bönbok», förses med vidare rubrik, så att däri kunde införas icke blott böner, utan jämväl andra värdefulla ting, om vilkas psalmton tvekan kan råda, men som på andra grunder anses omistliga. Som exempel kunna anföras psalmerna 71 och 579 av Nathan Söderblom, den förra en typisk läsepsalm, den senare en hymn, som väl kan tänkas sjungen av en kör, men knappast av en enkel församlingsmenighet. Till samma kategori vill jag räkna biskop E. Billings psalm n:r 411, vars värde som enkel och sångbar menighetspsalm starkt torde kunna ifrågasättas och beträffande vilken jag kan instämma såväl med hrr Thölén och Norborg i Göteborgs domkapitels utlåtande som med hovpredikanten Åhfeldt. Det fördelaktiga med en tilläggsavdelning av antydd art vore, att den kunde bilda en rörlig beståndsdel av psalmboken, vari religiös nydiktning kunde införas i mån av tillgång och värde. Jag kan även i detta avseende hänvisa till lektor Löw, som på goda grunder föreslår en särskild kyrkans »hymnbok» att komplettera psalmboken »vid enskild andakt och gudstjänster av tillfällig karaktär».

Lägger man huvudvikten vid, att en psalmbok i främsta rummet är avsedd för gudstjänstbruk, uppstår bl. a. det kravet, att brukliga bibeltexter äga motsvarighet i psalmboken. Detta krav bör naturligtvis tillgodoses, så långt sig göra låter. Men det kan knappast anses önskligt, att psalmboken för den skull fylles med rimmad text, som helt eller delvis saknar inspiration. Redan i den Wallinska psalmboken existera åtskilliga psalmer, som bära alltför tydliga spår att vara hopkomna för speciella ändamål, utan att därför äga religiös lyftning. Man kan också iakttaga, att just dessa psalmer förlorat livskraft. De beskärningar, som granskningsnämnden i detta stycke gjort, ha utan tvivel ökat värdet och livskraften av det som kvarstår. Jag skulle i detta hänseende vilja begagna en materialistisk bild och likna den kyrkliga sångskatten vid en skog, som måste gallras för att det levande och livsdugliga måtte få utrymme och luft att växa i. Detta bör också utgöra en varning mot att i en reviderad psalmbok införa nya psalmer med hel eller halv karaktär

av behovsfabrikat. Särskilt ömtålig blir saken, om den till psalm omskrivna bibeltexten i sig själv är unik och högt stämd. Den kan i så fall endast banaliseras genom en nödtorftig poetisk bearbetning. Som exempel vill jag framhålla den paulinska hymnen till kärleken i 1:sta Korintierbrevets 13:de kapitel, som enligt min mening endast kan motsvaras av en verkligt stor och inspirerad psalm. Med all erkänsla för translatorns intentioner kan detta knappast sägas om psalm 450 i det föreliggande förslaget (NPs 609). Där saknas den stora och sköna spegelbilden av Guds skådande, åt vilken Wallin givit ett oförgängligt uttryck i sin psalm 484. Och om det, som icke saknas, gäller, att det knappast står i nivå med författarens bästa tolkningar, än mindre med den text som utgör grundvalen. Samma sak gäller om översättningen av främmande psalmer. Ligger den alltför långt under originalets nivå, bör den hellre utgå än kvarstå, hur värdefull psalmens tillgång än skulle vara. Särskilt några översättningar ur den danska psalmboken utgöra härpå ett talande exempel.

Att psalmboken i huvudsak är avsedd för kyrkligt gudstjänstbruk har av psalmbokens granskningsnämnd betonats, men borde enligt min åsikt ännu starkare understrukits, särskilt vid den praktiska tillämpningen av den motiverade principen. Att psalmboken icke bara är avsedd för kyrka och tempeltjänst, utan även bör komma till användning extra muros — i skolorna och föreningslivet, vid möten och fria religiösa sammankomster — är naturligt. Kyrkdörren bör varken förses med galler eller göras för trång, allraminst i en tid, då ekumeniska strävanden mellan kyrkor och trosriktningar ha sin stora enhetsmission. Men trots detta existerar det en given gräns, som icke bör suddas ut. Det har framhållits, att den andliga visan eller den mer otvungna sången också bör ha en plats i psalmboken. Skillnaden mellan kyrklig psalm och andlig sång har tidigare överbetonats. Men det ligger också en uppenbar fara i att upphäva alla distinktioner. I psalmboken ha endast sådana sånger inträdesrätt, som äro med psalmen närbesläktade i anda, rytm och ton. Framför allt bör man icke i psalmboken införa sådana sånger, som sällan eller aldrig komma till användning vid gudstjänsten. Inte heller bör kyrkan uppmuntra någon språkförbistring eller begreppsförvirring. I det fallet synes det mig, att man i några fall bort förfara strängare vid urvalet. Det är ett misstag att tro, att psalmboken kan och bör rymma allt som är brukbart och sångbart och att den skulle kunna göra andra religiösa sångsamlingar överflödiga. Det högtidliga rummet och den högtidliga riten innebära ett visst veto mot alltför lösa och ohämmade utflöden av religiös känslosamhet. Denna anmärkning avser inte att resa någon oöverkomlig barriär mellan statskyrka och friare trosriktningar, ej heller att utdöma de väckelsesånger, som från friare menigheter vunnit gehör och burskap bland kyrkomenigheten. Det har med rätta gjorts anmärkning på, att i 1936

års psalmboksförslag en del uttryck för en fri och folklig fromhet uteslutits. De representera en religiös erfarenhet, som haft stor betydelse och ej får undertryckas. Som exempel kunna anföras några av författarinnan Lina Sandells mycket använda sånger, mot vilka inga berättigade anmärkningar kunna göras vare sig i fråga om formkultur eller musikalisk ton. Men här existera åtskilliga gränsfall. Och för den, som lärt sig att skatta och värdera tempelstämningen och orgeltonen i den Wallinska psalmboken, är det en skyldighet att varna för ett alltför frikostigt låt-gå-system. Att placera Rosenii sång »Med Gud och hans vänskap» som en psalm i den avdelning av psalmboken, som gäller Kyrkan, är väl ändå att utsträcka den ekumeniska tanken över dess naturliga gränser. Granskningsnämnden har med fog flyttat den till annan plats. Enligt min mening hade den bl. a. på grund av uppenbara formella brister kunnat och bort utgå. Ännu mer kritisk måste man ställa sig mot psalm 408, införd som n:r 589 i psalmbokstillägget av år 1921. Den infördes där under trycket av en suggestiv ekumenisk vältalighet och tolkningsskicklighet. Den har fortfarande trots sin ögonskenliga brist på vanlig formkultur och klarhet sina eldiga förespråkare. Den har blivit en modesak och blir väl allt djupsinnigare och djupsinnigare. Men statistiken över dess kyrkliga förekomst utgör ett kraftigt vittnesbörd om dess oanvändbarhet och dess ytterligt svaga förankring i kyrkomenigheten, som tycks jäva de entusiastiska experternas omdöme. Den gör det med den goda smakens och det sunda förnuftets rätt. Exemplet är kanske icke alldeles enastående, men det är det mest markanta. Man utdömer icke väckelsefromheten, därför att man riktar sig mot det stillösa, hoppande och sentimentala.

Då man uppställt behovsprincipen som den grundläggande för kravet på en ny psalmbok, kan det icke undgås, att kritiken fäster sig vid det förhållandet, att vissa avdelningar i psalmboken, som varit både rikligt och väl försedda, ansetts kräva ytterligare förstärkning. Redan i psalmbokstillägget av år 1921 skedde på vissa punkter en överfyllnad, som endast resulterade i upprepning. Samma kritik drabbar 1936 års psalmboksförslag. Så är t. ex. förhållandet med passions- och nattvardspsalmerna. Särskilt de förra ha tillsatts med gammalt 1600-tals översättningsmaterial, som väl i det enskilda fallet kan anses acceptabelt, men som med hänsyn till beståndet i dess helhet icke fyller några som helst nya ändamål och behov. Detsamma gäller avdelningen morgon- och aftonpsalmer. Granskningsnämnden har här gjort några uteslutningar, men det är min åsikt, att saken endast skulle vinna på en ytterligare begränsning. Begränsningens konst tycks här som annorstädes vara den svåraste. Men då man har en fullgod psalmparafras på vissa bibelställen, kan det icke anses nödvändigt, att dubblering sker. Wallin har i psalm 7 (592 i

förslaget) gjort en storstilad och gripande parafras av Davids 90:e psalm. Skall det då vara nödvändigt att översätta och införliva Watts' i och för sig utmärkta psalm »O God, our help in ages past» (n:r 507), där verserna 3—5 utgöra en direkt parallell till den Wallinska psalmen? Sak samma gäller om Paul Gerhardts parafras över Romarbrevet 8: 31—39, till vilken redan fullgoda motsvarigheter finnas i den Wallinska psalmboken, särskilt nummer 213 och 224.

Ett religiöst intresse, som väsentligen utvecklat sig efter år 1819, är missionsintresset. Dess tillgodoseende har därför varit en naturlig sak och verkställdes i rikt mått redan i 1921 års psalmbokstillägg. Man skulle t. o. m. kunna ifrågasätta, såsom skett i ett av de yttranden, på vilka Härnösands domkapitel stödt sitt remissutlåtande, om icke »en gallring bland tilläggets missionspsalmer måste ske». Granskningsmännen av 1936 års förslag ha också företagit en sådan. Att upptaga två missionspsalmer av en och samme författare måste anses onödigt. Till detta skulle jag blott vilja foga, att den verklighetsmålning, som här och där skett i dessa missionspsalmer och som också varit föremål för granskning, knappast svarar mot förhållandena. Det är svårt att i överspända ordalag teckna det hopplösa tillståndet i den utomkristna världen, då tillståndet inom kristenheten måste ge både den kristna och humanistiska idealismen anledning till reflexioner, som i lika hög grad tyda på behovet av en inre mission. En ytterligare granskning och sovring av denna avdelning synas mig därför vara av behovet påkallade.

Vad slutligen angår det nya psalmmaterialet, ha granskningsmännen förfarit med tillbörlig stränghet. Och jag kan för min del icke anse, att det ger något klart besked om någon verklig religiös nydiktning. Men ansatser finnas, som kanske i sinom tid mogna. Och jag måste beklaga, att man både av formella och andra skäl icke kunnat tillgodogöra sig mer därav. Vad som främst brister är en säker stilkänsla, öra för nyanser och öga för bildspråkets enhet och sammanhang. Man kan i samma psalm finna verkligt goda anslag och uppslag, som plötsligt fördärvas av hopp i tankegången eller bilder och uttryck, som falla alldeles ur ramen. Som ett exempel skulle jag vilja anföra den föreslagna psalmen 582 med sitt i samtliga verser genomförda förträffliga slutmotiv. En sådan psalm, oantaglig i sitt nuvarande skick, borde kunna omarbetas och bli värdefull. Det blir i så fall kyrkomötets sak att därtill ge nödigt anstånd utan att frågan därför ånyo kastas ut i det ovissa.

De reservationer jag utöver detta haft anledning göra i fråga om särskilda psalmer meddelas i promemorian till det kyrkomötesutskott, som kommer att behandla psalmboksfrågan.

Torsten Fogelqvist.

I förslaget använda förkortningar:

W = 1819 års psalmbok; NPs = Nya Psalmer; E = 1934 års psalmboksförslag; F 36 = psalmboksförslaget av den 29 febr. 1936; S 36 = de sakkunnigas förslag av september 1936.

På grund av den korta tid, som stått till buds för redigering och tryckning av detta förslag, ha en hel del psalmer icke införts in extenso. Sålunda har i alla de fall, då en psalm oförändrad upptagits från W och NPs, psalmen endast angivits genom begynnelseraden. Endast de psalmer, upptagna från W och NPs, i vilka de sakkunniga själva eller i överensstämmelse med F 36 uteslutit eller omställt verser, ha avtryckts i sin helhet. Sådan åtgärd har dessutom alltid angivits i rubriken. Alla de psalmer, som i förhållande till W och NPs representera nytt material, ha tryckts i sin helhet.

Det har icke ansetts nödvändigt att i sin helhet avtrycka de psalmer från W och NPs, i vilka ändringar företagits, utan endast den eller de verser, som varit föremål för ändring. Dock ha, för större överskådlighets skull, de övriga verserna angivits genom begynnelserad.

Företagna ändringar mot i rubriken angiven källa (W, NPs, E, F 36) ha utmärkts genom kursivering. Därvid ha alltid ändringarna mot den i rubriken *först* angivna källan kursiverats. Däremot ha icke, såsom önskvärt hade varit, genom särbeteckning kunnat utmärkas sådana ändringar, som gjorts av de sakkunniga, till skillnad från dem som tillkommit i F 36. De fall, då de sakkunniga i motsats till F 36 anslutit sig till texten i W och NPs, ha dock angivits genom en asterisk (*) framför psalmens nummer. Asterisk har även utsatts framför de psalmer, där de sakkunniga genom återinförande av en eller flera verser, uteslutna av F 36, återställt psalmen till dess nuvarande lydelse och form.

De fall, där de sakkunniga genom omställning av versrader eller genom sammanslagning av verser åstadkommit en ny vers, ha alltid behandlats såsom textändringar, och versen i fråga har alltså återgivits helt med kursiv. I sådana fall har åtgärden angivits i rubriken.

De tabeller, som uppställts, äro icke uttömmande. Av särskild betydelse har ansetts vara att genom tabeller angiva de sakkunnigas förhållande

till F 36, detta för att man hastigt må kunna överblicka, i vad mån de sakkunniga tagit hänsyn till kritiken av detta förslag. Sålunda ha redovisats de psalmer i F 36, vilka de sakkunniga uteslutit (tabell 11), de psalmer och psalmverser ur W och NPs, vilka uteslutits i F 36 men av de sakkunniga återupptagits (tabell 7 och 8), ävensom de psalmer och psalmverser i W och NPs, vilka medtagits i F 36 men av de sakkunniga uteslutits (tabell 9 och 10). Genom tabell har även redovisats de fall, där de sakkunniga i motsats till F 36 anslutit sig till texten i W, resp. NPs (tabell 5 och 6).

Det har icke ansetts nödvändigt att genom tabell redovisa det upptagna materialets proveniens, då denna redan blivit angiven i rubriken till varje psalm ävensom i registret. F. ö. hänvisas till respektive tabeller.

TABELL 1.

Psalmer i 1819 års psalmbok (W), vilka föreslås skola utgå.

Halvfet siffra angiver, att ifrågavarande psalm jämväl uteslutits i F 36.

2	**95**	**278**	**338**	**390**
4	**126**	**280**	**339**	**395**
10	142	**282**	340	**398**
13	159	**283**	342	**403**
15	**166**	**284**	349	**405**
18	**169**	**286**	**350**	**409**
19	177	**287**	**351**	**445**
27	**179**	**290**	**353**	**446**
30	180	**293**	**354**	**447**
37	**181**	**296**	**355**	**453**
38	**185**	**300**	**356**	**457**
39	**218**	**301**	**358**	**462**
40	**232**	**304**	**361**	**463**
42	**233**	**308**	363	**464**
43	234	**310**	**371**	**465**
44	**236**	**311**	**372**	**466**
70	240	**312**	**374**	**468**
71	244	**314**	**375**	**472**
79	**246**	**322**	**379**	**475**
81	**249**	**333**	**380**	**482**
82	**255**	**334**	**381**	485
83	256	**336**	**382**	

Härjämte ha följande psalmer överförts till *En liten bönbok* (i likhet med F 36):

162	**344**	**347**	**365**
343	**346**	**357**	**368**

TABELL 2.

Psalmer i Nya psalmer (NPs), vilka föreslås skola utgå.

Halvfet siffra angiver, att ifrågavarande psalm jämväl uteslutits i F 36.

508	544	**565**	602	**632**
517	**545**	**573**	606	633
521	**546**	578	**608**	637
524	**550**	**585**	610	**640**
527	552	**586**	**611**	**655**
530	**554**	**590**	**613**	657
535	**555**	599	618	**659**
538	556	**600**	**629**	**663**
543	564	**601**	630	**672**

N:r 586 uteslöts jämväl av förslaget 1934 (E).

Härjämte ha följande psalmer överförts till *En liten bönbok:*

554	**558**	**620**	**627**

TABELL 3.

Psalmverser, vilka föreslås skola utgå ur från W bevarade psalmer.

Halvfet siffra angiver, att ifrågavarande vers jämväl uteslutits i F 36.

6: **6, 7**	158: **3, 4, 6,** 8	291: 1—3
8: 2, 3, **4**	163: **1—3**	292: 2—4
12: 3, 4	165: **2, 3**	294: 2, 4
31: 5, 6	168: **3**	317: 3
41: 2, 4	174: 2, 5	327: **2**
47: **2—6**	175: 3	359: **2, 4**
74: 4, 5, **9**	189: **2—4**	364: 1, 6, 7
78: **1, 2, 4, 6**	199: **7**	366: **2**
91: **2—6**	202: **5**	384: 8, 9
109: 4, 5	211: 3	391: **5**
110: 3—6	219: **5**	458: **2—6**
130: **1—7**	238: 2, 4, 8	460: **4, 7**
148: **4, 5, 7**	245: **3**	
152: **6**	289: **4**	

W 373: 5 och 6 byta plats.

TABELL 4.

Psalmverser, vilka föreslås skola utgå ur från NPs bevarade psalmer.

Halvfet siffra angiver, att ifrågavarande vers jämväl uteslutits i F 36.

537: **3**
607: 2, 4, 6
615: 4
636: **5**
639: **5**
645: 6
652: 2
668: **3**

TABELL 5.

Psalmer och psalmverser, i vilka de sakkunniga föreslå återgång från F 36 till den ursprungliga lydelsen i W.

W	F 36	S 36	W	F 36	S 36
17: 3	25	27	223: 10	335	295
49: 3	39	39	230: 1	340	300
84: 1	84	80	270: 1	13	13
86: 2	86	82	298: 5	345	305
99: 7	99	95	325: 4	225	198
137: 8	137	130	394: 4	511	454
158: 10	208	185	412: 2	502	446
167: 9	281	248	467	600	533
194: 3	311	273	469: 4, 8	607	541
204: 5	431	381	470	608	542
207: 7	433	383	471: 2, 5, 8	609	543
208: 3	371	331			

TABELL 6.

Psalmer och psalmverser, i vilka de sakkunniga föreslå återgång från F 36 till den ursprungliga lydelsen i NPs.

NPs	F 36	S 36	NPs	F 36	S 36
501: 5	29	30	557: 1—3	199	176
503: 1, 2, 4	17	17	563: 2	220	193
506: 2	275	244	569: 3, 4	259	230
509: 2, 8	31	32	572: 2	253	225
510: 6	262	233	583: 1, 2	328	289
514: 2	51	50	584: 2, 3	332	290
519: 2	83	79	587: 2	334	294
520: 3, 4, 6	87	83	595: 4	349	309
522: 1—3	27	28	651: 3	546	488
523: 2	144	134	661	628	560
528: 2—4	168	155	665: 1	645	574

TABELL 7.

Psalmer och psalmverser i W, vilka uteslutits i F 36 men återupptagits av de sakkunniga.

W	S 36	W	S 36
6: 4, 5	6	259	328
20	21	266	22
41: 1, 3, 5	318	288	405
74: 6—8	35	291: 4, 5	406
87	93	317: 1, 2	215
117	110	348	519
158: 5, 9, 14, 15	185	359: 6	522
163: 6	249	364: 2, 3, 4, 5	373
220: 6	287	456	536
222	292	461: 4—6	540
235	352	470: 3	542
243: 4	359		

TABELL 8.

Psalmer och psalmverser i NPs, vilka uteslutits i F 36 men återupptagits av de sakkunniga.

NPs	S 36	NPs	S 36
526	142	621	511
529	162	622: 4	503
540	242	624: 4	512
548	243	625	520
549	152	635	418
551	153	650	500
561	208	666	579
571	226	669	580
603	222	670	581

TABELL 9.

Psalmer och psalmverser i W, som F 36 men ej de sakkunniga medtagit.

W	F 36	W	F 36
8: 2, 3	5	211: 3	373
12: 3, 4	8	234	394
31: 5, 6	344	238: 2, 4, 8	398
44	157	240	400
74: 4, 5	34	244	404
109: 4, 5	109	256	406
110: 3—6	110	292: 2—4	375
142	182	294: 2, 4	376
158: 8	208	340	460
159	209	342	566
174: 2, 5	291	349	575
175: 3	298	363	417
177	300	384: 8, 9	158
180	302	485	619

TABELL 10.

Psalmer och psalmverser i NPs, som F 36 men ej de sakkunniga medtagit.

NPs	F 36	NPs	F 36
517	505	606	365
521	129	607: 2, 4, 6	364
530	170	610	451
543	269	615: 4	456
544	270	618	459
552	178	630	589
556	194	633	467
564	245	637	476
578	282	645: 6	515
599	395	652: 2	557
602	409	657	625

TABELL 11.

Psalmer i F 36, vilka av de sakkunniga föreslås skola utgå.

26
37
40 (E 54)
72
81 (E 89)
95
114
117
129 (NPs 521)
130
139 (E 141)
141
143
151 (E 160)
153 (E 159)
154
157 (W 44)
165 (E 285)
170 (NPs 530)
173 (E 176)
178 (NPs 552)
182 (W 142)
187
189
190
191
194 (NPs 556)
197
209 (W 159)
213
216
217
243
245 (NPs 564)
246 (E 265)
249
254 (E 280)
255 (E 267)
263
269 (NPs 543)
270 (NPs 544)
273
277
280
282 (NPs 578)
283 (E 408)
300 (W 177)
302 (W 180)
315
329
330
331
365 (NPs 606)
367
368
383
385 (E 370)
394 (W 234)
395 (NPs 599)
400 (W 240)
404 (W 244)
406 (W 256)
409 (NPs 602)
410 (E 412)
412
417 (W 363)
421 (E 420)
423 (E 533)
451 (NPs 610)
454
459 (NPs 618)
460 (W 340)
463 (E 546)
467 (NPs 633)
476 (NPs 637)
481
484
489
493
494
505 (NPs 517)
519
550 (E 655)
552
555
561 (E 656)
563
566 (W 342)
574
575 (W 349)
580
582
583
585
586
589 (NPs 630)
590 (E 540)
619 (W 485)
625 (NPs 657)
632
633
641

TABELL 12.

Samtliga av de sakkunniga medtagna psalmer, vilka icke ingå i F 36.

S 36
21 (W 20)
22 (W 266)
93 (W 87)
110 (W 117)
142 (NPs 526)
152 (NPs 549)
153 (NPs 551)
162 (NPs 529)
208 (NPs 561)
215 (W 317: 1, 2)
222 (NPs 603)
226 (NPs 571)
242 (NPs 540)
243 (NPs 548)
292 (W 222)
318 (W 41: 1, 3, 5)
319 (Sions toner n:r 430)
328 (W 259)

S 36
352 (W 235)
373 (W 364: 2—5)
374 (ny)
405 (W 288)
406 (W 291: 4, 5)
412 (E 544)
417 (NPs 635)
500 (NPs 650)
501 (Sions toner n:r 64)
511 (NPs 621)
519 (W 348)
520 (NPs 625)
521 (E 462)
536 (W 456)
579 (NPs 666)
580 (NPs 669)
581 (NPs 670)

INGÅNGSPSALM.

1 *(W 1 och F 36 n:r 1).*

1. Upp, psaltare och harpa!

A. GUDS MAJESTÄT OCH HÄRLIGHET.

1. Guds lov.

2 *(W 406 och F 36 n:r 2).*

1. Du som härlig ställde

3 *(W 3 och F 36 n:r 3).*

1. Höga Majestät, vi alla

4 *(E 21 och F 36 n:r 4).*

1. Helig, helig, helig, Herre Gud allsmäktig!
När den nya dagen gryr, vår lovsång till dig går.
Helig, helig, helig, nådefull och mäktig,
dig vi tillbedja, Gud och Fader vår.

2. Helig, helig, helig sjunga helgon alla,
sänka sina gyllne kronor för din härlighet.
Ned för dig keruber och serafer falla.
Du var och är *och blir* i evighet.

3. Helig, helig, helig! Hög och otillgänglig
är din glans den klara, som ej syndigt öga ser.
Evig är din nåd, din kärlek oförgänglig.
Allgod till stoftets barn du skådar ner.

4. Helig, helig, helig, Herre Gud allsmäktig!
Över himlar, jord och hav ditt herravälde *når.*
Helig, helig, helig, nådefull och mäktig,
dig vi tillbedja, Gud och Fader vår.

R. Heber (1826). Eklund (1934) m. fl.

5 *(W 8, v. 1, 5, och F 36 n:r 5).*

1. Dig allena vare ära,
världars Konung, härars Gud.
Från din tron, den himlar bära,
evigt klädd i ljusets skrud
du din allmakts spira sträcker
till ett rike utan gräns.
I din höghet, som förskräcker,
dock din mildhet ses och känns.

2. Giv, o Gud, mig ljus och styrka
att i tron dig hålla kär,
att med heligt hjärta dyrka
dig som Gud och Fader är.
Låt mig nöjd din kärlek skåda,
lik din sol, var morgon ny,
och i all min nöd och våda
till din makt med glädje fly.

Ödmann (1798).

6 *(W 6, v. 1—5, 8, 9, och F 36 n:r 6).*

1. Gud, du av inga skiften vet,
av ingen tidens skranka.
Du är och blir i evighet,
högt över mänskotanka.

Den svindlar, då den vågar sig
på djupet till att fatta dig,
som v a r, som ä r och b l i v e r.

2. Förr än din sol från fästets höjd
en blick till jorden skickat,
förr än till skyn med tacksam fröjd
ett mänskoöga blickat,
förr än i himlars paradis
en ljusets ängel sjöng ditt pris,
du var, du Gud allena.

3. Och vad du var du evigt är,
och vad du är du bliver.
För dig ej tiden åldrar bär,
ej rymden gränser skriver.
Av ingen du ditt ursprung har,
du alla väsens Gud och Far.
Du ä r, allt annat v a r d e r.

4. Du är dig nog, du är dig allt.
Ej höjs, ej sänks din ära
utav den värld, som du befallt
att dig sitt offer bära.
Om än hon trampar dina bud,
du är dock Gud och bliver Gud,
uti ditt väsen lika.

5. Du, över tingens skiften höjd,
dock dem, o Herre, leder,
och mänskans sorger, mänskans fröjd
med samma hand bereder.
I bägge samma kärlek rår;
evad jag saknar eller får,
din godhet är dock lika.

6. Min själ av dig en tanke är,
och vad du tänkt, det bliver.
Det hopp som livar dess begär
du säll fullbordan giver.
När stoftets världar bliva grus,
skall själen, upphöjd till ditt ljus,
i dig, o Herre, leva.

7. Giv, Fader, med din Ande giv,
jag detta så betänker,
att jag må komma till det liv
som du i Kristus skänker.
Låt under alla skiften mig
ståndaktigt vandra på den stig
som upp till himlen leder.

B. Münter (1772). Åström (1816).

7 *(W 11 och F 36 n:r 7).*
Psalt. 139.

1. Du, Herre, ser och känner mig,

8 *(W 12, v. 1, 2, 5, 6, och F 36 n:r 8).*
Psalt. 139.

1. I det djupa, i det höga
råder en osynlig hand,
och ett aldrig slutet öga
vakar över minsta grand.
Intet valv dig innestänger,
dit den handen icke når.
Ingen natt omkring dig står,
dit det ögat icke tränger.
Vart du flyr, och var du är,
före dig är Herren där.

2. Dig han möter allestädes:
blir du ej av häpnad stum?
Rummet som av dig beträdes,
är det ej ett heligt rum?
Ingen är dig mera nära
än den Gud som skrev sin lag,
skrev sitt heliga behag
i ditt hjärta och sin lära,
och som själv dig döma skall:
syndare, i stoftet fall.

3. Höga tanke, ljuv att tänka:
ö v e r a l l t b o r H e r r e n G u d,
icke blott där stjärnor blänka
och där åskan bär hans bud.
Han i mörkret mig betäcker,
gläder mig i dagens ljus,
svalkar mig i vindens sus
och i källan vederkvicker.
Jag i allt som är och sker
honom hör och honom ser.

4. Gud, jag lever och jag röres
blott i dig och genom dig.
Av din fadershand jag föres
över tidens dunkla stig.
Under ditt beskärm jag vilar
uti själva gravens famn,
tills du ropar mig vid namn
och jag vaknar glad och ilar,
Fader, att evinnerlig
skåda och lovsjunga dig.

Wallin (1817).

9 *(W 264 och F 36 n:r 9).*
Psalt. 28: 6—9.
1. Lova vill jag Herran, Herran,

10 *(W 267 och F 36 n:r 10).*
Psalt. 99.
1. Lovsjungen Herren,

11 *(W 268 och F 36 n:r 11).*
Psalt. 100.
1. Hela världen fröjdes Herran

12 *(W 269 och F 36 n:r 12).*
Psalt. 145.
1. Ditt namn, o Gud, jag lova vill

*__13__ *(W 270 och F 36 n:r 13).*
1. Lovad vare Herran,

14 *(W 271 och F 36 n:r 14).*
Psalt. 150.
1. Lover Gud i himmelshöjd.

15 *(W 272 och F 36 n:r 15).*
Syr. 50: 24—26.
1. Nu tacker Gud, allt folk, med hjärtans fröjd och gamman

16 *(W 16 och F 36 n:r 16).*
Psalt. 103.
1. Min själ skall lova Herran,

*__17__ *(NPs 503 och F 36 n:r 17).*
1. Herren vår Gud är en konung i makt och i ära:

18 *(W 28 och F 36 n:r 18).*
1. Dig skall min själ sitt offer bära,

19 *(W 29 och F 36 n:r 19).*
Psalt. 146.
1. Lova Herren Gud, min själ:

20 *(NPs 504 och F 36 n:r 20).*
1. Härlig är jorden,
härlig är Guds himmel,
skön är *själarnas* pilgrimsgång
genom de fagra
riken på jorden
gå vi till paradis med sång.
2. Tidevarv komma,
3. Änglar den sjöngo

Ingemann (1850). Svensk övers. 1894?

21 *(W 20. Ej i F 36).*
1. O Evige, o Gud, till dig

22 *(W 266. Ej i F 36).*
Dav. 95.
1. Lovsjungom Herren, låtom oss med fröjdeljud

2. Trefaldighetspsalmer.

23 *(W 21 och F 36 n:r 21).*
1. O Fader vår, barmhärtig, god,

24 *(W 22 och F 36 n:r 22).*
Gud trefaldig, statt oss bi

25 *(W 23 och F 36 n:r 23).*
1. O Herre Gud, oändelig,

26 *(W 24 och F 36 n:r 24).*
1. Allena Gud i himmelrik

*__27__ *(W 17 och F 36 n:r 25).*
1. Vi tro på en allsmäktig Gud,

*__28__ *(NPs 522 och F 36 n:r 27).*
1. Vi tro på Gud, som himmel, jord
2. Sin Son han gav oss i vår nöd,
3. Hans Helge Ande, *ordets* tolk,
oss samlar till ett heligt folk,
i *dom och nåd*
fullkomnar han Guds råd.
H e l i g, h e l i g, h e l i g är Herren Gud.

Bengt Jonzon (1919).

29 *(NPs 562 och F 36 n:r 28).*
1. Helige Fader, kom och var oss nära,

2. Jesu, var när oss, du som dog för alla.
Frälsning beskär oss; hör, vi dig åkalla.
Led oss och *för* oss, att vi ej må falla:
du är vår starkhet.

3. Helige Ande, som i sanning leder,

J. Th. Jacobsson (1889).

***30** *(NPs 501 och F 36 n:r 29).*

1. Tränger i dolda djupen ner

3. Guds härlighet i Kristus.

31 *(W 147 och F 36 n:r 30).*
Joh. 3: 16—18.

1. Så högt har Gud, oss till stor fröjd,

***32** *(NPs 509 och F 36 n:r 31).*

1. Hell morgonstjärna, mild och ren,
2. Du pärla skön av himmelrik,
3. Uti mitt hjärta lys och skin,
4. Pris vare Gud, min hjälp och fröjd,
5. Långt förr än världen grundlagd var,
6. Högt skall då klinga cittrans ljud,
och lovsång *höja sig till* Gud
med harpotoner rena,
när jag får med min Frälserman,
min Konung och min Brudgum sann,
för evigt mig förena,
sjunga,
sjunga,
jubilera,
triumfera,
honom lova,
som mig vill så rikt begåva.
7. Avtorkas skola då i frid
8. Det är min enda tröst och ro,

Ph. Nicolai (1599). Petrus Jonæ Angermannus (1604). Runeberg (1857). Bearb.

33 *(W 72 och F 36 n:r 32).*

1. På krubbans strå man lade dig,

34 *(W 146 och F 36 n:r 33).*

1. När världens hopp förtvinat stod

35 *(W 74, v. 1—3, 6—8, och F 36 n:r 34).*

1. Kriste, som ditt ursprung leder
evigt från din Faders sköt,
och från himlen stigen neder,
dig i jordisk skepnad slöt,
o Guds Son och mänskors like,
hör ett stoft som lyfter sig,
trängtande att nalkas dig.
2. Av en ringa jordisk moder,
Herre, du dig födas lät
och blev människornas broder,
döljande ditt majestät.
Ack må du ock i mitt hjärta
födas och förbliva där,
du som Gud och evig är.
3. Vishet strålar i din lära,
helighet i dina bud.
Dina läppar till oss bära
fridens ord från nådens Gud.
Värdes ock min själ upplysa
och mitt hjärta böja så,
att jag ordet göra må.
4. Livets kval och dödens smärta
du för mina synder led;
kärleksblodet ur ditt hjärta
rann för mig på korset ned.
Allt är inför Gud fullkomnat.
Ljude ock uti mitt bröst
samma himmelskt ljuva röst.
5. Ljude den vid dödens möte,
ljude den vid gravens port.
Du ock nedsteg i dess sköte
och har helgat vilans ort.
Även dit jag dig skall följa
för att ock med dig uppstå
och till nya livet gå.
6. Dödens makt är kuvad vorden,
mörkret du besegrade,
och din Ande gav åt jorden
segerns frukt, välsignelse:
gav oss ljus och tröst i kvalen,
styrka under livets lopp
och i döden fridens hopp.

J. Åström (1814).

36 *(W 73 och F 36 n:r 35).*
1. Vänligt över jorden glänser

*__37__ *(W 46 och F 36 n:r 36, v. 1—5, 7—9).*
1. Var man må nu väl glädja sig:

38 *(W 48 och F 36 n:r 38).*
1. Jesu, lär mig rätt betrakta

*__39__ *(W 49 och F 36 n:r 39).*
1. O Jesu Krist, som mandom tog

B. KYRKANS HÖGTIDER.

1. Adventstiden.

40 *(W 51 och F 36 n:r 41).*
Matt. 21: 1—9.
1. Gläd dig, du Kristi brud,

41 *(W 52 och F 36 n:r 42).*
1. Gör porten hög, gör dörren bred

42 *(W 53 och F 36 n:r 43).*
Jes. 40: 3.
1. Bereden väg för Herran:

43 *(W 54 och F 36 n:r 44).*
1. Jerusalem, häv upp din röst,

44 *(W 45 och F 36 n:r 45).*
1. Huru länge skall mitt hjärta

45 *(NPs 511 och F 36 n:r 46).*
1. När vintermörkret kring oss står,
2. I dag densamme som i går,
3. Guds folk, inför din Konung träd,
4. Han kallar oss till helig strid
5. Snart denna världens tid förgår:
då gryr Guds kyrkas jubelår.
Av nåd oss då, o Herre, giv
med allt *ditt* folk ett evigt liv.
Evers (1914).

46 *(NPs 512 och F 36 n:r 47).*
Luk. 4: 16—19.
1. Han kommer i sin kyrka

47 *(NPs 513 och F 36 n:r 48).*
1. Jag höja vill till Gud min sång
ännu en gång
ur dessa jordens dalar.
Min Herre Kristus hämtar mig
snart hem till sig
i himlens höga salar.
Snart segerrik,
en ljungeld lik,
han komma skall
till fröjd, till fall,
när domsbasunen talar.
2. När min förlossning närmar sig,
3. När fikonträdet skjuter blad,
4. Vid världens undergång och fall
5. Ny skapas himmel då och jord.
Landstad (1861). Evers (1902). Eklund (1910, 1917).

48 *(F 36 n:r 49).*
1. Jesus från Nasaret går här fram
än som i gången tid,
löser ur vanmakt, ur synd och skam,
skänker sin kraft och frid:
himmelriket är nära.
2. Fattiga ger han sin rikedom,
läker de slagnas sår.
Själ som var bunden och trött och tom
frihet och glädje får:
himmelriket är nära.
3. Öppna ditt hjärta i bön och bot,
upplåt vart hemligt rum.
Red dig att taga Guds Son emot,
tro evangelium:
himmelriket är nära.
4. Hastigt vi nalkas den tysta värld
som vi ha kommit från.
Klockorna snart kring vår sista färd
ringa med mäktigt dån:
himmelriket är nära.
A. Frostenson (1935).

2. Jultiden.

49 *(W 50 och F 36 n:r 50).*

1. Förlossningen är vunnen:

***50** *(NPs 514 och F 36 n:r 51).*

Jes. 11: 1.

1. Det är en ros utsprungen

51 *(NPs 515 och F 36 n:r 52).*

1. Stilla natt, heliga natt!

52 *(NPs 516 och F 36 n:r 53).*

1. O du saliga,

53 *(F 36 n:r 54).*

1. Ringen, I klockor, ja ringen i midnattens timma.
   Glimmen, I stjärnor, som änglarnas stjärnögon glimma.
   Frid till vår jord
   kommer med himmelens ord.
   Ära ske Herren i höjden.

2. Julen är kommen med ljusning till hjärtan som bäva.
   Ned över barnet i krubban nu änglarna sväva.
   Barnet från Gud
   bringar oss saliga bud.
   Ära ske Herren i höjden.

3. Sjungen och spelen och leken och klappen i händer,
   mänskobarn alla i jordens *mångtaliga* länder.
   Fött är i dag
   barnet, till Faderns behag.
   Ära ske Herren i höjden.

Grundtvig (1856). Beskow (1936).

54 *(W 55 och F 36 n:r 55).*

1. Var hälsad, sköna morgonstund,

55 *(W 56 och F 36 n:r 56).*

1. Si, natten flyr för dagens fröjd,

56 *(W 57 och F 36 n:r 57).*

1. Lovsjungen Herrens nåd och makt:

57 *(W 58 och F 36 n:r 58).*

1. Världens Frälsare kom här:

58 *(W 59 och F 36 n:r 59).*

1. Gläd dig, du helga kristenhet,

59 *(W 60 och F 36 n:r 60).*

Luk. 2.

1. En jungfru födde ett barn i dag,

60 *(W 61 och F 36 n:r 61).*

1. Var kristtrogen fröjde sig
   utav hjärtat innerlig:
   Gud är oss miskundelig;
   han är oss när, hans härlighet vi sågo.
   Här vi *skådat*
   vad oss bådat
   Gabriel.
   Eja! Eja!
   Guds ord är nu vordet kött.
   Av en jungfru är det fött.
   Halleluja!
   Oss är född Förlossaren,
   Förbarmaren
   i Israel.
   Gud blev man:
   själv Herren, han
   blev här en träl.
   Ljuvlig hamn
   är oss hans namn:
   Immanuel.
   Han oss bjuder frid och fröjd och evigt väl.

2. Utav Jesse rot en gren,

3. Priser Herran, kvinnor, män,

4. Sion, nu med själ och röst
   lova Gud, din enda tröst,
   som dig haver återlöst:
   Han är oss när, hans härlighet vi sågo.
   Här vi *skådat*
   vad oss bådat
   Gabriel.
   Eja! Eja!
   Guds ord är nu vordet kött.
   Av en jungfru är det fött.
   Halleluja!

Oss är född Förlossaren,
Förbarmaren
i Israel.
Gud blev man:
själv Herren, han
blev här en träl.
Ljuvlig hamn
är oss hans namn:
Immanuel.
Han oss bjuder frid och fröjd och
evigt väl.

Latinsk sång från 1300-talet.
Svensk övers. 1586.

61 *(W 62 och F 36 n:r 62).*

1. Lov vare dig, o Jesu Krist,

62 *(W 63 och F 36 n:r 63).*

Luk. 2.

1. Av himmels höjd oss kommet är

3. Jesu namn (Nyårsdagen).

(Se ock n:r 441—450.)

63 *(W 64 och F 36 n:r 64).*

1. Välsignat vare Jesu namn
2. All knä sig böja sannerlig
3. Oss kristna bjuder Skriften all
4. Gud haver lovat salighet
till evig tid åt alla
som Jesu namn med trofasthet
anamma och åkalla.
När Guds basuner skalla,
i Jesu namn de tröstligt gå
för *domen* fram och trygge stå,
när jord och himmel falla.
5. Så upp, min själ, att Jesu namn

Svensk förf. (Laurentius Petri d. ä.?) (1567).
Åström (1814). Wallin (1816).

64 *(W 65 och F 36 n:r 65).*

1. Jesu namn begynna skall
2. Jesu namn bevara skall
3. Jesu namn bemanna skall
4. Jesu namn betrygga skall
5. Jesu namn *besegla* skall
livets *kamp* och strid,
när min prövodag är all
och jag far i frid:
ty han är den,
som avplanat all min skuld
och mig möter evigt huld
i himmelen.

Wallin (1819).

65 *(W 66 och F 36 n:r 66).*

1. Si, Jesus är ett tröstrikt namn

4. Trettondedagstiden.

66 *(W 67 och F 36 n:r 67).*

Matt. 2: 1—11.

1. En stjärna gick på himlen fram,

67 *(W 68 och F 36 n:r 68).*

1. Statt upp, o Sion, och lovsjung

68 *(W 69 och F 36 n:r 69).*

1. Nu segrar alla trognas hopp:

5. Passionstiden.

69 *(F 36 n:r 70, v. 1, 2, 4).*

1. Se vi gå upp till Jerusalem
i heliga fastetider,
att skåda hur Jesus Krist, Guds
Son,
i syndares ställe lider.
2. Se vi gå upp till Jerusalem:
vem går att med Herren vaka
och såsom vår himmelske Fader
vill
den smärtfyllda kalken smaka?
3. Se vi gå upp till Jerusalem,
till staden den evigt klara.
Oss Frälsaren sagt att där han är
vi skola med honom vara.

Paul Nilsson (1906).

70 *(F 36 n:r 73, v. 1—5, 7, 8).*

1. Herre, jag har hört din stämma
lik en vårvind, stark och sval:
Samlen ej i världen skatter,
men i själens dolda sal.
Herre, jag var med vid berget,
lyddes gripen till ditt tal.

2. Jag var ock i örtagården
med, då full av kval du var,
då din bön från skyhöljd himmel
fick sitt stora mörka svar.
Jag var med bland dem som sovo,
då du dödens ångest bar.

3. Vankelmodig, såg jag, Herre,
dig beträda smärtans stig.
O jag gömde mig i hopen,
då ditt öga sökte mig.
Gång på gång jag, full av feghet,
Herre, har förnekat dig.

4. Korset, själens segertecken,
du på dina skuldror bar.
I det tecknets djupa skugga
med vid Golgata jag var.
Konung, krönt med blodigt törne,
hur din panna glänste klar!

5. Du som allt Guds stora budskap
med ditt blod har översatt,
hur din kärlek härligt frambröt
genom *hån och smädeskratt!*
Hur *din kränkta godhets vemod*
lyste över världens natt!

6. Herre, hur dig världen *hädat,*
hur de dina dig förrått,
väldig, *hög och majestätisk*
över tiderna du stått.
Jordens riken störtat samman,
dina ord ha ej förgått.

7. Herre, hur jag ljuset söker,
i mitt bröst är mörkret stort.
Vad jag älskat ej jag vågat,
vad jag hatat har jag gjort.
Dock mitt hjärta ödmjukt klappar
vid din strålbeglänsta port.

R. Jändel (1921).

***71** *(E 86 och F 36 n:r 74).*

1. Min själ, du måste nu glömma
all *världenes* lusta snöd
och intet annat berömma
än Frälsarens kors och död.
Du måste förgäta all timlig fröjd,
som *ändå* så snart *försvinner,*
och *vara i Jesus* förnöjd.

2. *Ack, kunde jag bättre följa*
min Frälsares törnestig,
ty ännu täckelser dölja
hans pina och död för mig.
Min traktan till jordiska ting jag
vänt,
men sällan himlarnas Herre
en helgad hugkommelse sänt.

3. *I världen hjärtat omsider*
förhärdat mister sin tro.
Med fruktan och knot jag lider
det kors, som kväljer min ro.
Men, Herre, du skrev ju i sten din
lag,
så värdes i mig ock skriva
din vilja, ditt hårda behag.

4. *Blott du, o Jesu, kan lära*
vad intet förnuft förstår,
att oskuld får straffet bära,
där brottslingen strafflös går,
att Gud sin helighet lämnat till hån,
då ogärningsmän han friar,
men fäller sin enfödde son.

5. *När ögat jag låter dröja*
vid purpurmanteln du bär,
dess blodiga färger röja,
vem rätte syndaren är.
Mig tvådde du ren med ditt rena
blod
och plånade ut den handskrift,
vars vittnesbörd mot mig stod.

6. *Och när jag skådar dig bära*
en krona av törne gjord
och sådana skördar skära
på dömd och förbannad jord,
jag vet, att förbannelsens ok, o
Krist,
på dig du tagit och skänkt oss
välsignelsens nåd, som vi mist.

7. *Gud själv med sig oss försonat,*
det skedde i Jesu blod.
Att icke sig själv han skonat,
förklarat på korset stod.
Så måste jag låta hans helga död
all synd i mig dämpa och döda
och leva som han mig bjöd.

8. *Ack, värdes, Jesu, bevara*
mitt hjärta som dig hör till,
att frestaren med sin snara
ej lockar mig dit han vill.

Ja, hjälp mig att leva, från synden död,
och dö såsom den där levat
av eviga livets bröd.

Spegel (1686). Bearb.

72 *(W 75 och F 36 n:r 75).*

1. Jesu, lär mig rätt betänka

73 *(W 76 och F 36 n:r 76).*

1. Jesu, du mitt liv, min hälsa,

74 *(W 77 och F 36 n:r 77).*

1. Jesu, djupa såren dina,
2. Vill då sig i vällust göda
3. Ville världen hjärtat föra
4. Ja mot allt vad helst mig kränker
5. Jag på dig min tröstan ställer:
6. Har jag dig i hjärtat inne,
   du all godhets källa vid,
   ingen sveda når mitt sinne,
   ingen oro stör min frid.
   Herre, när jag haver dig,
   intet mer kan fattas mig.
   Den sitt allt i dig har funnit,
   han har lyckligt övervunnit.

J. Heermann (1644). E. Norenius (1675).

75 *(W 78, v. 3, 5, och F 36 n:r 78).*

1. Syndaskulden att försona
   Jesus steg från himlen ned,
   ej att syndalustan skona
   livets Herre döden led.
   Hat till allt som orätt är,
   strid mot brottsliga begär,
   hjärtats renhet, andens lydnad
   vare, frälsta själ, din prydnad.
2. Dyra kors, de trognas ära,
   djupet av Guds hemlighet,
   vid din fot skall hjärtat lära
   sanning, kärlek, ödmjukhet.
   Världslig vishets tomma prakt,
   tvivlets skugga, otrons makt
   för den kärleksblick försvinner,
   som i Jesu öga brinner.

C. J. Lundvall (1814).

76 *(NPs 518 och F 36 n:r 79).*

1. Det går ett tyst och tåligt lamm,
   och på den tunga färden
   det bära får all synd och skam,
   all dom som tynger världen.
   Det sänkes djupt i vanmakt ner,
   dess vånda ökas mer och mer,
   där offrets väg det skrider;
   det utstår outsäglig nöd,
   hån, gisselslag och kval och död,
   och allt det stilla lider.
2. Det lammet är Guds rena Lamm,
3. Han frambär, klädd i helig skrud
4. Jag stanna vill min levnads dag
5. Min lovsång om din kärlek blid
6. Mitt trånga hjärta, vidga dig,
   att i ditt djup förvara
   en skatt *mer hög och* kostelig
   än alla stjärnor klara.
   Förmer än jordens lust och prakt,
   dess ära, rikedom och makt
   är skatten som jag funnit:
   min skatt är du, o Jesu god,
   du offrat har ditt dyra blod,
   som ock för min skull runnit.
7. Det blodet städse vara skall
   mitt värn i strid och fara,
   mot frestelse och syndafall
   det mitt beskärm skall vara,
   den djupa källan till min fröjd,
   min tröst, när jag av sorg är böjd,
   min hugnad under färden,
   min svalka, när min törst är het,
   min tillflykt i min ensamhet,
   när allt jag mist i världen.
8. Vad skadar mig den bittra död?
9. När jordelivet är förbi

Paul Gerhardt (1647). C. D. af Wirsén (1889). Eklund (1910, 1917).

77 *(W 80 och F 36 n:r 80).*

1. Vilken kärlek oss bevisad,
2. Dig, min Jesu, nu jag skådar
3. När du med din ankomst gläder

4. Du som mänskohjärtat känner
5. Då i nåd på oss du tänker
6. Giv, när du oss vill bespisa
7. Att försonlighet oss lära,
8. När du är så djupt bedrövad
9. Petrus sig i faran kastar,
tror sig fast som klippan stå,
lovar att i döden gå.
Giv att *ej som han jag* hastar
oförvägen på en stig
där jag lätt kan glömma dig.
10. Giv att jag dig ej försakar,

Svensk förf. (1765). Dahl (1807). Wallin (1819).

78 *(E 353 och F 36 n:r 82).*

1. Den kärlek du till världen bar
ett evigt kors dig gav.
Din kärleks smärta bar du än
ut ur din öppna grav.
2. Men korset, där ditt liv förbrann
i helig offerglöd,
dock vittnar evigt att du vann
oss livet med din död.
3. Den kärlek du till världen bär
en evig tron dig ger.
Envar som *själv av* kärlek är
böjs djupt vid korset ner.
4. Din kärleks *aldrig slutna* famn
oss *evigt drar till sig.*
Och namnet över alla namn
har korset givit dig.
5. O du som *världens synder bär*
och allas ve förstår,
giv oss din kärleks eld, och gör
din offerväg till vår.
6. O du som *vann på korsets stam,*
vinn *oss på nytt var* dag,
till dess *din kärlek, o Guds Lamm,*
blir vår och världens lag.

G. Robson († 1911). Siri Dahlquist (1924).

***79** *(NPs 519 och F 36 n:r 83).*

1. Han på korset, han allena

***80** *(W 84 och F 36 n:r 84).*

1. Min Frälsare, vad själave
2. Ack käre Fader, sade du,
om det dock möjligt vore nu
att dessa kval så många,
den bittra kalk, den djupa nöd,
som bränner med sin avgrundsglöd,
mig kunde undangånga,
ber jag:
borttag
denna kvida,
dock så vida,
Gud, din vilja
täckes henne från mig skilja.
3. Du svettas blod uti din nöd,
emedan dig Guds vredes glöd
så *jämmerliga* plågar.
Alltsom en mask så ömkelig
på marken vändas du, och dig
en ängel trösta vågar.
Ack *se,*
vad ve!
Ack vad smärta
i ditt hjärta,
vad för pina
du utstår för synder mina!
4. Jag har förskyllt och mig har bort,
5. Så hjälper du min arma själ,
6. Dig vare därför lov och pris.

J. Qvirsfeld (1682). A. P. Amnelius (1690).

81 *(W 85 och F 36 n:r 85).*

1. Jesu, dig i djupa nöden

***82** *(W 86 och F 36 n:r 86).*

1. Du går, Guds Lamm, du milda,
2. Du såg de hårda banden,
de fasansfulla öden,
bedrövad var dig anden,
bedrövad intill döden.
Dock rörd av vårt elände
du *dina kval* ej kände.
Pris vare dig, o Jesu.
3. Att kunna oss välsigna
4. Fast änglars legioner
5. Men Gud, som dig ej skonat,

C. C. Sturm (1780?). Wallin (1816).

***83** *(NPs 520 och F 36 n:r 87).*

1. O huvud, blodigt, sårat,
2. *O ansikte du höga,*
   vars blick har dömt en värld,
   din makt nu gäller föga,
   din fägring är förtärd,
   din glans till intet vorden!
   O vem har släckt den blick
   vars ljus allt ljus på jorden
   i klarhet övergick?
3. Den börda du har burit
4. Dig tackar allt mitt hjärta,
5. När jag skall lämna världen,
   o lämna du ej mig,
   och låt vid hädanfärden
   min blick ej släppa dig.
   När vånda trycker anden
   i sista kampens nöd,
   kom då och lossa banden,
   o Jesu, för din död.
6. Ja, i min sista timma

Arnulf av Löwen († 1250). Paul Gerhardt (1656). C. A. Torén (1889). Eklund (1910). E. Linderholm (1918, 1920) m. fl.

84 *(W 88 och F 36 n:r 88).*

Hans blod komme över oss.
Matt. 27: 25.

1. Jerusalem, i överdåd

85 *(W 89 och F 36 n:r 89).*

Och han bar sitt kors.
Joh. 19: 17.

1. Du bar ditt kors, o Jesu mild,

86 *(W 90 och F 36 n:r 90).*

1. Din synd, o värld, besinna.

87 *(W 91, v. 1, 7, och F 36 n:r 91).*

1. Ditt huvud, Jesu, böjes:
   ditt verk fullbordat är.
   Till dig mitt hjärta höjes
   och än en blick begär.
   Till korset dig jag följer,
   dit kärleken dig bragt,
   där du din höghet döljer
   och dör uti förakt.
2. Jag vill hos dig förbliva,
   som återlöste mig,
   och dig ett hjärta giva,
   som evigt älskar dig.
   När du mig innesluter
   uti din kärleks famn,
   jag lugn och trygghet njuter
   i denna sälla hamn.

Ödmann (1793), fritt efter Paul Gerhardt (1656).

88 *(W 92 och F 36 n:r 92).*

1. Skåder, skåder nu här alle

89 *(W 93 och F 36 n:r 93).*

1. O du vår Herre Jesu Krist,

90 *(W 94 och F 36 n:r 94).*

Guds rena Lamm, oskyldig

91 *(W 96 och F 36 n:r 96).*

1. Vi tacke dig, o Jesu god,

92 *(W 97 och F 36 n:r 97).*

1. Med rört och tröstat hjärta

93 *(W 87. Ej i F 36).*
Joh. 19: 5.

1. Se människan, ack, vilken lott

Jesu begravning.

94 *(W 98 och F 36 n:r 98).*

1. Ack hjärtans ve,

***95** *(W 99 och F 36 n:r 99).*

1. Så är fullkomnat, Jesu kär,

96 *(W 100 och F 36 n:r 100).*

1. Ditt lidande har nått sitt slut:

97 *(W 101 och F 36 n:r 101).*

1. Den mun är tyst, som bad så ömt

6. Påsk.

98 *(W 102 och F 36 n:r 102).*

1. Vad ljus över griften:

99 *(W 103 och F 36 n:r 103).*

1. Sitt öga Jesus öppnat har,

100 *(W 104 och F 36 n:r 104).*

1. Nu kommen är vår påskafröjd:

101 *(W 105 och F 36 n:r 105).*

1. Du segern oss förkunnar,

102 *(W 106 och F 36 n:r 106).*

1. Upp, min tunga,

103 *(W 107 och F 36 n:r 107).*

1. Sig fröjde nu var kristen man,

104 *(W 108 och F 36 n:r 108).*

1. Han lever! O min ande, känn

105 *(W 109, v. 1—3, 6—8, och F 36 n:r 109).*

1. Låt oss fröjdas, gladligt sjunga,
låt oss nu med själ och tunga
prisa Gud på denna dag
för vår oväns nederlag.
Låt oss lova Herran, Herran,
låt oss fröjdas när och fjärran.

2. Mäktigt från i dag regerar
och i ära triumferar
hjälten vår, Immanuel.
Försten över Israel
mände, fri ur dödens vånda,
segerfull i dag uppstånda.

3. Han som gick för oss att strida
och den grymma döden lida
haver så, på segerns fält,
oss vår arvsrätt återställt.
Han som led förakt och häddes
så med segerprakt bekläddes.

4. Kristus döden har fördrivit:
oförgängligheten, livet
haver han i ljuset fört
och allt syndens våld förstört.
Samvetskval och avgrundslåga
skall de trogna aldrig plåga.

5. Jesu, dig ske tack och heder,
att du slog vår ovän neder
och förstörde med din död
vad oss gjorde kval och nöd.
För din kamp, o Jesu käre,
dig nu hela världen äre.

6. Giv, o Jesu, mig din nåde,
fräls mig från en evig våde;
giv mig kraft att här uppstå
av min synd, på det jag må
dig i himlen evigt lova,
evigt glädjas av din gåva.

E. Homburg (1659). Brask (1690). Svedberg (1694). Åström (1814). Wallin (1819).

106 *(W 110, v. 1, 2, 7—10, och F 36 n:r 110).*

1. Låt oss nu Jesus prisa,
som är vår högsta tröst.
Låt oss vår fröjd bevisa
med hjärta och med röst.
Ty han är nu uppstånden
ur gravens djup, och vånden
är nu i seger vänd.

2. Det Lejon har nu vunnit,
som är av Juda stam;
det dyra blod har runnit,
och offrat är Guds Lamm.
Av det är döden dräpen
och avgrunds makt gjord häpen
och arma världen frälst.

3. Nu är den stora dagen
som Herren själv har gjort:
vår fiende är slagen
och Kristi rike stort.
Låt oss med fröjdfull tunga
om sådan seger sjunga
och prisa Herren Gud.

4. Nu kan en kristen fråga:
»Var är din udd, o död?»,
och frälsning hoppas våga
ifrån en evig nöd.
Guds namn städs vare lovat,
att han oss så begåvat
med segerns rika frukt.

5. Vår själ har han uttagit
från död, från fall vår fot,
och sorgens tår avtvagit
och hämmat lagens hot.

För Gud vi vilja vandra,
vår syndaart förandra
och så till livet gå.

6. Med dopets flod rentvagna
i Kristus äro vi,
och synderna borttagna;
vår själ är frälst och fri.
Gud själv hos oss nu verke
och med sin Ande stärke
i tron vårt nya liv.

Spegel (1694). Svedberg (1694). Wallin (1819).

107 *(W 111 och F 36 n:r 111).*

1. Jesu, du dig själv uppväckte,

108 *(W 112 och F 36 n:r 112).*

1. Denna är den stora dagen

109 *(E 128 och F 36 n:r 113).*

1. I dödens band låg Herren Krist,
för syndens skull utgiven.
Uppstånden är han nu förvisst
och är vår frälsning bliven.
Därför nu med *lust och* fröjd
vi prisa Gud i himlens höjd
och *Kristi namn* lovsjunga.
Halleluja!

2. Ej fanns på jorden någon man
som kunde döden tvinga,
ty över oss låg syndens bann,
och rena funnos inga.
Därför döden fått *stor* makt
och hade oss sig underlagt.
Nu *har* dess *våld en ände.*
Halleluja!

3. Ty Jesus *är* det påskalamm
som blev för oss utgivet.
Hans *offerdöd* på korsets stam
för oss blev väg till livet.
Ingen rätt nu döden har,
blott dödens skugga än är kvar,
dess udd har Kristus brutit.
Halleluja!

4. *Så* fira *vi med gott behag*
vår påskhögtid och sjunga:
Pris vare Gud för nådens dag,
förbi är natten tunga;
Kristus lever, ingen nöd
och ingen synd, ej heller död
nu kan oss mer fördärva.
Halleluja!

Luther (1524). Evers (1902). Eklund (1919). Bearb.

110 *(W 117. Ej i F 36).*

1. Upp att Kristi seger fira

7. Tiden efter Påsk.

111 *(W 128 och F 36 n:r 115).*

1. O min Jesu, dit du gått,

112 *(F 36 n:r 116, v. 1, 4).*

1. Om Kristus döljes nu för dig,
så är han dock ej borta.
Om mörk och enslig är din stig
och glädjens dagar korta,
han är dig när med evig tröst,
det vare vår, det vare höst.
Din sorg han bär,
ty själens Herde trofast är.

2. Kom, Herde, du som tar dig an
vad sårat är och brutet.
Om varje hjärta stängt jag fann,
ditt hjärta är ej slutet.
Omistlige, som trösten räckt,
bliv hos oss i vår aftonväkt:
vår sorgetid
skall fly, men ej din ljusa frid.

O. Arbman (1927).

113 *(W 118 och F 36 n:r 118).*

1. Din spira, Jesu, sträckes ut

114 *(W 119 och F 36 n:r 119).*
Joh. 10: 1—6.

1. Den korta stund jag vandrar här,

115 *(W 213 och F 36 n:r 120).*
Rom. 8: 31—39.

1. Jesus är min vän den bäste,

116 *(W 214 och F 36 n:r 121).*

1. Jesus är mitt liv och hälsa,
Jesus är min nådastol,
Jesus är min sköld och sol.
Han allena kan mig frälsa,
mig hans kärlek nåd beskär;
han mitt högsta goda är.

2. Utan Jesus jag fördärvas,
3. Har jag Jesus i mitt hjärta,
4. Därför jag ock mig förlåter
5. Jesu, hjärtats glädjekälla,
6. Din, min Jesu, vill jag bliva
7. Jesus är mig allt i alla,

J. Gerdessen (1664). S. Larsson Muræus (1674).

117 *(W 215 och F 36 n:r 122).*
1. Jesus allt mitt goda är,

118 *(W 216 och F 36 n:r 123).*
1. Jesus är min hägnad

119 *(W 124 och F 36 n:r 124).*
Psalt. 46.
1. Vår Gud är oss en väldig borg,

120 *(W 125 och F 36 n:r 125).*
1. Hav i ditt minne Jesus Krist,

8. Kristi himmelsfärds dag.

121 *(W 113 och F 36 n:r 126).*
1. Till härlighetens land igen

122 *(W 114 och F 36 n:r 127).*
1. Du som oss frälst ur syndens band,

123 *(W 115 och F 36 n:r 128).*
1. Uppfaren är vår Herre Krist,

9. Pingst.

124 *(W 131 och F 36 n:r 131).*
1. Helige Ande, sanningens Ande,

125 *(W 132 och F 36 n:r 132).*
O du Helge Ande, kom till oss in,

126 *(W 133 och F 36 n:r 133).*
1. Kom, Helge Ande, Herre god,

127 *(W 134 och F 36 n:r 134).*
1. Kom, Helge Ande, Herre Gud,

128 *(W 135 och F 36 n:r 135).*
1. Dig, Helge Ande, bedja vi

129 *(W 136 och F 36 n:r 136).*
1. Helge Ande, hjärtats nöje,

**130* *(W 137 och F 36 n:r 137).*
1. Ande, full av nåde,

131 *(W 138 och F 36 n:r 138).*
1. Kom, Helge Ande, till mig in,

132 *(E 143 och F 36 n:r 140, v. 1, 2, 3 a, 5 a, 6).*

1. Livets Ande, kom från ovan,
kom och bär från himlen bud.
Du kan ge den stora gåvan:
tron på ordet, tron på Gud.
Till Guds människor du talar
än i dag kring all vår jord.
Folk och själar du hugsvalar
än i dag med Skriftens ord.

2. Oförgänglig sanning strålar
än i dag från bibelns blad;
än i klara drag den målar
heliga gestalters rad.
Ifrån fäder och till söner
genom tidevarven går
än ett heligt arv av böner,
än profetens röst oss når.

3. *Giv att vi för Gud må vandra*
såsom Abraham, i tro,
till välsignelse för andra
och till egen själaro.
Oss med Stefanus låt skåda
Mänskosonens härlighet;
oss med Paulus än benåda
rikt med trons rättfärdighet.

4. Livets Ande, du som danar
Kristi kyrka *på vår jord,*
kraftens Ande, du som banar
henne väg *med Herrens ord,*
nådens Ande, du som renar
själar och i dem vill bo,
fridens Ande, du som enar
Herrens trogna, giv oss tro.

Eklund (1934).

133 *(F 36 n:r 142).*

1. Som sol om våren stiger
i makt mot himlens höjd
och all naturen viger
till livets nya fröjd,
i själens riken Anden
går fram med vårens bud:
nu brista alla banden,
nu skapar livets Gud.
2. Som elden guldet renar,
så Andens helga glöd
med själen sig förenar,
att synden varder död.
O salighet och fruktan,
när Anden kommer när!
O nåderika tuktan,
o eld, som allt förtär!
3. Vad intet öga spanar,
vad intet öra hör,
vad ingen tanke anar,
när Anden hjärtat rör,
ur djupen uppenbaras,
från höjden stiger ner:
Guds hemlighet förklaras,
och tvivel är ej mer.
4. Du höga kraft, jag längtar
åt dig att giva mig;
min ande törstar, trängtar
att varda ett med dig.
Din kärleks eld låt tändas,
skriv i mitt bröst din lag.
Min död i liv låt vändas,
min natt bli salig dag.
5. Guds Ande, du allena
vårt släkte fria kan,
från självisk lust oss rena
och lösa hatets bann.
Blott du kan folken lära
med skilda tungors ljud
ett enigt lov hembära
åt allas Far och Gud.
6. Du klara gudomslåga,
du sol, som vår vigt in,
Guds svar på livets fråga,
i våra själar brinn.
O kom att nu oss viga
till liv som död ej vet,
men utan gräns skall stiga
mot okänd härlighet.

Beskow (1920).

Jungfrun Marias kyrkogångsdag.

Se n:r 36 och 545.

Jungfrun Marias bebådelsedag.

Se n:r 35 och 44.

Heliga Trefaldighets dag.

Se n:r 23—30.

10. **Kristi förklarings dag.**

***134** *(NPs 523 och F 36 n:r 144).*

1. Vår blick mot helga berget går,

11. **Den helige Mikaels dag.**

135 *(W 34 och F 36 n:r 145).*

1. Förr än mänskostämmor hördes,

136 *(W 35 och F 36 n:r 146).*

1. Gud låter sina trogna här

137 *(W 36 och F 36 n:r 147).*

1. Gud vare tack och ära

12. **Alla helgons dag.**

138 *(W 486 och F 36 n:r 148).*

1. I himmelen, i himmelen,

139 *(NPs 671 och F 36 n:r 149).*

Upp. 7: 9—17.

1. O se den stora, vita här,
2. *De voro en föraktad släkt,*
nu är dem livets krona räckt,
i prakt de få
för tronen stå
i himmelsk tempeldräkt.
Här livet ofta *sorg dem* gav,
men Gud *var tår har* torkat av.
Nu vid hans bröst
de finna tröst.
Ej mer är död och grav.
Den del de utvalt, som är bäst,
nu få de fira glädjefest,
och Lammet själv
vid livets älv
är både värd och gäst.
3. Dig, hjälteskara segersäll,

Brorson (1765). E. Linderholm (1909, 1920). Bearb.

140 *(NPs 525 och F 36 n:r 150).*

1. För alla helgon, som i kamp för tron

141 *(E 460 och F 36 n:r 152).*

1. O Herre Gud, vi bedja dig:
Till alla dem se nådelig,
som lida marter, kval och hån
för tron på dig och på din Son.

2. O stärk dem i den svåra strid
de kämpa i vår hårda tid;
hugsvala dem och var dem när,
och med din Ande frid beskär.

3. Den tårars sådd de bära ut
låt bli en glädjeskörd till slut,
och *dem förlös* från jordens tvång
till salig fröjd och segersång.

J. Johansson (1934).

142 *(NPs 526. Ej i F 36).*

1. Vem är den stora skaran där

13. Botdagen.

143 *(W 25 och F 36 n:r 155).*

1. O Skapare, o gode Gud,

144 *(W 26 och F 36 n:r 156).*

1. Vi på jorden leva här,

145 *(W 384, v. 1—7, 10, 11, och F 36 n:r 158).*

1. Herre, dig i nåd förbarma.
Hör ditt folk, som hjälp begär,
du som ömmar för de arma
och vår enda tillflykt är.
Kom att från vår hjässa vända
våra synders svåra lön
och ditt ljus från höjden sända:
fräls ditt folk och hör dess bön.

2. Du som med en faders hjärta
bär en faders ljuva namn,
du som under dödens smärta
öppnat oss en broders famn,
du som världens väl bereder,
söker oss på villans stig,
kallar, väcker, styr och leder:
över oss förbarma dig.

3. Oss, som dina lagar brutit,
skona, milde Herre Gud.
För det blod din kärlek gjutit
hjälp oss, milde Herre Gud.
Från de brott som dig bedröva,
då vi trampa dina bud,
från de lustar som oss söva
oss bevara, Herre Gud.

4. Från allt ont som hjärtat leder
till begärens villostig,
från försåt som fall bereder,
hungerns fasa, pest och krig,
uppror, tvedräkt, brand och lågor,
hagel, storm, din vredes bud,
och från evighetens plågor
oss bevara, Herre Gud.

5. Du som föddes mänskors like
och ditt liv för världen gav,
du som öppnade ditt rike,
då du uppstod ur din grav,
och beseglade din lära,
då du, klädd i segerskrud,
återgick till himlens ära:
hjälp oss, milde Herre Gud.

6. Skydda, styr och fräls din kyrka,
samla själv din spridda hjord,
giv dess herdar mod och styrka
rätt att lära livets ord.
Räck din hand åt dem som falla,
och med nådens milda ljud
de förförda återkalla:
hör oss, milde Herre Gud.

7. Sprid ifrån palats till hydda
fridens sällhet med din hand.
Sträck till oss din arm och skydda
konung, folk och fosterland.
Dig i nåd och makt förklara,
Gud, då krigsbasunens ljud
samlar dem som oss försvara:
hör oss, milde Herre Gud.

8. Låt vår bön och arbetsmöda
öppna väg till ditt förråd,
bergens malm och jordens gröda
tacksamt nyttjas med din nåd.
Dig förbarma över alla.
Dig med ödmjukt böneljud,
Fader, dina barn åkalla:
hör oss, milde Herre Gud.

9. Du som världens synd borttager,
över oss förbarma dig.
Du som världens synd borttager,
för ditt folk från villans stig.
Du som världens synd borttager,
avvänd våra synders lön.
För det blod som dem avtvager
giv oss nåd och hör vår bön.

Ödmann (1798).

146 *(W 385 och F 36 n:r 159).*

1. O du som alla hjärtan ser
2. Ack, fjärran gångna från det liv
3. Vi vilja ej med fagert sken
4. Men utan bättring ingen tro
och utan ånger ingen nåd
skall skänka våra hjärtan ro:
så är din vilja och ditt råd.
O Gud, med heliga beslut
vår *myckna* synd begråta vi.
För Kristi skull oss ej förskjut,
och med din Ande *stå* oss bi.
5. Lyft upp vår själ ur jordens mull,
6. Ack gör oss, Herre, till ett folk
7. Så, Gud, med oss du vara skall,

Wallin (1818).

147 *(W 386 och F 36 n:r 160).*

1. Hör ditt Sions bittra klagan,

148 *(W 387 och F 36 n:r 161).*

1. Vänd av din vrede,

149 *(W 388 och F 36 n:r 162).*

1. Store Gud, med skäl du klagar

150 *(W 389 och F 36 n:r 163).*

Hos. 6: 1—3.

1. Vänder om, I sorgse sinnen,

151 *(NPs 636, v. 1—4, 6, 7, och F 36 n:r 164).*

1. När vi i högsta nöden stå,
i världen råd och tröst ej få,
när allt är natt och mörker här
och hjälp av mänskor ute är,
2. vår enda tröst det vare då
att med vår sorg till Herren gå.
Han är den Herren som till slut
oss hjälpa skall ur nöden ut.
3. O Gud, vår Gud, miskundelig,
vi lyfta upp vår blick till dig:
du bäst vår nöd och fara vet;
så gör med oss barmhärtighet.
4. Du lovat haver nådelig
att höra dem som bedja dig:
vi komma nu med ödmjuk bot
och falla neder för din fot.
5. Förlåt vår synd, vårt överdåd.
O Herre, tänk på oss i nåd.
Till vårt elände *värdes se*
och skynda att din hjälp bete.
6. Då skola vi av hjärtans grund
med fröjd dig tacka varje stund
och lyda dig, som var oss blid,
och prisa dig till evig tid.

P. Eber (o. 1560). Svensk övers. 1614. Finl.-sv. bearb. (1857).

14. Reformationsdagen.

152 *(NPs 549. Ej i F 36).*

1. Framfaren är natten

153 *(NPs 551. Ej i F 36).*

1. Vida kring jorden

C. KYRKAN OCH NÅDEMEDLEN.

1. Kyrkan.

154 *(W 139 och F 36 n:r 167).*

1. Vi lova dig, o store Gud:

***155** *(NPs 528 och F 36 n:r 168).*

1. Gammal är kyrkan, Herrens hus,
2. Icke i hus av händer bor
den, som seraferna tjäna.
Templet här av hans *stjärnors kor*
är ju en skuggbild allena.
Själv dock en boning underfull
reste han sig *ur* jordens mull,
byggde i oss sig en boning.

3. Vi äro Herrens kyrkohus,

4. Rummet likväl, som bär hans namn

5. Dit *ha med far och mor vi gått,*
där lyfte barnabön vingen,
där ha för Herren Gud vi stått
samman vid altarringen,
där var vår första nattvardsgång,
där har vid jul och påsk vår sång
med våra fäders *sig enat.*

6. Give då Gud, att var vi bo,

Grundtvig (1837). Evers (1906). Bearb. (1936).

156 *(E 170 och F 36 n:r 169).*

1. Guds kyrkas grund *är vorden*
vår Herre Jesus Krist.
Hans skapelse på jorden
hon är trots all sin brist.
Han sin församling danat
i lidande och död
av alla folk, som anat
hans frälsning i sin nöd.

2. Han knöt en syskonkedja,
så långt som *mänskor* bo,
av själar, som tillbedja
en Gud i samma tro,
som himmelriket skåda
i ljuset av hans lag
och höra Anden båda
hans klang- och jubeldag.

3. *Men var är nu den enhet,*
som världen vittne bär,
att Kristi kärleks renhet,
att Andens kraft är när?
Bland självviskt skilda hopar
har hatet äskat ljud.
Och dock: Guds kyrka ropar
var dag till fridens Gud.

4. *Sänd, Gud, din eld,* som *renar*
och hatets brodd förtär,
din lösen, som förenar
din kyrkas spridda här.
Låt kalla hjärtan brinna
i hopp om löftets tid.
Den kyrka, som skall vinna,
är den som stiftar frid.

5. *Slut samman dem, som strida*
på jorden för sin tro,
med dem, som vid din sida
för evigt funnit ro,
att skapelsen, som lider
och längtar enighet,
må bli, o Gud, omsider
din stora menighet.

S. J. Stone (1866). Eklund (1911). Bearb. (1936).

157 *(NPs 531 och F 36 n:r 171).*

1. En Fader oss förenar,

158 *(W 123 och F 36 n:r 172).*

Jes. 49.

1. Sion klagar med stor smärta,

159 *(NPs 533 och F 36 n:r 174).*

1. Fädernas kyrka i Sveriges land,

2. Allt fick sin vigning i kyrkans famn:

3. Kristet och fritt ville Sverige bo,

4. Fädernas Sverige sig kämpat fram,

5. Kristus har vunnit vår bästa gärd

6. Minnen från templet och klockors malm

7. Ädel är skaran, sen tusen år

8. Komme nu åter till strid för Gud

9. Kristnade ungdom, dig gånge väl.
Strid för Guds ära i Norden.
Kämpa för frihet åt bunden träl.
Gud bringe friden *till* Sveriges själ;
Gud bjude frid över jorden.

Eklund (1909).

160 *(F 36 n:r 176, v. 1, 3, 4).*

1. Hjärtan, enigt sammanslutna,
söken i Guds hjärta ro.
Lågor, ur Guds väsen flutna,
brinnen klart i Kristi tro.
Han vår hövding, vi hans svurna,
solen han, och vi dess glans,
lemmar av hans livskraft burna,
han är vår, vi äro hans.

2. Gud ske ära. Vilka höjder,
vilka djup av idel nåd,
vilka osägbara fröjder,
oss beredda i hans råd!
Gud, som var och är och bliver,
Unders Under är hans namn,
sig i Kristus åt oss giver,
sluter oss i fadersfamn.

3. Kriste, du som oss förenat
till en helig brödrarund,
lär oss, såsom du det menat,
älska till vår sista stund.
Tänd i oss den helga flamman,
som all självviskhet förtär.
I din sanning bind oss samman,
du som själv Guds sanning är.

Zinzendorf (1725). Chr. Gregor (1778). O. Mannström (1913). Bearb. (1936).

161 *(NPs 532 och F 36 n:r 177).*

1. Tack, o Gud, att i din kyrka,

162 *(NPs 529. Ej i F 36).*

1. Med pelarstoder tolv står Herrens
helga kyrka,
och Jesus Kristus är dess grundval
och dess styrka.
Där fogas sten vid sten, där bygges
år från år,
till dess vid tidens slut Guds hus
fullkomnat står.

2. *Därinne Anden bor. Han steg i*
lågor neder,
med honom livets eld från själ till
själ sig breder.
Han är i ordets ljus, i sakramentens
tröst,
av malmen bärs hans bud, i psalmen
hörs hans röst.

3. *En ny och kostbar sten* med kyr-
kans mur förenas
var gång ett mänskobarn i dopets
källa renas;
när andras sorg och fröjd vi känna
såsom vår,
då spännas nya valv och Herren
ära får.

4. Liksom ett fadershem i samma kär-
lek samlar
de barn som hemma *bo* och det
som ute famlar,
så för envar som tror och på Guds
vägar går,
men ock för vilsen själ Guds kyrka
öppen står.

5. Vårt hem hon vara vill i livets
glädjedagar,
och när i sorgens tid bekymrat
hjärta klagar,
där redes oss ett rum vid Herrens
nattvardsbord,
där vigas vi till ro i våra fäders
jord.

6. *Blott som en flyktig dröm är*
mänskans dag i tiden,
och snarligt lyktad är för varje
släkte striden;
all jordisk glans förgår, all makt
slås ned i grund:
Guds kyrka skall bestå i tidens sista
stund.

E. Evers. Bearb.

2. Ordet.

163 *(NPs 553 och F 36 n:r 179).*

1. En dyr klenod, en klar och ren,

164 *(W 140 och F 36 n:r 180).*

Psalt. 19.

1. Av himlens här den Högstes makt

165 *(W 141 och F 36 n:r 181).*

1. Dig, ljusens Fader, vare pris:

166 *(W 143 och F 36 n:r 183).*

2 Mos. 19, 20.

1. På Sinai stod Herren Gud:

167 *(W 145 och F 36 n:r 184).*

1. Om, Jesu, på min vandringsstig

168 *(W 120 och F 36 n:r 185).*

1. Ack bliv hos oss, o Jesu Krist,

169 *(W 121 och F 36 n:r 186).*
Psalt. 12.

1. Hjälp, Gud, de trogne äro få

170 *(F 36 n:r 188).*

1. Från tidevarv till tidevarv
ditt rike, Gud, skall stå.
Din lära som ett heligt arv
från far till son skall gå.
I nya tiders morgonväkt
din kyrka för den unga släkt
din nåd förkunna skall.

2. Allt *klarare må* varje tid
förstå ditt helga ord.
Allt *djupare må* Kristi frid
i varje släkt bli spord.
Då mäktigare brusa skall
de frälsta hjärtans jubelsvall
i högre kyrkovalv.

3. Ditt bud är övermåttan vidt,
det är mitt hjärtas fröjd.
Ditt frälsningsråd är stort och fritt
som stjärnevalvets höjd.
Din skaparviljas fasta lag,
ditt fadershjärtas varma slag
har ingen tanke mätt.

4. O vilket djup av rikedom
och vishet är hos Gud!
Hur outgrundlig är hans dom,
hans viljas väg och bud!
Vem mätte vidden av hans nåd?
Vem bistod honom med sitt råd,
när världens grund blev lagd?

5. Av honom allting är och var:
han bjöd, och det blev till.
Och genom honom står det kvar,
så länge han det vill.
Till honom varje väsen trår,
som flodens våg mot havet går.
All äran är ock hans.

Sam. Gabrielsson (1929).

3. Dopet.

171 *(W 148, v. 1—3, 6, och F 36 n:r 192).*

1. Helge Ande, du som samlar,
lyser, tröstar med ditt ord
en förvillad släkt, som famlar
kring en olycksalig jord,
sanningens och nådens tolk,
som av jordens alla folk
gör en kyrka, där de alla
Gud, i Kristus, Fader kalla,

2. vittna städse med min anda
att ock jag av samme Gud
är ett barn, som vågar blanda
rösten med de frälstas ljud,
att till mig han även såg,
när jag i det tysta låg,
att till mig hans famn ock sträcktes,
när jag ur det tysta väcktes.

3. När du fordom lik en duva
sänktes till Jordanens brädd,
hördes orden, sälla, ljuva,
ned ur molnens delta bädd:
»Se min Son, till vilken jag
evigt har ett gott behag.»
Ack ännu med dessa orden
öppnas himlen över jorden.

4. Rörande och dyra minne
av det sällaste förbund,
sväva heligt för mitt sinne
under varje livets stund.
Tala på min skumma stig
om en Far som leder mig;
bland besvären, plågan, bristen
säg mig att jag är en kristen.

Wallin (1807).

172 *(W 149 och F 36 n:r 193).*

1. »Låt barnen komma hit till mig»,

173 *(F 36 n:r 195).*

1. Fader, du som livet tänder,
tag i dina goda händer
detta späda mänskoliv.
Kristen tro, som allting vinner
och det ljusa målet hinner,
åt ditt barn till gåva giv.

2. Detta barnet skall som andra
genom sorg och glädje vandra;
ingen vet sin morgondag.
Barndoms lek och ungdoms drömmar,
mandoms liv, som mäktigt strömmar,
i din hägnad nådigt tag.

3. Ut det måste i den vida
världen, där starka makter strida.
Strid dess strid, och var dess ro.
Låt det kämpa till din ära,
segerrikt sin fana bära:
kristet namn och kristen tro.

4. Namnet som vi barnet giva
värdes i din livsbok skriva,
Fader, du all världens liv.
Mot allt ont som vill förstöra,
fläcka, skända och förgöra,
dess försvar på färden bliv.

5. Dunkla äro mänskors öden,
livet ryms i dem, och döden;
släkte följer släktes spår.
Ej vi frukta, ej vi famla:
du oss leder, du vill samla
i din famn oss, Fader vår.

Beskow (1920).

174 *(F 36 n:r 196, v. 1, 3, 4).*

1. Gud, hos dig är livets källa:
mer än liv är dock din nåd.
Hur vår färd vi skola ställa
står ej i vårt eget råd.
Men du ej ditt verk förgäter,
du förgäter ej de små:
de ditt hjärta närmast stå.

2. In i kyrkans hägn du för oss,
förrän själva dit vi gå;
dold din milda hand berör oss,
innan vi ditt ord förstå.
Nya släkten du välsignar:
över späda huvun spänns
nådens himmel utan gräns.

3. Här den ström går fram, vars flöden
giva glädje åt Guds stad.
Jesu Kristi dop till döden
är det nya livets bad.
Nya mänskor, Sonen lika,
klädda i hans renhets skrud,
vill du dana av oss, Gud.

E. Liedgren (1911).

175 *(W 341 och F 36 n:r 198).*

1. Du som var den minstes vän

***176** *(NPs 557 och F 36 n:r 199).*

1. Glad jag städse vill bekänna

4. Nattvarden.

177 *(W 150 och F 36 n:r 200).*

1. O Jesu, än de dina

178 *(W 151 och F 36 n:r 201).*

1. Jag kommer, Gud, och söker dig,

179 *(W 152, v. 1—5, 7—12, och F 36 n:r 202).*

1. Jesus Kristus är vår hälsa,
som oss alla ville frälsa.
Med sin pina och sin död
han oss förlöst ur dödens nöd.

2. Att vi Herren ej förgäte,
har han, i det bröd vi äte,
i det vin vi dricke här,
själv lovat att oss vara när.

3. Vid sitt bord han vill oss trösta,
att vi äro återlösta;
vi därom försäkran få,
när vi till Herrens nattvard gå.

4. Nådens kraft vi då erfara,
endast vi vår tro bevara,
att för oss han blivit död,
så visst vi äte detta bröd.

5. Ingen har han vägrat kalla,
kärleksfull han bjuder alla
till sitt helga nådebord:
det är så skrivet i hans ord.

6. Dock skall man sig själv betrakta
och uppå sitt hjärta akta;
ty den hit ovärdig går,
för livet han här döden får.

7. Därför ömt din nöd begrunda,
och sen tvivla ingalunda
att hans nådeord är sant;
du finner här dess underpant.

8. Han vår sveda på sig lade.
»Kom till mig», han mildrik sade,
»kom, du som betungad är;
din syndaskuld på mig jag bär.»

9. Detta löfte tillhör alla
som här ödmjukt nederfalla.
Den som känner synden svår
till detta bordet värdig går.

10. När sig syndarn vill besinna
och till bättring krafter vinna,
äter så i en sann tro,
så får han i sitt hjärta ro.

11. Herre, dig vi skola prisa,
som oss vill så huld bespisa.
Tack ske dig i evighet
för en så stor barmhärtighet.

V. 1—2 Huss († 1415). Luther (1524). Olaus Petri (1530).

180 *(W 153 och F 36 n:r 203).*

1. Vad röst, vad ljuvlig röst jag hör!

181 *(W 154 och F 36 n:r 204).*

1. Vår Herres Jesu Kristi död

182 *(W 155 och F 36 n:r 205).*

1. Du livets bröd, o Jesu Krist,

183 *(W 156 och F 36 n:r 206).*

1. Jag vill i denna stund,

184 *(W 157 och F 36 n:r 207).*

1. Säll den som haver Jesus kär

***185** *(W 158, v. 1, 2, 7, 5, 9—18, och F 36 n:r 208).*

1. Av helig längtan hjärtat slår:
min Jesus jag till mötes går.
Min själ skall se och smaka här
hur ljuvlig du, o Herre, är.

2. Jag hörde rösten av ditt bud
och följde nådens glada ljud;
och fram jag träder nu för dig:
förskjut ej mig, förskjut ej mig.

3. Du fordom högt mig älskat har:
har än du samma kärlek kvar?
Ja, tillgift syndaren ju får,
som full av ånger till dig går.

4. Du haver mig ditt budskap sänt,
och jag min släckta lampa tänt
och klappar rädd, med blygd och kval
på dörren av din bröllopssal.

5. Fast jag så mycket ont har gjort,
har du likväl min ånger sport
och känner, att jag älskar dig.
Förskjut ej mig, förskjut ej mig!

6. Ack nej, du nådig är, o Gud,
dig täckas mina läppars ljud:
du redan salighetens makt
i mitt försagda hjärta lagt.

7. Jag känner mig uti ditt hus
klart omvärvd utav nådens ljus
och smaka får en härlig spis
av frukter från ditt paradis.

8. Så vet jag då hur allt mitt ve
jag skall i fröjd förvandlat se:
när till ditt helga bord jag går,
en himmelsk tröstedryck jag får.

9. Där får jag ock ett himmelskt bröd,
som giver kraft i själanöd.
Jag fruktar ej för fattigdom:
din kärlek är min rikedom.

10. O kom, min Jesu, då till mig:
jag reder till mitt bröst åt dig.
Dig hopp och kärlek möta där
och trones lampa brinner skär.

11. Och när du nattvard hålla vill,
ditt hjärta jag mig tryggar till
liksom Johannes vid ditt sköt'
om natten, då du brödet bröt.

12. Vad båtar mig en jordisk glans?
Mig fröjdar mer den törnekrans
som flätad är kring dina hår
och uti evig blomning står.

13. Vad båtar gunst och rikedom?
Förutan dig är världen tom;
förutan dig, vad jordiskt väl
från döden frälsa kan min själ?

14. Vid dig jag evigt bliva skall:
du är mitt liv, min glädje all,
mitt ljus, mitt hjärtas dryck och bröd,
min salighet uti min död.

Hedborn (1811).

186 *(W 160 och F 36 n:r 210).*

1. Hur kan och skall jag dig, o Jesu, nogsamt prisa?

187 *(W 161 och F 36 n:r 211).*

1. Dig, Jesu, vare evigt pris

188 *(E 227 och F 36 n:r 212).*

1. Gud, vår lösta tunga
dig sitt offer bär:
trefalt h e l i g sjunga
vi med änglars här.
Full är himlen vorden
av din härlighet,
vida når kring jorden
din barmhärtighet.
Med serafer alla
vi ditt namn åkalla
och i stoftet falla.

2. Kriste, du som stiger
till de trogna ner
och till frälsning viger
varje själ som ber,
du som bjöd oss spisa
fritt av livets bröd,
dig vi ödmjukt prisa
för din bittra död.
Värdes själv oss rena,
och ditt folk förena,
Jesu, du allena.

3. När du kommer åter
till din stora dom
och inför dig låter
kalla ond och from,
värdes då oss föra
till din nattvardssal,
att oss saliggöra
bland de frälstas tal.
Dig, vår Herre kära,
må vi evigt bära
tack och lov och ära.

Sam. Gabrielsson (1929).

189 *(F 36 n:r 214).*

1. Som spridda sädeskornen
från *åkrar, kullar,* fält
församlats och i brödet
till ett ha sammansmält:

2. så må din kyrka samlas,
o Gud, från världen vid,
och vi till ett förenas
i himmelrikets frid.

A. Frostenson, efter en bön från fornkyrkan (1936).

190 *(E 432 och F 36 n:r 215).*

Joh. 15.

1. Du sanna vinträd, Jesu kär,
som dina trogna liv beskär
och *himmelsk* näring giver,
giv mig, du ädla, friska stam,
att *allt mitt liv ur dig går* fram
och fast *vid* dig *jag bliver.*
Som grenen vissnar utan saft,
är dig förutan ingen kraft;
förutan dig är själen död
och bidar dom och evig nöd.
O Jesu Krist, :,:
bevara mig, :,:
att jag förbliva må i dig.

2. *O* Fader, *sanne* vingårdsman,
som trädets grenar rensa kan,
att de må rikligt bära,
du göre mig från lustar ren,
att jag må bli en ädel gren,
min vårdare till ära.
Du hålle mig i ans och tukt,
att jag må bära mera frukt
och sist uti ditt rike bär
en frukt som oförgänglig är.
Förläna liv :,:
ur Kristi liv, :,:
och evig nåd och hägnad giv.

Eklund (1911).

191 *(W 265 och F 36 n:r 218).*

1. Dig vare lov och pris, o Krist,

5. Helg och gudstjänst.

192 *(NPs 560 och F 36 n:r 219).*

1. Så skön en väg ej finns på jord,

***193** *(NPs 563 och F 36 n:r 220).*

1. Herre, samla oss nu alla

194 *(W 321 och F 36 n:r 221).*

På söndagens morgon.

1. Hur härlig, Gud, din sol uppgår!

195 *(E 437 och F 36 n:r 222).*

1. *Gud är här tillstädes:*
låt oss nederfalla
och hans höga namn åkalla.
Gud är mitt ibland oss:

allt i oss må tiga
och vår själ till andakt viga.
Den han här
kommer när
slår sitt öga neder,
tystnar och tillbeder.

2. *Gud är här tillstädes*
med sin tjänarskara,
Kerubim med röster klara.
Helig, helig, helig
änglakörer sjunga
till hans lov med *himmelsk* tunga.
Hör, o Gud,
sångens ljud,
när ock vi vårt ringa
lovsångsoffer bringa.

3. *Villigt vi försaka*
allt, som är fåfängligt,
allt, som jorden ger förgängligt,
att i dig få vila,
dig allen tillhöra
med vårt hjärta, öga, öra
som en from
egendom,
vilken återvänder
i sin Herres händer.

4. *Majestät i höjden,*
kunde jag dig prisa,
dig i anden tjänst bevisa,
se, vad änglar skåda,
och ej fåfängt spana,
men i allt din närhet ana.
Giv då mig,
att jag dig
alla mina dagar
mer och mer behagar.

5. *Allt du genomtränger.*
Låt ock mig förnimma
av ditt sköna ljus en strimma.
Och som vårens blomma
sig mot solen vänder,
låt mig i det ljus du sänder
stilla stå,
att jag må
växa, värmas, *väckas*
och ditt öga täckas.

6. *Gör mig tyst i anden,*
inåtvänd och stilla,
oberörd av världens villa.
Skapa nytt mitt hjärta.
Gör mig ren och värdig
att få se och vara när dig.
Kraft som bär
mig beskär,
att med örnens vingar
jag till dig mig svingar.

7. *Herre, tag din boning*
i min ande, vorden
dig ett tempel re'n på jorden.
Du, som allestädes
är och så skall vara,
dig i mig alltmer förklara.
Var jag går,
dväljs och står,
mig i tron benåda
att din närhet skåda.

Tersteegen (1729). Maria Arosenius (1931). Beskow (1934). Bearbetn.

196 *(W 323 och F 36 n:r 223).*
När det ringer till gudstjänst.

1. Hör, Gud ännu sin nåd dig bjuder;

197 *(W 324 och F 36 n:r 224).*

1. O Gud, det är en hjärtans tröst

***198** *(W 325 och F 36 n:r 225).*
Psalt. 84.

1. O huru ljuvlig är

199 *(W 326 och F 36 n:r 226).*
Psalt. 92.

1. Hur fröjdar sig i templets famn

200 *(W 327, v. 1, 3, och F 36 n:r 227).*

1. Kom, frälsta hjord,
och hör det ord
som kan ditt hjärta nära.
Församlens, folk,
där fridens tolk
förkunnar Jesu lära.
Den lärans röst
är nåd och tröst
åt varje själ som blöder.
Dess enkla bud
är: frukta Gud,
och älska dina bröder.

2. Låt, store Gud,
din sannings ljud
av oss med andakt höras;
låt varje bröst
av nådens röst
i dag till bättring röras;
på det vår tid
i dygd och frid
må trones frukter röna,
och salighet
i evighet
vår tro med seger kröna.

Wallin (1813).

201 *(W 328 och F 36 n:r 228).*

1. Hit, o Jesu, samloms vi

202 *(W 329 och F 36 n:r 229).*

1. O Gud, som hörer allas röst,

203 *(W 330 och F 36 n:r 230).*

1. O Jesu Krist, dig till oss vänd,

204 *(NPs 559 och F 36 n:r 231).*

1. Salig är den stilla stunden,

205 *(W 130, v. 8, och F 36 n:r 232).*

O gode Ande, led du mig
till sanningen och livet.
Skriv i mitt hjärta vad av dig
i livets ord är skrivet.
Styrkt av din kraft, ledd av din nåd,
jag vill ditt kärleksfulla råd
med helig vandel prisa.

Ström (1816).

206 *(W 331 och F 36 n:r 233).*
Efter predikan.

1. Tack, o Jesu, för det ord

207 *(W 332 och F 36 n:r 234).*
Vid gudstjänstens slut.

1. Således är vår kyrkogång
denna stunden väl förfluten;
i Guds ord, i bön och sång
är hans nåd bland oss utgjuten.
Gud, han vare evigt prisad:
härligt är vår själ bespisad.
2. Vi gå hem, var till sitt bo,
3. Gud, vår utgång salig gör,

H. Schenk (1680). P. Lagerlöf (1694).

208 *(NPs 561. Ej i F 36).*

1. Hur ljuvt det är att komma

6. Invigning av kyrka och kyrkogård.

209 *(W 320 och F 36 n:r 235).*

1. Se, milde Gud, i nåd ett samfund
dig till ära

210 *(NPs 574 och F 36 n:r 236).*

1. En handsbredd är vår levnads mått,

7. Prästämbetet.

211 *(W 313 och F 36 n:r 237).*

1. O gode Herde, du

212 *(W 315 och F 36 n:r 238).*

1. O Herre, ho skall bo

213 *(W 316 och F 36 n:r 239).*

1. Av dig förordnad, store Gud,

214 *(W 318 och F 36 n:r 240).*
Prästval.

1. Du som din församling vårdar,

215 *(W 317, v. 1, 2. Ej i F 36).*

1. O Gud, ditt folk dig beder
i hopp och ödmjukhet.
Du ser i hjärtat neder
och våra tankar vet:
utav din hand i dag
en herde vi begära,
som kan oss troget lära
ditt bud och ditt behag.
2. Oss värdes den beskära,
som delar ordet rätt,
så ren uti sin lära
som i sitt levnadssätt:
en våra själars vän,
som, from och mån om likar,
gör själv vad han predikar:
Gud, lär oss välja den.

Svensk förf. (1700-talet). Dahl (1807). Wallin (1816).

216 *(W 319 och F 36 n:r 241).*
Biskopsvigning.

1. Väktare på Sions murar,

8. Konfirmation.

217 *(W 352 och F 36 n:r 242).*

1. Kom, o Jesu, väck mitt sinne,

218 *(NPs 604 och F 36 n:r 244).*

1. Räds ej bekänna Kristi namn,
2. Blygs ej vid Kristi ord, ty vet
att *i det ordet* bor
Guds kraft till frid och salighet
för var och en som tror.
3. Vik ej från Kristi kors. Det är
4. Bevara som din högsta skatt

E. N. Söderberg (1911).

219 *(F 36 n:r 247).*

1. Jesu, låt din kärleks låga
brinna mäktig i min själ.
För ditt rike lär mig våga
ära, liv och timligt väl.
Du som älskat in i döden,
tänd hos mig den helga glöden.
Du som gav dig helt för mig,
hjälp mig leva helt för dig.
2. Jag är svag och obeprövad
men har valt att följa dig.
Hjälp mig, av din Ande övad,
gå med fasta steg din stig.
Låt en glad och villig lydnad
bli min andes bästa prydnad.
Du som gav dig helt för mig
hjälp mig leva helt för dig.

A. Bohman (1920).

220 *(F 36 n:r 250).*

Giv mig den tro som skådar dag,
där världens ögon blott se natt,
den tro som söker Guds behag
och på hans vägar vandrar glatt,
den tro som offrar världens glans
för äran av att vara hans.

Ur Frälsningsarméns sångbok.

221 *(E 513 och F 36 n:r 578).*

1. Du som har kommit till vår jord
och gått de ungas väg,
giv oss, o *Segrare,* ditt ord,
och oss din sanning säg.
2. Din sak det är: *på kallets* stig
du ensam *leda* kan.
Sann visdom finnes blott hos dig,
som mörkret övervann.
3. *Den som din vilja gärna gör*
får mening i sitt liv;
sitt mål han ser, din röst han hör.
Vår man, vår hövding bliv.
4. Väck kärlek till de höga ting,
gör oss i tron till män;
och vackla vi, i sluten ring
oss för till kamp igen.
5. *Hos dig vi leva bröders liv.*
Din kärlek är dess lag.
Ditt namn åt oss till lösen giv
för *varje arbetsdag.*

L. F. Benson (1894). Eklund (1934).
E. Åkesson (1934).

222 *(NPs 603. Ej i F 36).*

1. Jesus för världen givit sitt liv
2. O vilken kärlek, underbar, sann!
3. Tag mig då, Herre, upp till ditt barn,
lös mig från alla *frestarens* garn.
Lär mig att leva, leva för dig,
glad i din kärlek, offrande mig.

Lina Sandell-Berg.

9. Vigsel.

223 *(W 335 och F 36 n:r 251).*

1. Gud, välsigna dessa hjärtan,

224 *(W 337 och F 36 n:r 252).*

1. Nu blott för världen t v å,

***225** *(NPs 572 och F 36 n:r 253).*

1. Gud, se i nåd till dessa två
2. De slutit nu i denna stund
3. Här levs ej städs i rosengård,
och mången prövning *kan bli* hård:
behåll dem då, o Herre god,
i kärlek, *som ger tröst och mod.*

4. Din Ande blid ledsage dem
och blive gäst i deras hem,
att stilla *fröjd och ljuvlig ro*
med honom där må bli och bo.

5. O Gud, vi böja oss för dig,
som är vår Gud evinnerlig,
vårt hopp, vår fröjd, vår frid, vårt råd.
Välsigna oss *och giv oss* nåd.

Runeberg (1857).

226 *(NPs 571. Ej i F 36).*

1. Vi önska nu vår brudgum och brud

Jordfästning.

Se avdelningen *De yttersta tingen.*

10. Diakoni.

227 *(NPs 566 och F 36 n:r 256).*

1. Herrens röst i Sion ljuder:

228 *(NPs 567 och F 36 n:r 257).*

1. Din kärlek, Jesu, gräns ej vet:

229 *(NPs 568 och F 36 n:r 258).*

1. Kärlek av höjden

***230** *(NPs 569 och F 36 n:r 259).*

1. Konung och Präst, träd in i denna skara.

2. Du som för oss har burit syndanöden,
Helige, värm oss med den starka
glöden,
att vi dig älska, trofast intill döden,
Jesu, vår Herre.

3. Giv oss ditt milda och ödmjuka sinne;

4. För oss den väg som fram i stillhet drager,

5. Var oss i döden med din Ande nära,
låt oss *en gång med jubel säden skära*
och för ditt anlet våra kärvar bära,
Jesu, vår Herre.

J. A. G. Disselhoff (1860?). R. T. Kihlberg (1890?). Paul Nilsson (1908). E. Åkesson (1934).

231 *(NPs 570 och F 36 n:r 260).*
Jak. 1: 22, 27.

1. Får ej i vårt hjärta bo

232 *(F 36 n:r 261).*

1. Tung och kvalfull vilar hela
världens nöd på Jesu hjärta;
och han kallar oss att dela
denna bördas tyngd och smärta,

2. ej att dela glädjen bara,
utan lidandet tillika.
Vi som ville kristna vara,
må vi icke Kristus svika.

3. Inför Kristus äro alla
ett, och allas nöd gemensam.
Falska skiljemurar falla,
när jag står för korset, ensam.

4. Öster, väster, norr och söder
korsets armar överskygga:
alla äro våra bröder,
som på jorden bo och bygga.

5. Då vi bröders bördor bära,
med och för varandra lida,
är oss Kristus åter nära,
vandrar, osedd, vid vår sida.

A. Frostenson (1936).

11. Mission.

***233** *(NPs 510 och F 36 n:r 262).*
Psalt. 72.

1. Gud, vår Gud, för världen all
högt din nåd förkunnas skall,
att *på oss du nådigt tänkt,*
oss en evig Konung skänkt.

2. Se han kommer, full av frid,
såsom solen ljus och blid.
Såsom regnet törstig jord
vederkvicker oss hans ord.

3. Med rättfärdighet hans hand

4. Lika långt som dagen går,

5. ty han rädda skall ur död

6. Han skall vara alla god,

7. Därför, liksom vårlig dal

8. Bäre bergen fröjd och frid

Spegel (1694). A. F. Runstedt (1911).

234 *(NPs 536 och F 36 n:r 264).*
Psalt. 87.

1. Herrens stad har fasta grunder,
den går i *storm och flod ej* under;
på hälleberget byggd den står.
Intet hot Guds folk förfärar,
om världen all med sina härar
mot murarna till anfall går.
Ty Gud med all sin makt
i trohet håller vakt
kring de sina.
Han skänker ro
åt dem som tro
och låter dem i trygghet bo.
2. Stora ting i dig predikas,
3. Folk som förr ej kände Herran
4. Herrens stad är folkens moder.
Från Sion strömma livets floder,
i Sion växer livets träd.
Du Guds folk, *du* evigt unga,
dig öva att din lovsång sjunga,
dig saligt i din Konung gläd.
Du höja skall en gång
det nya livets sång,
Gud till ära,
som i vår nöd,
mot synd och död,
sitt liv, sin salighet oss bjöd.

K. J. Ph. Spitta (1843). S. Cavallin (1882). Eklund (1910).

235 *(NPs 537, v. 1, 2, 4, och F 36 n:r 265).*

1. Så långt som havets bölja går,
så vitt sig solen tänder,
varhelst ett mänskohjärta slår,
till alla folk och länder
skall ordets ljud
med fridens bud
om Kristi rike föras
och hosianna höras.
2. Hans ära stråla skall så ren
kring Jafets berg och lunder,
Sems hyddor skola se hans sken,
Hams land skall se hans under:
all jordens rund
av hans förbund
skall varda helt omsluten,
av nåden övergjuten.
3. Han inför Gud rättfärdighet
har åt de sina vunnit,
och frid av hans barmhärtighet
i tron de hava funnit.
För Jesu skull
är *Gud oss* huld.
All världen när och fjärran
lovsjunge, prise Herran.

C. W. Skarstedt (före 1868). Bearb.

236 *(NPs 539 och F 36 n:r 266).*

1. Upp, var ljus, ty ljuset lyser

237 *(NPs 541 och F 36 n:r 267).*

1. Lyssna, Sion! Klagan ljuder

238 *(NPs 542 och F 36 n:r 268).*

1. Tillkomme ditt rike, o Herre vår Gud,

239 *(NPs 547 och F 36 n:r 271).*

1. Du för vars allmaktsord

240 *(F 36 n:r 272).*

1. Låt nya tankar tolka Kristi bud
och nya själar flamma av hans brand.
Låt nya stämmor prisa Kristi Gud,
på nya tungomål, i nya land.
Låt nya släkten stamma F a d e r v å r
och nya folk utur sitt ödes natt
stå väckta upp att söka Jesu spår
och vinna andel i hans smärtas skatt.
2. O Frälsare, hur outtömligt rik
än efter sekler står din offerbragd!
Vi av din sanning gripa blott en flik:
ditt väsens fullhet än är outsagd.
Du är oss evigt ny och dock dig lik.
Till enad fullklang än ditt lov ej når,
men nya röster runt kring jorderik
med oss förenas: Kristus, du är vår.

Siri Dahlquist (1934). Bearb.

241 *(NPs 534 och F 36 n:r 274).*

1. Ack saliga dag, som i hoppet vi bida,

242 *(NPs 540. Ej i F 36).*

1. I makt utan like är Herren vår Gud

243 *(NPs 548. Ej i F 36).*

1. Vattuströmmar skola flyta

12. **Evangelisk väckelse.**

***244** *(NPs 506 och F 36 n:r 275).*
Joh. 3: 16. 1 Joh. 4: 9—11.

1. Så älskade Gud världen all,

245 *(NPs 576 och F 36 n:r 276).*

1. Ingen hinner fram till den eviga
ron,

246 *(NPs 581 och F 36 n:r 278).*

1. *Det finns* en port som öppen står,
där från de gyllne salar
en klarhet som från korset går
om Kristi kärlek talar.
O djup av nåd, min Gud, hos dig,
att *porten öppen står* för mig,
för mig, för mig, står öppen ock
för mig.

2. Den öppen står för varje själ
som nådens ord anammar,
för rik och fattig, kung och träl,
för alla folk och stammar.
O djup av nåd, min Gud, hos dig,
att *porten öppen står* för mig,
för mig, för mig, står öppen ock
för mig.

3. Så skynda fram trots oväns hot,
förrn porten sluten bliver,
och kors och krona tag emot,
som Frälsaren dig giver.
O djup av nåd, min Gud, hos dig,
att *porten öppen står* för mig,
för mig, för mig, står öppen ock
för mig.

4. Då vi på andra stranden stå,
läggs korset av, det tunga,
och livets krona *vi då få*
och Jesu *nåd lovsjunga.*
O djup av nåd, min Gud, hos dig,
att *porten öppen står* för mig,
för mig, för mig, står öppen ock
för mig.

Lydia Baxter (1872). E. Nyström (1875).

247 *(NPs 507 och F 36 n:r 279).*

1. Här en källa rinner:
säll den henne finner!
Hon är djup *och* klar,
gömd, men uppenbar.

2. Andens törst hon släcker
och i hjärtat väcker
hopp och stilla *tro;*
i dess djup blir ro.

3. Ja uti dess flöden
gives bot mot döden:
Jesu kraft där bor
underfull och stor.

4. Du Guds kärleks källa,
du skall evigt välla,
evigt *hälsosam*
skall din flod gå fram.

E. Linderholm (1920), efter en äldre sång. Bearb.

D. DET KRISTNA LIVET.

1. **Kallelse och upplysning.**

***248** *(W 167 och F 36 n:r 281).*

1. En syndig man, som låg i syndens
dvala,

249 *(W 163, v. 4—7, och F 36 n:r 284).*

1. Till den himmel som blir allas,
vilka *Kristus* höra till,
ingen är som icke kallas,
ingen han borttappa vill.
Till hans hjärta en och var
lika öppen tillgång har.
Samma röst till alla ljuder,
samma frälsning han dem bjuder.

2. »Kommen, alla som arbeten;
allt är redo», ropar han.
»Nåden, friden, saligheten
jag åt sorgsna själar vann.

Och du vilseförde, kom;
vill du leva, o vänd om,
övergiv den breda vägen.»
Så han ropar huld och trägen.

3. Men den hjärtat framgent sluter
för hans kallelse och nåd,
den hans salighet förskjuter,
fräck i lastens överdåd.
Den ej bättrar sig och tror
men i synden säker bor,
han sin dödsdom själv har skrivit,
han, blott han, förkastad blivit.

4. Jesu, gör mig angelägen
om vad evigt gagnar mig.
Du till himlen visat vägen:
värdes dit ock leda mig.
Du mig frälst från synd och last:
gör min kallelse ock fast,
att jag, skyddad för all fara,
din i liv och död må vara.

Ström (1816).

250 *(W 164 och F 36 n:r 285).*

1. Allt är redo, fallna släkte;

251 *(W 165, v. 1, 4, och F 36 n:r 286).*

1. Vak upp! Hör väkten ljuder
från Sions murar än.
Se nådens sol dig bjuder
en bättringsdag igen.
Men snart skall budet fara
från livets Furste ner
och i hans namn förklara
att ingen tid är mer.

2. Vak upp! Hör ropet skallar:
Nu är behaglig tid,
nu gå dit Herren kallar,
med bön och bot och strid.
Vill du den nåd förnimma,
som syndarn bjuds ännu,
så tänk var dag, var timma,
att nu är tid, blott nu.

Franzén (1812, 1816).

252 *(W 168, v. 1, 2, 4, 5, och F 36 n:r 287).*

1. Store Gud, som handen räckte
mig till räddning i min nöd
och mig med din Ande väckte,
då jag låg i synden död,
värdes ock min själ upplysa,
att hon rätta vägen ser
och ej vrångvis irrar mer.

2. Giv att jag må kunna skåda
vidden av mitt överdåd,
djupet av min själavåda,
höjden av din dyra nåd.
Låt den rätta morgonstjärnan
stråla klar, på det min själ
må förstå sitt sanna väl.

3. Skingra, Gud, all tvivlans dimma,
låt mig ljus i ljuset se,
låt i trone mig förnimma
att blott du kan frälsning ge,
att den väg som Jesus banat
är den enda jag kan gå
för att liv och räddning få.

4. Var mitt ljus på livets bana,
var mitt ljus i dödens dal.
Låt mig, fri från syndens vana,
lagens hot och ångerns kval,
mer och mer det landet nalkas,
där allt mörker skingrat är,
ty du själv är solen där.

Ström (1816).

253 *(W 170 och F 36 n:r 288).*

Luk. 18: 13.

1. Vart flyr jag för Gud och hans
eviga lag?

254 *(W 172 och F 36 n:r 289).*

1. Tiden flyr: när vill du börja,

255 *(W 173 och F 36 n:r 290).*

1. I dag om Herrens röst du hör,

256 *(W 174, v. 1, 3, 4, 6, 7, och F 36 n:r 291).*

Rom. 7.

1. Jag arma mänska, vem skall skilja
min själ från denna dödens kropp?
Jag löfte gav, jag hade vilja
att bryta av mitt syndalopp;
men ack, min trohet var ej lång:
jag föll, jag föll ock denna gång.

2. Jag vet, o Herre, vad mig felar:
jag tvenne herrar tjäna vill;
åt världen jag det hjärta delar,
som dig bör odelt höra till.
Ack jag är lika varm och kall
för Kristus och för Belial.

3. O Jesu, kunde jag allenast
dig över allting hava kär,
med himmelsk kraft jag skulle genast
bemannas mot allt ont begär.
O kunde jag dig älska rätt,
då bleve segern viss och lätt.

4. Med misstro till min egen styrka,
med vaksamhet och bön till dig,
i dig jag hjälparen skall dyrka
och ledaren på livets stig;
och när jag möts av syndens nät,
jag trotsar ej, men undflyr det.

5. Så skall min själ alltmera lugnas,
alltmera stärkas i all strid;
så skall mitt hjärta framgent hugnas
med din välsignelse och frid,
och kristlig tro i nådens skygd
bekröna mig med kristlig dygd.

B. Münter (1774). Wallin (1816).

257 *(NPs 575 och F 36 n:r 292).*

1. Tanke som fåfängt spanar,

258 *(NPs 577 och F 36 n:r 293).*

1. Två väldiga strida om människans själ,
att *helt i sin lydnad den* taga:
den ene vill hennes eviga väl
och kommer med *tuktan* och aga;
den andre vill se henne fången och snärd,
han villar med smicker, han lockar med flärd
och tänker blott på att bedraga.

2. Den ene den gode Guds Ande är,

3. Så välj nu, o människa, välj, medan tid

4. Men salig är den som hörer Guds ord

A. T. Strömberg (1883?).

259 *(E 293 och F 36 n:r 294).*

1. En dunkel örtagård jag vet,
vars port jag ofta nalkas.
Den lockar med sin enslighet,
när dagen börjar svalkas.
Därinne dväljs min bäste vän,
men jag vid porten dröjer än.

2. Jag vet ett vatten, friskt och klart;
var afton kan jag höra
det sorla djupt och underbart,
när andra ljud ej störa.
Jag kunde nå det med min hand,
men törstar än vid källans rand.

3. Jag vet en *gammal väg att gå,*
när morgon åter randas:
den leder *upp mot höjder blå,*
där lätt och fritt jag andas.
Från kraft till kraft den vägen bär,
men sällan, sällan går jag där.

4. O Herre, led mig i din vård
den väg jag gått så sällan;
för in mig i din örtagård
och släck min törst i källan.
Du vet ju allt vad i mig är,
du vet ock att jag har dig kär.

E. Liedgren (1919).

260 *(F 36 n:r 296).*

1. I mörker sjönko *ungdomsdrömmens* länder,
mot *hägringar* jag sträckte mina händer,
på *idel flärd* jag allt mitt arv förspillt,
från Gud och människor har min synd mig skilt.

2. Den värld, som frihet lovat, bojor givit;
dess glädje bitterhet och leda blivit.
Det hem jag lämnat vill jag åter nå:
jag vill stå upp och till min Fader gå.

3. Ett liv i frihet, kraft och ljus jag anar,
en röst ur fjärran kallar mig och manar.
Jag vill den följa, vart den föra må:
jag vill stå upp och till min Fader gå.

A. Frostenson (1936).

2. Bättring och omvändelse.

261 *(W 47, v. 1, 7—11, och F 36 n:r 297).*

1. O Jesu Krist, du nådens brunn,
du livets rena källa,
en bön som går av hjärtats grund
låt, Herre, för dig gälla.
Din stora nåd, ditt ljuva namn
mig locka till din öppna famn,
min nöd för dig att ställa.

2. Omkring ditt kors, o Jesu kär,
jag sträcker mina händer
och mot det livsbaner du bär
ett hoppfullt öga vänder.
Det ve förbjudna trädet bar
på korsets träd du lidit har:
det mig till tröst nu länder.

3. Så giv mig nåd för ditt namns skull
att rätt min synd begråta
och älska dig, som evigt huld
mig vill och kan förlåta.
Jag sedan får i världen här
vad dig, min Gud, behagligt är
och mig kan evigt båta.

4. Jag usle mask och vandringsman
på tunga levnadsvägen,
jag söka vill mitt rätta land,
i bön och möda trägen.
Här har jag ingen säker ort,
men bortom mörka gravens port
min fristad är belägen.

5. Mitt rätta hem i himlens höjd
och icke här jag finner;
ty världen med *dess* falska fröjd
som blomstret snart försvinner.
Mitt liv en skugga är, en dröm,
bortlöper hastigt som en ström,
som regn i jorden rinner.

6. När kroppen blir i döden kall
och ögat läggs tillsamman,
mig tag från sorg och oro all
till evig ro och gamman.
Gud, Fader, Son och Helge And,
dig vare pris i alla land
nu och för evigt. Amen.

Okänd svensk förf. (1656). G. Stolpe (1819).

262 *(W 175, v. 1, 2, 4—9, och F 36 n:r 298).*

1. Bönhör mig, Gud, bönhör den svaga anden,
som sviktande i striden till dig beder.
Min Frälsare, om du ej räcker handen,
lik Petrus jag i djupet sjunker neder.

2. Betungad jag det kors ifrån mig kastat,
det du mig gav att bära och att vörda.
Dock sjunker jag: ack hjärtat är belastat
av egen tyngd, av syndens svåra börda.

3. Jag ropet hört: »Vak upp, du blir förgången!»
Jag vaknar upp, vill slita syndabanden,
förmår det ej: ack, jag är blind och fången.
Varkunna dig, o Jesu, räck mig handen.

4. Giv mig min syn, att jag må se mitt bästa,
slit syndens band: du det förmår allena,
och visa mig det helande Betesda,
det Siloa som kan mitt hjärta rena.

5. Det är ditt blod som mina brister helar,
när jag dess kraft med otro ej förskjuter.
Det är din nåd som ljus och tröst mig delar,
när jag mitt bröst ej för din Ande sluter.

6. Jag tror: o Gud, min otro värdes hjälpa.
Jag bättras vill: ack styrk min matta vilja.
Låt köttets makt ej mer i synd mig stjälpa,
ej världens lust mig från din kärlek skilja.

7. Rannsaka mig, förnim hur jag det menar.
Mig uppehåll, att jag ej modet fäller,
men vandrar from förbi de stötestenar
och de försåt dem frestarn för mig ställer.

8. Då vet jag visst, att när med blygd och smärta
jag ser min synd och ångern hjärtat gnager,
är du, o Gud, dock större än mitt hjärta
och än till nåd för Jesu skull mig tager.

Wallin (1816).

263 *(W 176 och F 36 n:r 299).*

1. Varthän skall jag dock fly
2. O Jesu, rik av nåd,
3. Jag, ditt sorgfulla barn,
4. Med ditt menlösa blod,
5. Du är min enda tröst:
6. Den ondska är väl stor,
7. Mig mycket fela kan,
8. Om värld och ont begär
9. Min Jesu, uppå dig
förlitar jag städs mig.
Vem kan mig nu fördärva?
Ditt rike skall jag ärva,
som du mig skaffa månde,
när du led dödens vånde.
10. Skriv i mitt hjärta in

J. Heermann (1630). L. Springer (1676).

264 *(W 178 och F 36 n:r 301).*

1. Är jag allen en främling här på jorden?

265 *(NPs 579 [W 181] och F 36 n:r 303).*

Psalt. 51.

1. O Herre Gud, *gör nåd med mig för den miskund som är i dig;*
fräls mig från syndens våda.
Från min missgärning två mig väl
och rena från all synd min själ,
låt än din *mildhet* råda.
2. Jag syndens smitta i mig bär,
3. Ej offergåvor du begär,
4. Vänd bort ditt ansikte, o Gud,
5. Din glädje i mitt hjärta tänd;
mig villighetens ande sänd,
att *jag må* lydnad lära.
Min frälsnings Gud, mig giv att jag
må i min vandel dag från dag
dig lovets offer bära.
6. Gör väl mot Sion i din nåd,

M. Greiter (1525). S. Alin (1903). Eklund (1911).

266 *(W 182 och F 36 n:r 304).*

Psalt. 130.

1. Av djupets nöd, o Gud, till dig

267 *(W 183 och F 36 n:r 305).*

Psalt. 130.

1. Till dig av hjärtans grunde

268 *(W 184 och F 36 n:r 306).*

1. Hjälp mig, min Gud, ack fräls min själ:

269 *(W 186 och F 36 n:r 307).*

1. Min högsta skatt, o Jesu kär,

270 *(W 187 och F 36 n:r 308).*

1. Min synd, o Gud,

271 *(W 188 och F 36 n:r 309).*

1. O Jesu Krist, min högsta tröst,
all nåds och godhets källa,
ack hör min bittra klagoröst,
den bön jag nu vill fälla.
Mitt hjärtas jämmer är nu stor,
ty synden så *mångfaldig* bor
i mig och mig förskräcker.
2. Hon trycker mig till jorden ned
3. I sådan nöd förbarma dig
4. När jag med allvar tänker på
5. Men si, det ljuva livets ord

6. Ty kommer jag nu usle fram
7. Men ack, mitt blod och all min gråt
8. Förlåt fördenskull, gode Gud,
9. Har David funnit nåd hos dig,
har du Manasse sparat,
har du till Petrus mildelig
vänt dig, och tröstligt svarat
den *rövarn som sin tillflykt tog*
till dig, *som för vår frälsning dog,*
så hoppas jag detsamma.
10. Styrk mig allenast i den tro

Spegel (1686).

272 *(W 189, v. 1, 5, 6, och F 36 n:r 310).*

1. Mitt skuldregister, *ack, när jag det vill* beskåda,
ser jag att synden mig har sänkt i evig våda;
ty jag densamme är, som tiotusen pund
betala skyldig blev. Men, Gud, bete miskund.
2. O Herre Sebaot, vart skall jag taga vägen?
Vart skall jag usle fly? Jag är om hjälp förlägen.
Jag vet ej annat råd, jag faller dig till fot:
o Gud, du ej försmår ett krossat hjärtas bot.
3. Tag an det dyra blod som ymnigt är nedflutet
från korsets helga stam och för min skuld utgjutet,
som rikt betala kan de tiotusen pund.
Ty var, o store Gud, mig nådig, gör miskund.

S. Liscovius (1683). J. Petræus (1693).

***273** *(W 194 och F 36 n:r 311).*

1. Till dig allena, Jesu Krist,
så arm och syndafull?
Ack vad jag har bedrivit
kan endast bli *tillgivet*
för Jesu Kristi skull.
2. Jag är en fattig fånge
i denna världen vrånge,
som fåret på en ö.
Jag kan ej hädankomma,
min frihet ej bekomma,
förrn Gud mig låter dö.
3. Jag är från honom viken,
av syndens lust besviken,
som fisken uti nät.
Nu vill mig sorgen stjälpa:
Guds ord blott kan mig hjälpa;
må jag anamma det.
4. I nätter som i dagar
mitt hjärta mig anklagar,
och av dess dom jag fälls.
O Gud, du mig bevara
från satans falska snara;
mig från förtvivlan fräls.
5. O Gud, i dina händer,
evart min värld sig vänder,
förtror jag liv och själ.
Ack jag ej kunde tänka
hur djupt sig allt kan sänka,
så länge allt gick väl.
6. Jag beder dig, o Kriste,
ack låt mig ej gå miste
om arvedelen min.
Hjälp mig så väldigt strida,
att jag må kronan bida
en gång i glädjen din.

Svensk förf. (1572). Wallin (1819).

275 *(NPs 580 och F 36 n:r 313).*

1. O Gud, giv oss din Andes nåd,
att vi vår synd, *vårt* överdåd
rätt ångra och begråta
och på din Son av hjärtat tro,
som kan ge våra själar ro
och all vår synd förlåta.
2. Hjälp ock att vi på denna jord

Tysk förf. (1636). J. Tolpo (1720)?

276 *(F 36 n:r 314).*

1. Nämn mig Jesus, han är livet,
han är min rättfärdighet;

han sitt liv för mig har givit,
mig förvärvat salighet.

2. Egen fromhet intet gäller
inför den som hjärtat ser,
mänsklig visdom icke heller
tröst och frid i själen ger.

3. Intet annat än allena
Jesu nåd, förtjänst och blod
kan från all min synd mig rena,
göra saken för mig god.

4. Milde Jesu, nådens källa,
du mitt liv, min salighet,
låt i domen för mig gälla
din förtjänst och helighet.

5. Döm mitt hjärta här i tiden,
innan världen döms av dig;
och när tiden är förliden,
i ditt domslut fria mig.

Syréens sångbok (1826). C. Norborg (1928).

3. Tro, förlåtelse, barnaskap.

277 *(W 144 och F 36 n:r 316).*

1. Gud har av sin barmhärtighet

278 *(W 195 och F 36 n:r 317).*

1. O Jesu Krist,
till dig förvisst

279 *(W 196 och F 36 n:r 318).*

Psalt. 32.

1. Säll den vars överträdelse

280 *(W 197 och F 36 n:r 319).*

1. Väl mig i evighet! Nu känner själ
och sinne

281 *(W 198 och F 36 n:r 320).*

1. Jag tackar dig, min högste Gud,

282 *(W 199, v. 1—6, 8, och F 36 n:r 321).*

1. O Gud, ditt rike ingen ser,
och ingen blir därinne,
åt vilken ej din Ande ger
ett menlöst barnasinne.
Vad köttsligt vett
ej hört och sett
du har åt den förvarat,
som from och ren,
i nådens sken
ser himlens råd förklarat.

2. Ett jordiskt sinne tryckes ner
av egen tyngd till jorden;
och den i Gud ej lever mer
är död i synden vorden.
Begärens brand
tar överhand
där Andens liv ej väckes;
den bryter ut
och blir till slut
en eld som aldrig släckes.

3. Jag vill; men Gud, vad mäktar jag,
så oren och så bräcklig?
Ack, utan dig är kraften svag
och viljan otillräcklig.
Det som är fött
av kött är kött;
men det, så själv du säger,
är ande, som
av Andanom
sitt liv allena äger.

4. Mig då, o Gud, din Ande giv,
som syndens lust kan döda
och till evinnerligit liv
på nytt min ande föda.
För tro och hopp
han låter opp
de himlaportar klara;
för övermod,
för kött och blod
de skola slutna vara.

5. Men alla äro barn av dig,
som av din Ande drivas;
och är jag barn, så skall ock mig
det goda arvet givas.
Bland sorg och brist
jag då förvisst
min tröstekälla finner,
min själaro
uti den tro
som världen övervinner.

6. Som dagg, av morgonrodnan född,
skall trones frukt ock flöda;
naturen skall, av nåden stödd,
sig för allt gott bemöda.
Med hågen bytt,
med hjärtat nytt,

ny hörsamhet och lydnad
förbliva skall
mitt barnakall,
och helighet min prydnad.

7. Välsignad vare Gud, som har
oss fött på nytt till livet
och oss en evigt mildrik Far
i Jesus Kristus blivit.
Med honom vi
ock skola bli
medarvingar i hoppet
till himlens ro,
när i sann tro
vi här fullborda loppet.

Wallin (1816).

283 *(W 200 och F 36 n:r 322).*
Rom. 8: 31—39.

1. Tvivlan ur min själ försvinne:

284 *(W 209 och F 36 n:r 323).*

1. Nu skall ej synden mera

285 *(W 224 och F 36 n:r 324).*

1. Befall i Herrens händer

286 *(W 219, v. 1—4, 6—8, och F 36 n:r 325).*

1. Gud, fullkomlighetens källa,
du som idel kärlek är
och kan ensam tillfredsställa
själens trängtande begär,
värdes själv mitt hjärta rena,
lär mig bliva vid det ena
att i kärlek dyrka dig,
du som först har älskat mig.

2. Ej min tanke djupet hinner
av din kärlek, ej dess höjd,
men mitt hjärta rört den finner
i välgärningarna röjd.
Vart mitt öga sig ock vänder,
varje verk av dina händer
denna sköna påskrift bär:
G u d e n e v i g k ä r l e k ä r.

3. Gud, i dig jag lever, röres,
är av dig allt vad jag är.
Tanken som till himlen föres,
hjärtat som dess frid begär,
allt vad gott jag ägt och njutit
av din nådes brunn har flutit.
Skulle jag ej älska dig,
som så högt har älskat mig?

4. Jesu blod, som för mig runnit,
ljuset, livet i min själ,
barnaskapet som jag vunnit,
hoppet om ett evigt väl,
Anden som rättfärdiggörer
och på livets väg mig förer;
allt ju ropar högt till mig:
Älska Gud, som älskat dig.

5. Liva själv mitt kalla sinne
att dig älska över allt.
Världens retelser försvinne
för det goda du befallt.
Vare kärlek, tro och lydnad
evigt själens sanna prydnad.
Vare du min själs begär,
du som idel kärlek är.

6. Jord och himmel må försvinna,
må försmäkta själ och kropp,
salig dock jag mig skall finna,
om du är min del, mitt hopp.
Dubbel salighet sig gjuter
i det goda som jag njuter,
då i tron jag älskar dig,
du som först har älskat mig.

7. Gud, att jag dock älska kunde
dig så rent, så högt jag bör.
Snart, ack snart den dagen stunde,
då jag dig, blott dig tillhör;
då jag, lyftad över gruset,
ser ditt ansikte i ljuset
och ej skiljes mer från dig,
du som evigt älskar mig.

B. Münter (1774). Åström (1816).

***287** *(W 220 och F 36 n:r 326).*

1. Jag vill dig prisa, Gud, min styrka,

288 *(W 221 och F 36 n:r 327).*

1. Av hjärtat haver jag dig kär:

***289** *(NPs 583 och F 36 n:r 328).*

1. Jag nu den säkra grunden vunnit,
2. Det finnes En som sig förbarmar

3. O djup av nåd, som synder våra
i Kristi död begravit har!
Nu läkas såren, djupa, svåra,
fördömelsen ej finnes kvar,
ty *Kristi blod i* evighet
högt talar om barmhärtighet.
4. När syndens minne hjärtat kränker,
5. Om än till jorden ned jag tryckes
6. När i vad bäst jag velat verka
7. Mig gånge efter Herrens vilja,
8. På denna grund jag vill förbliva,

J. A. Rothe (1726). C. D. af Wirsén (1889). Eklund (1911).

***290** *(NPs 584 och F 36 n:r 332).*

1. Fader, du vars hjärta gömmer

291 *(NPs 594 och F 36 n:r 175).*

1. Med Gud och hans vänskap,

292 *(W 222. Ej i F 36).*

1. Till dig som hjärtat gläder

4. Trons glädje och förtröstan.

293 *(W 33 och F 36 n:r 333).*
Psalt. 121.

1. Jag lyfter mina händer

***294** *(NPs 587 och F 36 n:r 334).*
Psalt. 23.

1. Herren är min Herde god,

***295** *(W 223 och F 36 n:r 335).*
Psalt. 116.

1. O Gud, det är min glädje,
2. Du nådigt *värdes* höra
min suckan, då jag dig
ett offer tänker göra,
o Gud, som hulpit mig.
3. Mig hade dödens snara
4. Men då jag sökte Herran
5. I makt tillbedjansvärdig,
6. Han kan oss snart uppdraga
7. Mig är slikt vederfaret,
8. Min själ har Gud uttagit
9. Hur skall jag vedergälla
10. För Herren vill jag vandra
11. Jag vill med glädje taga
12. Jag städse dig vill tjäna

Spegel (1688).

296 *(W 225 och F 36 n:r 336).*
Psalt. 91.

1. Säll du som dig åt Gud betror

297 *(W 227 och F 36 n:r 337).*
Psalt. 46.

1. Gud är vår starkhet och vårt stöd
2. Likväl den helgedom består,
3. De vrångas hopp skall nederslås
4. O kommen, skåden Herrens verk,
5. »Förskräckens ej för våldets bud»,
6. Med oss är Herren Sebaot,
oss Jakobs Gud bevarar.
Ho är som oss *kan* stå emot,
när han oss själv försvarar?
Vi äro då vid gladligt mod,
ty han är stark och han är god.
Hans namn ske pris och ära.

S. Heyd (1537?). Svensk övers. 1614. Wallin (1818).

298 *(W 228 och F 36 n:r 338).*
Psalt. 62.

1. Mitt fasta hopp till Herren står,

299 *(W 229 och F 36 n:r 339).*
Psalt. 71.

1. Min Gud, på dig förtröstar jag

***300** *(W 230 och F 36 n:r 340).*

1. Var glad, min själ, och fatta mod:
2. Det Josef visst, den fromme man.
3. Trots *bjuder jag den värld som* mig
från min Gud *söker* draga;
mitt hopp vid Herren fäster sig:
hans hand skall mig ledsaga.
Han hjälpen har
beredd och snar;
ty vill jag honom prisa.

Den honom tror,
han trygger bor:
ho vill mig annat visa?

4. När människor bespotta mig
5. Ändock det stundom tyckas må
6. Var glad, min själ, hav Herren kär,
7. Nu dig, min Gud, jag hörer till,
8. Den hjälp hos världen söker här,

K. Schmucker (1578). Brask (1682).

301 *(W 231 och F 36 n:r 341).*

1. Ack min själ, hav gladligt mod

302 *(NPs 588 och F 36 n:r 342).*

1. Från Gud vill jag ej vika,

303 *(W 212 och F 36 n:r 343).*

1. Har jag nåd hos Gud i höjden,

304 *(W 31, v. 1—4, 7, och F 36 n:r 344).*

1. Du, Herre, i din hägnad tar
allt vad som liv och anda har,
och allas ögon vända sig
med bön och stilla hopp till dig,
till dig som allas Fader är
och åt envar sin del beskär.
2. Du på din hand dem tecknat grant,
och ingen är dig obekant.
Och när du låter upp din hand,
då flöda över hav och land
välsignelser av alla slag,
och allting mättas med behag.
3. På mig i nåd du även tänkt
och min beskärda del mig skänkt.
I dag och alla mina dar
du gav mig föda och försvar.
Ej är en far så faderlig
mot något barn som du mot mig.
4. Jag är ock viss, o Gud, att du
skall sörja för mitt väl ännu
och höra vad min själ begär.
Ack giv mig då vad nyttigt är:
ej fattigdom, ej överflöd,
men sinnesfrid och dagligt bröd.
5. Dig vill jag älska över allt
och leva som du mig befallt,
arbetsam, måttlig, from och nöjd,
och fylla upp mitt kall med fröjd.
Då vet jag att i liv och död
du är min hjälp, mitt hopp och stöd.

B. Münter (1773). Wallin (1816).

***305** *(W 298 och F 36 n:r 345).*

Matt. 6: 24—34.

1. Oss kristna bör tro och besinna

306 *(NPs 592 och F 36 n:r 346).*

1 Petr. 5: 7.

1. Sörj för mig, o Fader kär;
jag vill icke sörja
för den dag som än ej är
och förveten spörja.
Du, som har förbarmat dig
och mig frälst från döden,
dag från dag vill skänka mig
vad jag har av nöden.
2. Hjälp mig att jag kropp och själ
3. Skydda, Herre, hus och hem;
4. Sörj för dem, o själavän,
5. När du lägger bördor på,

Ludämilie Elisabet av Schwarzburg-Rudolstadt (1687). U. L. Ullman (1902).

307 *(W 247 och F 36 n:r 347).*

1. Glädje utan Gud ej finnes,

308 *(W 248 och F 36 n:r 348).*

Psalt. 63.

1. Gud, min Gud, till dig jag ser,

***309** *(NPs 595 och F 36 n:r 349).*

Rom. 8: 31—39.

1. Är Gud i himlen för mig,
2. Min tillförsikt jag grundar
3. En boning han bereder
4. Hans Ande i mitt hjärta
med tröst och kraft skall bo,
fördriva sorg och smärta
och giva själen ro.
Om sig bekymmer hopa,
han ger de rätta råd;
jag får mitt Abba ropa
i barnaskapets nåd.

5. När stum är hjärtats trängtan
6. Ej lidandet och nöden,
7. Min själ av fröjd må sjunga

Paul Gerhardt (1653). Eklund (1911).

310 *(W 250 och F 36 n:r 350).*

1. Uti din nåd, o Fader blid,

311 *(W 251 och F 36 n:r 351).*

1. Vad min Gud vill, det alltid sker,

312 *(W 252 och F 36 n:r 352).*

1. På Gud, och ej på eget råd,

313 *(W 253 och F 36 n:r 353).*

1. Som dig, Gud, täckes, gör med mig

314 *(W 254 och F 36 n:r 354).*

1. Vad Gudi täckes är mig täckt,

315 *(NPs 582 och F 36 n:r 355).*

1. Den rätt på dig, o Jesu, tror,

316 *(F 36 n:r 356, v. 1, 3—7).*

1. O liv som blev tänt
i kristtrognas bröst, dig har världen ej känt.
Men ljuset som jordiska ögon ej tålt
en gång icke längre skall vara fördolt.
Gud råder: allt skall under honom bli lagt
med kärlekens makt.

2. O ljuvliga land,
där gråten ej rinner som timglasets sand,
där rosen ej vissnar, där fågeln ej dör,
där lyckan är klar som kristall, men ej skör,
där d e t blott skall fattas, som gjort oss för när
och plågat oss här.

3. O väldiga tro,
som slår över djupen din svindlande bro
och leder vår färd, utmed avgrunders rand,
från dödsskuggans värld till de levandes land,
dröj kvar hos oss ringa; här trivs du ju bäst,
du högborne gäst.

4. Du levande hopp,
som lyftes med barnet ur dopfunten opp,
o räck mig de vingar som Anden dig gav,
att lätt jag mig svingar långt, långt bortom hav,
dit bort där Guds sol lyser evig och stark
på paradismark.

5. O kärlek, som har
en sprudlande källa av liv för envar,
du fyller, i kraft av vår Frälsares ord,
välsignelsens kalk på hans heliga bord;
din hälsodryck bjud oss härnere, och bliv
vårt eviga liv.

6. O kärlek, som är
det eviga livet i växlingen här,
smält om våra hjärtan i altarets glöd
och rena vårt stoft från all krankhet och död,
att glada vi känna, som eld i vårt blod,
de levandes mod.

Grundtvig (1824). E. Liedgren (1935).

317 *(NPs 591 och F 36 n:r 357).*

1. Pris vare Gud; allena han

318 *(W 41, v. 1, 3, 5. Ej i F 36).*

1. För tidens korta kval och fröjd
jag är ej ämnad vorden,
ej blott en mask till jorden böjd
och genast gömd i jorden.
Till dig, o Gud, jag skådar opp,
till dig på tankens vingar
jag mig uppsvingar
och, full av saligt hopp,
dig känslans offer bringar.

2. *Du* ställde *icke* målet här,
vartill mitt hjärta strävar.
Mitt aldrig vilande begär
mot andra rymder svävar.
En liten tid vid jorden fäst,
min själ för himlen övas,
uppfostras, prövas:
du känner medlen bäst,
som för mitt väl behövas.

3. Så går jag stilla och förnöjd
mot obekanta dagar
och tror, att du i sorg och fröjd
till målet mig ledsagar.
När jag min vallfart lyktat har,
min själ i dina händer
jag glad uppsänder.
Din Andes fläkt hon var:
till dig hon återvänder.

Wallin (1816).

319 *(Sions toner n:r 430. Ej i F 36).*

1. Alla Herrens vägar äro
godhet, sanning, trofasthet.
Även där vi intet veta,
han vårt bästa vill och vet.
Han, som räknat våra dagar,
innan någon kommen var,
han, som i all nöd och fara
oss på starka armar bar,
han allt framgent vill oss hjälpa,
som han hittills hulpit har!

2. Kasta vi en blick tillbaka
på de flydda åren, se,
samma kärlek uppenbarad
uti både väl och ve,
samma kärlek, samma trohet,
när den log mot dig och mig,
samma kärlek, samma trohet,
när i moln den svepte sig,
när den törnen eller rosor
strödde på vår levnadsstig.

3. Samma kärlek, när den gav oss,
vad vi högst av allt begärt,
liksom när den tog ifrån oss,
vad oss framför allt var kärt;
när i nåd den undanröjde,
vad oss än i vägen stod,
eller kom vår mun att jubla:
Gud mot Israel är god!
Ja, i allt vi se beständigt
samma nåd och tålamod.

4. Se vi framåt, samma kärlek
oss härefter följa skall,
bära oss på herdearmar
och bevara oss för fall.
Hur vår dag sig än gestaltar,
hur all kraft oss än förgår,
hur det skiftar under färden
och vår strid blir het och svår,
i Guds trofasthet allena
all vår hjälp och välfärd står.

5. O, så må vi ej förtvivla
trots all egen skröplighet;
Gud är mäktig, Gud är trofast,
må vi ej förgäta det!
Ej vår vaksamhet, vår trohet
räcker till, allena hans;
i vår egen kraft ock ännu
aldrig någon seger vanns.
Han har lovat med oss vara;
större trygghet aldrig fanns!

6. Varje skiljeväg i livet
har sin löftesstjärna fått:
nya plikter, nya strider,
men ock ökat nådesmått.
Så var Herrens sätt av ålder,
känt av mången Jesu vän,
och uti hans vida rike
samma sätt ju gäller än;
led oss blott, du käre Herre,
som du vill var dag igen!

Lina Sandell-Berg.

5. Bönen.

320 *(W 258 och F 36 n:r 358).*

1. Att bedja Gud han själv oss bjöd;

321 *(W 14 och F 36 n:r 359).*

1. Fader, under detta namn

322 *(W 260 och F 36 n:r 360).*

1. O Gud, all sannings källa,

323 *(W 261 och F 36 n:r 361).*

1. Mitt hjärta, fröjda dig, må själ och sinnen röras,

324 *(W 262 och F 36 n:r 362).*

Fader vår.

Matt. 6: 9—13.

1. Herre, du som från det höga

325 *(NPs 593 och F 36 n:r 363).*

1. Så tag nu mina händer
2. Ja låt mitt arma hjärta
3. Får jag ej strax förnimma
ditt starka stöd,
jag ser dock målet glimma
ur natt och nöd.
Så tag då mina händer
och led du mig,
att saligt hem jag länder,
o Gud, till dig.

Julia v. Hausmann (1862). Eklund (1917).

326 *(NPs 607, v. 1, 3, 5, 7, och F 36 n:r 364).*

1. Lyft, min själ, ur jordegruset
dig i bön till himlen opp.
Vänd din blick mot fadershuset,
målet för din tro, ditt hopp.
När dig felar kraft och mod,
skynda till din Fader god
som ett barn, din nöd att klaga:
det skall honom väl behaga.
2. Starka unga män försvagas
och av trötthet givas opp,
de av vanmakt så betagas,
att de falla i sitt lopp;
men som örnen uppåt far,
den till Gud sin tillflykt tar
får i bönen nya vingar
och sig fri mot höjden svingar.
3. Vill du smaka dolda friden,
ej av världen trodd och känd,
men dock redan här i tiden
i de trognas hjärtan sänd:
då i bönen trägen var,
lov och pris ej heller spar;
och den frid beskärd dig bliver,
som blott Herren Kristus giver.
4. Vill du lyckligt målet hinna
och fullborda loppet väl,
seger över döden vinna,
få till sist en frälsad själ,
lev då i beständig bön,
så blir livets afton skön:
salig du din ande sänder
i din Guds och Faders händer.

S. Alin (1903).

327 *(F 36 n:r 366).*

1. Att bedja är ej endast att begära,
att självviskt ropa: »Giv mig, Herre, giv!»;
att bedja är att komma Gud så nära,
att han blir livet i vårt eget liv.
2. Att bedja är att jaget helt förglömma
i bönen: »Ske din vilja, icke min»,
att låta nådens rika källsprång strömma
i egen tomhet, eget armod in.
3. Att bedja, det är kraften att försaka,
att mitt i stormen vara trygg och still
och visa alla varför fast tillbaka,
i lugn förtröstan på att Gud så vill.
4. Gud redo är att nådens port upplåta
för varje redlig själ som klappar på,
i ödmjuk bön att livets dunkla gåta
i evighetens ljus förklarad få.

Stina Andersson (1934).

328 *(W 259. Ej i F 36).*

1. Skapare, att nalkas dig

6. Trons vaksamhet och kamp.

329 *(W 226 och F 36 n:r 369).*

Psalt. 31.

1. På dig jag hoppas, Herre kär,

330 *(W 205 och F 36 n:r 370).*

1. Jesu, du som själen spisar

***331** *(W 208 och F 36 n:r 371).*

1. Till dig jag ropar, Herre Krist,
2. Jag beder dig, o Herre Gud,
3. Förlän att jag av hjärtats grund
4. Låt ingen lust, ej heller nöd
5. Här står jag i en andlig strid,
som gör mig sorg och vånde:
kött, värld och satan ingen frid
åt hjärtat lämna månde.
Ty hjälp och styrk min skröplighet,
jag måste eljest falla:
med mig och alla,
Gud, gör barmhärtighet.
Dig vill jag städs åkalla.

Tysk förf. (1529). Dansk övers. 1544. Svensk övers. 1567. Wallin (1816). Runeberg (1857).

332 *(W 210 och F 36 n:r 372).*

1. Vaka, själ, och bed

333 *(W 211, v. 1, 2, 4, 5, och F 36 n:r 373).*

1. Upp, kristen, upp till kamp och strid!
Med Andens kraft dig rusta
mot köttet och en farlig tid,
mot världen och dess lusta.
Den ej med allvar kämpa vill,
han hörer ej den Herren till,
som seger oss beredde.

2. Är mödan tung och striden svår,
dess större lönen bliver.
Med varje framgång som du får
ny kraft dig Herren giver.
För den till Gud om bistånd flyr
blir segern viss, om också dyr,
och ljuv, ju mer den kostat.

3. Här gäller liv, här gäller död:
och vill du livet vinna,
så strid. I Gud, som striden bjöd,
du hjälpen ock skall finna.
Men skyr du mödan, feg och svag,
så förestår dig nederlag
och fångenskap och döden.

4. Tag trones sköld, bind Andens svärd,
o kristen, vid din sida
och gack att så mot kött och värld
med heligt allvar strida.
Den intill döden trofast är,
han en gång livets krona bär,
som Herren Jesus giver.

Aström (1816). V. 1—2 fritt efter J. Scheffler (1668).

334 *(NPs 605 och F 36 n:r 374).*

1. Gå varsamt, min kristen, giv akt på din gång.
2. Den måste man varsamt, i ödmjukhet gå,
3. Här gäller att kämpa mot djävul och värld,
att icke bedåras av högmod och flärd,
allt självsiskt och syndigt försaka i grund
och hålla sig *redo* att lida var stund.
4. Bekymmer hav städs om din dyrbara själ
och skaffa med fruktan ditt eviga väl.
Hur vill du försvara för Herren din Gud,
om du genom synder *befläckar din skrud?*
5. Din klädnad gör vit i din Frälsares blod;
det styrker till dagelig bättring ditt mod.
Låt *ej dig* besmittas av synd och av last,
bed Gud att han gör din utkorelse fast.
6. Gå troget och stadigt i Frälsarens spår,

O. Kolmodin (1742). Finländsk bearb. (1869, 1880).

335 *(W 292, v. 1, 5—7, och F 36 n:r 375).*

1. Gud säger att den salig är,
som är befunnen vorden
i hjärtat helig, kysk och skär
i levnad och i orden.
Han skall en gång i glädje stor
få skåda Herren, där han bor
med alla helga änglar.

2. En tuktigs kropp och hjärta är
den Helge Andes tempel.
Ostraffligt bliver hans begär,
hans tal och hans exempel.
När han betänker Kristi nöd,
hans törnekrona, kors och död,
de onda lustar vika.

3. Rent hjärta skapa, Gud, i mig,
giv mig en ny viss anda,
och gör mig bistånd nådelig,
evad mig läggs tillhanda.
Du är, o Gud, min helgelse;
hjälp mig uti all frestelse:
min hjälp du lovat vara.

4. Förlåt, o Gud och Fader god,
mig alla mina brister.
Förstör, o Jesu, med ditt blod
all satans makt och lister.
O Helge Ande, var mig när,
och helga städs min själs begär
Gud över allt att älska.

Tysk förf. (1652). Spegel (1694).

336 *(W 294, v. 1, 3, 5—7, och F 36 n:r 376).*

1. Ho är den för Herren träder,
honom täck i Sions gårdar?
Den sin själ i oskuld kläder
och sin första kärlek vårdar.
Jordens barn, i fröjd och smärta
höre du från himlen ljudet:
Kärlek av ett menlöst hjärta
huvudsumman är av budet.

2. Tänk på honom som var frestad
såsom du i alla stycken,
honom som vid korset fästad
drack för dig den bittra drycken.
Ren och helig, han allena
kunde frälsning oss förvärva,
att vi, heliga och rena,
skulle paradiset ärva.

3. Fly bespottarenas skara,
sitt ej där de fräcka sitta:
deras tunga är en snara,
deras anda dödens smitta.
Dig förnöje Herrens lagar;
Herrens helga bud och rätter
give fröjd åt dina dagar,
give frid åt dina nätter.

4. Upp, min själ, att korset bära,
upp att segerprovet giva!
Vill du tjäna Gud med ära,
red dig till att frestad bliva.
Salig den som tåligt lider:
han hugsvalelse skall finna.
Salig den som manligt strider:
han skall livets krona vinna.

5. Upp att helgelsen fullborda
och din himlaskatt förvara!
Dig med tro och bön omgjorda
mot all frestelse och fara.
Upp att Herrens lov förklara,
o mitt hjärta, o min tunga,
tills du får bland helgons skara
h e l i g, h e l i g, h e l i g sjunga.

Wallin (1814).

337 *(W 295 och F 36 n:r 377).*

1. O Gud, om allt mig säger
2. Vad båtar det att ärva
3. Jag vill mitt väl besinna,
4. Jag vill för eget bästa
5. Men gör mig angelägen,
6. Fast domaren är över
7. Så intryck i mitt sinne
din *egen bild*, din lag,
att jag med dem i minne
må helga dig min dag
och gå med salig tro,
när aftonen är inne,
hem till min Herres ro.

Wallin (1816).

338 *(E 430 och F 36 n:r 378, v. 6 [E v. 5], 4 [E v. 3], 5, 8 [E v. 6]).*

1. *Seger giv, du segerrike.*
Konung, till din kamp oss vig.
Ingen man i provet svike,
när du för ditt rikes krig.
Lys och led vår trängda skara.
Hör, till dig i bön vi fly:
låt oss snart ur natt och fara
se din frihets morgon gry.

2. Bryt, *o Herre, bräck och krossa*
mörkrets hela våld och makt.

Dödens bojor du kan lossa,
som har liv till seger bragt.
Res oss upp ur stoftet, gör oss
lika dig till håg och sinn,
och som nya mänskor för oss
i ditt frihetsrike in.

3. *Ingen vila vi begära*
för vad köttet håller kärt.
Allt som tjänar dig till ära
är ock köttets offer värt.
Men vår ande, till dig bunden,
söker dig och håller fast
dig i tro till sista stunden,
om ock allt i världen brast.

4. *Kärlek,* som dig gav i döden,
låt oss *renas i ditt namn,*
och förklarade i nöden
tag oss sist i salig hamn.
Du är trofast. Ja, den skara
som på dina vägar går
såsom drömmande skall vara,
när din frihets timme slår.

G. Arnold (1697). N. Ahnlund (1936).

339 *(E 388 och F 36 n:r 379).*

1. Kom, *vänner, låt oss hasta,*
ty afton är för hand,
och farligt är att rasta
i detta ökenland.
Upp, låt oss fatta mod
i Andens kraft att vandra
till himlen med varandra.
Oss varder änden god.

2. *Ej skall oss ångra denna*
vår smala vandringsstig:
hans trofasthet vi känna,
som kallat oss till sig.
Vi tänka på vårt hem
och upp med honom draga,
som lovat oss ledsaga
till Guds Jerusalem.

3. *Må andra bördor bära*
av gods och överflöd:
vi intet mer begära
än dagligt färdebröd.
Med pilgrimsstav i hand
vi se oss ej tillbaka.
Vi vilja bedja, vaka
och längta till vårt land.

4. *Vi sluta oss tillsamman,*
och blir än nöden stor,
vi följa eldstodsflamman:
Gud själv ibland oss bor.
Vår blick är stadigt fäst
på den oss kosan visar.
Han sköter oss och lisar,
som vi betarva bäst.

5. Kom, *vänner,* låt oss vandra
som syskon hand i hand
och fröjdas åt varandra
i detta främlingsland.
Låt oss bli barn och små.
När vi som bröder kära
varandras bördor bära,
Guds änglar med oss gå.

6. *Det skall ej länge dröja,*
håll ut en liten tid.
Det skall ej länge dröja,
så kommer hemmets frid.
En liten tid i tro,
en liten tid i vaka,
och vi få vilan smaka
i evighetens ro.

7. *Så vilja vi då våga*
vad väl är våga värt
och det ej efterfråga,
som världen håller kärt.
Förgänglighetens värld,
du är oss alltför ringa,
du kan vår håg ej tvinga:
till hemmet går vår färd.

Tersteegen (1738). Svensk övers. 1741. Bearb. (1826, 1934).

340 *(W 5 och F 36 n:r 380).*

1. Ve den som säger: G u d e j ä r.

341 *(E 304 och F 36 n:r 381).*

1. Led, milda Ljus, *när natten faller på,*
led du mig fram.
Min väg är mörk, och jag har långt att gå.
Led du mig fram.
Styr *du min fot.* Jag vill ej se min stig
fram till dess mål. Ett steg är nog för mig.

2. *Så var ej alltid förr min bön, att* du *mig ledde* fram.
Jag ville se och välja själv, men nu: led du mig fram.
Jag falska bländverk följt; på farligt spår
mig högmod fört. O glöm de gångna år.

3. *Allt hittills du mig lett; ack vart jag går*
min färd du styr,
hän över myr och fjäll och fors och snår,
tills natten flyr
och ljuvt i morgonljuset änglar le,
som jag i drömmen länge längtat se.
J. H. Newman (1834). B. D. Assarson (1922).

342 *(F 36 n:r 382).*

1. Blott en dag, ett ögonblick i sänder,
o vad tröst, evad som kommer på!
Allt ju vilar i min Faders händer:
skulle jag, som barn, väl ängslas då?
Han som bär för mig ett fadershjärta,
o han giver ju åt varje dag
hult dess lilla del av fröjd och smärta,
så av möda som behag.

2. Själv han är mig alla dagar nära,
för var särskild tid med särskild nåd.
Varje dags bekymmer vill han bära,
han som heter både Kraft och Råd.
Att sin dyra egendom bevara,
denna omsorg har han lagt på sig.
»Som din dag, så skall din kraft ock vara»,
detta löfte gav han mig.

3. Hjälp mig då att vila tryggt och stilla
blott vid dina löften, Herre kär,
och ej trones dyra tröst förspilla,
som i ordet mig förvarad är.
Hjälp mig, Herre, att evad mig händer,
taga av din trogna fadershand
blott en dag, ett ögonblick i sänder,
tills jag nått det goda land.
Lina Sandell-Berg (o. 1870).

343 *(E 333 och F 36 n:r 384).*

1. O giv oss, Herre, av den tro
som sorgerna betvingar,
som lyfter oss till ljus och ro
på starka örnevingar,
som talar mäktigt till envar
och bär oss under färden,
som härlig tröst *i* tvivlen *har*
och övervinner världen.

2. O giv oss, Herre, av det hopp
som missmod *icke hinner,*
som skådar utur tårar opp
och därför styrka *vinner,*
som ej, hur stjärnlös natten står,
till *ängslig bävan* bliver,
men *drömmer om* det jubelår
som evig sällhet giver.

3. O giv oss, Herre, kärlek *ock,*
som aldrig vänder åter,
som, *fastän ständigt gäckad, dock*
sig ej förtröttas låter,
den glöd som icke släckes ut
av stora vattuflöden,
den makt som ej vet gräns och slut,
men segrar över döden.
Ida Granqvist (1902).

7. Trons prövning under frestelser och lidanden.

344 *(W 460, v. 1—3, 5, 6, 8, och F 36 n:r 386).*

Psalt. 42.

1. Såsom hjorten träget längtar
efter friska källans flod,
alltså ock mitt hjärta trängtar
till min Gud, som är så god.
Själen törstar innerlig,
Herre, Herre, efter dig.
När skall det dig dock behaga
mig in i din glädje taga?

2. Jag mitt bröd med tårar fuktar;
gråt och klagan är min spis
i en värld som *icke* fruktar
för Guds agas skarpa ris.
Ja man frågar mig med spe:
»Var är Gud? Låt oss det se;
låt oss se om han dig svarar
och i nöden dig bevarar.»

3. *När jag nu på sådant tänker,*
då utgjuter jag min själ:
världens hån mitt hjärta kränker,
och jag grämer mig med skäl.
Ty jag ville gärna gå
med mitt folk att hugnad få,
gå att Herrens hus besöka
och hans högtidsskara öka.

4. Dock, vi vill du dig bedröva,
o min själ, och kvälja dig?
Gud vill dig allenast pröva:
därför hoppas stadelig.
Komma skall ännu den dag
då jag, honom till behag,
skall ett tacksamt offer reda
och hans lovord vitt utbreda.

5. *Gud har* mig försäkran *givit*
om sin godhet, *dag från dag.*
Mina dagars tröst han blivit,
och i natten sjunger jag,
ropande till Gud med flit:
Blott till dig står all min lit.
Gud, min klippa, vi förgäter
du ditt barn, som sorgen fräter?

6. *Men, min själ, var ej bedrövad:*
lägg din oro nu till ro.
Herrens nåd blir åter övad,
när man i en stadig tro
stilla bidar hans miskund
och hans vishets rätta stund.
Det skall jag ock visst besinna
och min hjälp hos honom finna.

Th. Beza (1551). A. Lobwasser (1573). Spegel (1694).

345 *(NPs 596 och F 36 n:r 387).*

1. Jag ville lova och prisa

346 *(E 419 och F 36 n:r 388).*

1. Guds väg i dunkel ofta går,
fördold, men underbar.
I djupa haven stå hans spår,
på *stormens sky* han far.

2. I *outgrundlighetens* schakt
än gömd hans tanke är,
men *strålar fram med segermakt*
som *solen* klar och skär.

3. *Försagda* helgon, fatten mod:
ur moln där *åskor gå*
skall snart hans rika kärleksflod
välsignande *er* nå.

4. Tro icke ögats matta syn,
tro det som tron blott ser:
bakom en mulen himmels bryn
Guds fadersöga ler.

5. Blind otro kan blott vilse gå
och klandra vad Gud gör.
Han själv vill lära oss förstå
de vägar han oss för.

W. Cowper (1779). Eklund (1934). Bearb. (1936).

347 *(NPs 598 och F 36 n:r 389).*
1 Mos. 28: 11—19.

1. Närmare, Gud, till dig,

348 *(W 190 och F 36 n:r 390).*

1. O Gud, jag nödgas klaga

349 *(W 191 och F 36 n:r 391).*

1. Misströsta ej att Gud är god,

350 *(W 192 och F 36 n:r 392).*

1. Bort, mitt hjärta, med de tankar

351 *(W 193 och F 36 n:r 393).*
2 Tim. 1: 12.

1. Jag vet på vem jag tror, när mina synders minne

352 *(W 235. Jfr NPs 599 och F 36 n:r 395).*

1. Ju större kors, ju bättre kristen

353 *(F 36 n:r 396, v. 1, 3—6).*

1. Sorgen och glädjen tillhopa här vandra,
löje och lek ändar ofta i gråt.
Medgång och motgång tätt följa varandra,
solsken och regn skifta om på vår stråt.
Jorderiks gull
bytes i mull,
himlen allen är av salighet full.

2. Välde och visdom och världenes ära,
styrka och ungdom i blomstrande år
högt över andra må huvudet bära;
snart de dock tyna och läggas på bår.
Sist skall också
jorden förgå,
himmelens härlighet ensam bestå.

3. Skönaste rosor bland törnena glöda,
fagraste blomster har dödande gift.
Kind blommar röd, fastän hjärtat
vill blöda;
vem läser själarnas lönnliga skrift?
Farliga skär
hota oss här,
himmelen endast oss trygghet beskär.

4. Ångest skall föda förblivande lycka,
sorgen skall spinna sin rulle till slut.
Svaghet skall jublande kasta sin
krycka,
trasor mot purpur en gång bytas ut.
Ondskan skall stå
dömd i sin vrå,
himlen allena kan detta förmå.

5. Därför, min själ, må så djupt dig ej
kränka
motgång, som varar allenast en tid.
Allt du behöver vill Gud ju dig
skänka:
kraft till din börda och mod till din
strid.
Jordlivets tvång
bytes en gång
härligt i himlen till frihet och sång.

Kingo (1681). O. Wågman (tr. 1914). G. Thorsell (1934).

354 *(W 237 och F 36 n:r 397).*

1. I världen är så mörkt och tungt,

355 *(W 238, v. 1, 3, 5—7, 9, och F 36 n:r 398).*

1. Den vedervärdighet som mig *elända*
trycker
mitt hjärta tröstlöst gör och hoppet
undanrycker.
Min jämmerfulla själ ej finner någon ro,
min ångest större är än någon det
kan tro.

2. Min Gud, har du mig då för evigt
övergivit?
Har du från nådens tron till nödens
djup mig drivit?
Har du nu så för mig ditt milda
anlet gömt?
Har du ditt arma barn, o Fader, så
förglömt?

3. *Ack nej, jag vet att du ditt* löfte
aldrig ryggar:
det är min fasta borg, därvid min
själ sig tryggar.
Ja, om än himmelen och jorden gå i
grund,
förgås dock intet ord som går utav
din mun.

4. Och du har lovat mig att mina böner höra,
och intet är för dig omöjeligt att
göra:
du råder över allt, om allt du vårdnad bär.
Ho är en sådan Gud, som du, o Fader, är?

5. Jag flyr alltså till dig i detta mitt
elände.
Jag faller dig i famn; gör på min
nöd en ände.
Hos dig är hjälp och tröst, hos dig
är makt och råd,
var morgon är ock ny din godhet
och din nåd.

6. Giv mig det nyttigt är och vad dig
helst behagar.
Hjälp ock att ingen ting mig från
din fruktan drager.
I motgång styrk min tro, i medgång
led du mig,
att jag av övermod ej må förlora
dig.

B. Carlberg (1694).

356 *(W 239 och F 36 n:r 399).*

1. Min själ och sinne, låt Gud råda,

357 *(W 241 och F 36 n:r 401).*

1. Mitt öga, spar nu dina tårar,

358 *(W 242 och F 36 n:r 402).*

1. När värld och vänner lämna dig

***359** *(W 243 och F 36 n:r 403).*

1. O säg, min själ, vi du förfäras.

360 *(W 245, v. 1, 2, 4—6, och F 36 n:r 405).*

1. Varför sörja, varför klaga?
Se mot höjden och hav tröst.
Herren styrker än de svaga,
hörer de betrycktas röst.
Ur det moln din dag betäcker
skall en stråle än gå fram,
och den kalk dig sorgen räcker
bitter är, men hälsosam.

2. Visserligen har du syndat
och därmed förspillt Guds nåd;
du till egen ofärd skyndat,
när du följt din lustas råd.
Men den hand som allt förvandlar
lönar ej på mänskosätt:
Gud med en botfärdig handlar
efter nåd, ej efter rätt.

3. Till din bättring han dig låter
prövas här en liten tid:
när du vänt till honom åter,
återkommer ock hans frid.
När du hört den röst som varnar
och din Faders vink förstått,
skall du se hur himlen klarnar,
skall du se hur allt är gott.

4. Allt blir gott, när hjärtat vilar
fromt och fast vid Herrens nåd.
Ingen nöd dig överilar
utom hans allvisa råd.
Sorg som glädje då skall syfta
till ditt eget sanna väl,
rena ditt begär och lyfta
närmare till Gud din själ.

5. Varför klaga, varför sörja?
Bär ditt kors i Jesu spår.
Måste du med suckan börja,
du med lovsång sluta får.
Herren delar fröjd och smärta;
tro hans ord och sköt ditt kall
och med hoppfullt barnahjärta
i hans fadersarmar fall.

Wallin (1817).

361 *(NPs 597 och F 36 n:r 407).*

1. När ingen dager ögat skådar,

362 *(NPs 589 och F 36 n:r 408).*

1. Ängsliga hjärta, upp ur din dvala!

363 *(E 421 och F 36 n:r 411, v. 1—5, 7—12).*

1. Nu gläd dig, min ande, i Herran,
upp, jubla, min själ, i din Gud.
Låt ängslan och sorg vika fjärran
på Guds, den Allsvåldiges, bud.
Väl andra må sucka och kvida,
men dig, som har Gud vid din sida,
dig höves blott lovsångens ljud.

2. Som allting för intet han gav dig,
så allting han ännu dig ger.
Den börda du bar tog han av dig,
nu intet kan skada dig mer.
Så får du ej tveka och dröja:
ditt huvud du dristigt må höja,
och himmelen öppen du ser.

3. Ser ögat Guds himmel den klara,
och bär du i hjärtat hans frid,
då trygghet du har i all fara
och mod för var stundande strid.
Ja villigt ditt liv kan du mista,
och glad kan du ge till det sista
din kraft i din kallelses id.

4. När friden ett hjärta bevarar,
stor rikedom får det och makt:
det räknar ej längre och sparar,
står ej om sitt eget på vakt.
Det frestaren bjuder att vika
och källor att flöda så rika
i lidandets brännheta trakt.

5. Men såsom den jagade hinden,
som ej äger rast eller ro,
men räds för vart prassel av vinden
och själv ej sin räddning kan tro,
så värnlöst är människans sinne,
när icke på djupet därinne
Guds frid och hans salighet bo.

6. Vet, hela Guds frid du behöver,
om hjärtat skall provet bestå,
och hela Guds himmel däröver
sitt skyddande valv måste slå.
Här duger ej dela och tveka.
Hur vågar ditt hjärta du neka
att hela sin rikedom få?

7. Vi ängsliga gå och betryckta,
på vakt kring vårt nedgrävda pund.
Vi sitta med dörrarna lyckta,
en räddhågad lärjungarund,
då Herren oss väntat att finna
därute, där striderna brinna,
i manligt och troget förbund.

8. Som örnar med vingfjädrar unga
att stiga mot himmelens höjd,
som hjältar att mäktiga ljunga
och sjunga om seger med fröjd:
till sådana ting har oss alla
vår väldige Gud velat kalla:
med mindre han icke är nöjd.

9. Kom, himmelske Fader, var när mig:
all kraft utav dig är ett lån.
Om du icke lyfter och bär mig,
var tager jag vingar ifrån?
Jag vet ju du aldrig kan svika,
men att jag från dig ej må vika,
o Fader, sänd till mig din Son.

10. O Jesu, den frid som vi alla
begära blott finnes hos dig;
i mörker vi famla och falla,
så snart du ej lyser vår stig.
Min tro är en flämtande gnista,
din segrade än i det sista:
o Herre, så tro du för mig.

11. Din Helige Ande du sände,
som allt vad oss felar beskär:
han styrke mig i mitt elände,
han vise mig dig som du är.
I ångest, i vanmakt och smärta
han säge mitt klentrogna hjärta
att, Herre, du än är mig när.

E. Billing (1922).

364 *(F 36 n:r 413).*

1. Herren gav, och Herren tog,
solen sken, och blixten slog.
Hårda *prov och* öppen famn:
lovat vare Herrens namn.

2. Gav han, var det salighet,
lycka som ej gränser vet.
Varje dag som drog förbi
var en nåd med *hugnad* i.

3. Tog han, var det för att ge
oförtjänt välsignelse.
Vingårdsmannens vassa kniv
tuktade till evigt liv.

4. Ljusa visshet, stor och sann:
tager han, så giver han.
Sorgepost och glädjebud:
prisad vare Herren Gud.

N. Bolander (1933).

365 *(F 36 n:r 414, v. 1, 2, 5, 6).*
Klagov. 3: 25, 26.

1. Herre, jag vill bida
stilla vid din port,
tills min själ din blida
fadersblick försport.
Trött på allt mitt eget,
ödmjukt här jag står.
Hjälp mig sista steget,
du som allt förmår.

2. *Intet kan jag taga,*
som ej du mig ger.
Jag förmår ej draga
himlen till mig ner.
Därför vill jag bida,
Herre, vid din port
icke fåfängt strida,
som jag fordom gjort.

3. Månne Gud förkastar
någon enda själ
som till honom hastar?
Nej, jag vet det väl:
om än världen rämnar,
Herrens nåd står kvar;
trygg är den som lämnar
sig i hans förvar.

4. Det är gott att bida,
Herre, vid din port.
Himlar öppnas vida,
här är helig ort.
Och min själ förnimmer
en ny glädjeton,
och jag ser ett skimmer
från en snövit tron.

H. Öberg (1935).

366 *(F 36 n:r 415).*

1. *Bed för mig, Herre kär.*
Se till mig ner.

Modfälld och trött jag är,
orkar ej mer.
Jag har blott synd och brist.
Bönen sin kraft har mist.
Bed för mig, Jesu Krist,
bed för mig, du.

2. Nu råder mörkrets makt.
Frestelsens här
hjärtat i ångest bragt.
Jesu, bliv när.
Bed att min tro ej släcks,
bed att mitt högmod stäcks,
bed att min kärlek väcks.
Bed för mig, Krist.

3. Såsom för Petrus du
bad i hans nöd,
bed för mig, Herre, nu,
styrk mig, giv stöd,
att jag bevarad må
genom all fara gå,
snart i din skara stå,
evigt dig när.

A. Frostenson (1936).

Sjukdom.

367 *(W 362 och F 36 n:r 416).*

1. O Jesu Krist, du är min vän den bäste.

368 *(W 366, v. 1, 3, och F 36 n:r 418).*

1. Du all hälsas källa,
jag till dig vill ställa,
Jesu, allt mitt hopp.
Värdes nådigt hela
allt vad mig kan fela
så till själ som kropp.
Giv att jag,
betryckt och svag,
må, i allt, ditt bistånd finna
och förbättring vinna.

2. Skall jag sjukdom draga,
ack så låt din aga
min förbättring bli.
Men om du mig låter
hälsan vinna åter,
stå mig nådigt bi
att var stund
av hjärtans grund
dig med ord och gärning lova,
Herre, för din gåva.

O. Kolmodin (1734). Wallin (1816).

369 *(W 367 och F 36 n:r 419).*

1. O Gud, som skiftar allt, död, sjukdom, liv och hälsa,

370 *(NPs 628 och F 36 n:r 420).*

1. Tänk, o Gud, på sjuka alla

2. Hjälp att deras själar bliva
fria från all synder sin.
Värdes dem ock hälsan giva,
om det så är viljan din.

3. Men låt bördan som de bära

Bön för krigsinvalider 1789.

371 *(F 36 n:r 422).*

1. Vi skulle jag ej möta glad min plåga?
Hon är en ängel, sänd ifrån min Gud.
Vi skulle jag den gode Fadern fråga
varför han valde henne till sitt bud?

2. Som fågeln under moderns vingar vilar,
intill hans bröst jag lutar mig i ro,
och kommer döden än med tusen pilar,
jag segrar dock, och segern är min tro.

3. Låt offret av min vilja dig behaga,
o du som djupet av mitt hjärta ser.
Jag vill av dig min kalk med kärlek taga,
liksom du honom utav kärlek ger.

E. Sjöberg (Vitalis) (1824).

372 *(W 369 och F 36 n:r 424).*

1. Hälsans gåva, dyra gåva

373 *(W 364, v. 3, 2, 4, 5. Ej i F 36).*

1. En fader heter du, du har ett fadershjärta;
ditt barn det ligger nu uti stor nöd och smärta;

ty ropar jag till dig, o Fader, mig bönhör,
se till min stora nöd och nådigt bistånd gör.

2. Du, Herre, endast du kan både slå och hela,
du åt den hjälplös är allena hjälp kan dela.
Ack, hela den igen, som du så slagit har,
tag bort min stora synd, som därtill orsak var.

3. O Herre Jesu Krist, till dig står all min tanka,
förbarmat har du dig utöver alla kranka.
Vår sveda och vår värk du, Jesu, på dig bar,
fördenskull, Jesu god, mig huld och nådig var.

4. Ack, låt mitt usla liv en salig ände vinna,
hjälp, att jag i min död din död må så besinna
att jag med frid och fröjd ur detta livet går
och evigt liv hos dig uti din himmel får.

O. Rudbeck d. y. (1694). Wallin (1816).

374.

Under sjukdom.

1. Jesu, tänk på mig,
medan dagens timmar skrida.
När jag sjuk och maktlös är,
endast ett min själ begär:
att du hjälper mig att lida.
Du som sargades och bar
korsets tyngd och tålig var,
Jesu, tänk på mig.

2. Jesu, bed för mig,
när av smärtan tyngd jag märker
all min egen skröplighet
och jag själv så ringa vet,
vad mig tröttar eller stärker.
Jag vill lyssna till din röst.
Blott hos dig jag finner tröst.
Jesu, bed för mig.

3. Jesu, kom till mig,
Ingen jordisk hjälp hugsvalar
som din egen starka hand,
när den löser plågans band
och du själv till hjärtat talar.
Genom okänd morgondag
av din kärlek bäres jag.
Jesu, kom till mig.

R. Zetterquist.

8. Trons bevisning i levnaden.

375 *(W 127 och F 36 n:r 425).*

Hebr. 12: 2 f.

1. Jesus hav i ständigt minne,

376 *(W 129 och F 36 n:r 426).*

1. Jesu, gör mig så till sinnes,

377 *(W 171 och F 36 n:r 427).*

1. Bepröva mig, min Gud, förnim hur jag det menar:
2. I dopets helga bad du mig en Fader blivit,
3. Har jag ej spart den kraft, den tid du mig förunnat
4. Har jag med trohet sörjt för dem du mig förtrodde,
5. Har jag mot hämndelust och avund mig bemannat,
6. O Gud, har denna röst ej smickrat, ej förtalat,
7. Har jag med Andens kraft mot köttets lusta kämpat,
8. Var jag i glädjens dag blott glad uti din fruktan?
9. O Gud, ho märka kan hur ofta här han bryter?
Gå ej med mig till doms; du skådar vad mig tryter.
Allt vad jag syndat har för Jesu skull giv till:
jag på en bättre väg härefter vandra vill.

J. A. W. Weigel (1775). Wallin (1816).

378 *(W 201 och F 36 n:r 428).*
Psalt. 51: 12—14.

1. Skapa i mig, Gud, ett hjärta

379 *(W 202, v. 1—4, 6, och F 36 n:r 429).*

1. O Gud, som även räckt din hand
att föra mig till fridens land,
hjälp att jag aldrig, skild från dig,
må tappa bort den rätta stig.
2. Lång väg att vandra jag ej har,
men viktigt är vart steg jag tar.
O Herre, var mitt ljus och stöd:
jag ser för mig båd liv och död.
3. Ett är nödvändigt, har du sagt
och det uppå mitt hjärta lagt.
Hjälp att jag städs betänker det
och trofast går i Jesu fjät.
4. Min kraft, o Herre, är för svag
att göra efter ditt behag;
men om jag gör det jag förmår,
jag av din Ande bistånd får.
5. Du gode Gud, uppvärm mitt bröst,
bliv mitt beskydd, mitt hopp, min tröst.
Om hela världens byggnad brast,
du klippan är, som dock står fast.

C. A. Kock (1816).

380 *(W 203 och F 36 n:r 430).*

1. Hjälp mig, Jesu, troget vandra

***381** *(W 204 och F 36 n:r 431).*

1. Jesu, du min fröjd och fromma,

382 *(W 206 och F 36 n:r 432).*
2 Mos. 20.

1. Vad gott kan jag dock göra
2. Lär mig att skild från flärden
3. Lär mig det onda dämpa,
4. Låt mig ej bli förmäten,
5. Lär mig din rena lära
rätt fatta och förstå,
den i mitt hjärta bära,
ej vika därifrå,
att jag med verk och mun
rätt helgar sabbatsdagen
och så blir styrkt och tvagen
i Sions hälsobrunn.
6. Lär mig *tillbörligt* vörda
föräldrar, överhet,
ej tynga nästans börda
med orätt och förtret.
O Herre, värdes mig
med *dine* hjälp utrusta
emot all köttslig lusta,
som skiljer mig från dig.
7. Från girighetens snara
8. Låt tron uti mig verka

Allon (1694).

***383** *(W 207 och F 36 n:r 433).*

1. O Gud, o Gud så from,

384 *(W 217 och F 36 n:r 434).*
Matt. 5: 3—10.

1. Kom, min kristen, Gud till ära,
2. Salig den som ödmjuk lever,
3. Salig den vars trohet prövas
4. Salig den som i sitt hjärta
5. Salig den sin lust ej finner
6. Salig den som för de arma
7. Salig den som ren och tuktig
8. Salig den som vill befrämja
9. Salig den som tåligt lider
10. Jesu, giv att *nådens* lära,
skriven i ett helgat bröst,
blir min levnads ljus och ära,
blir mitt hjärtas fröjd och tröst;
och med denna salighet,
som för tid och evighet
i ditt ord de trogna lovas,
Jesu, låt ock mig begåvas.
11. Lär mig föra helig vandel,

J. Heermann (1636). D. Denicke (1648). Svedberg (1694). Wallin m. fl. (1816).

385 *(W 257 och F 36 n:r 435).*

1. Vad kan dock min själ förnöja
vid vår tids eländighet?
Vart vi våra sinnen böja,
är allt obeständighet.

O min själ, betänk och märk
att vårt väsen och vårt verk
skifta om som månens tider
och att allt förgås omsider.

2. Människans beslut och handling,
3. Dock, fastän oss ofta kränker
4. Allt vad vi med ögon skåda,
5. Att vi stiga upp till heder,
6. Att vår tid förnöjsamt skrider,
7. Däremot, när man beklagar
8. När i kroppens alla delar
9. Säll är den som det betänker
10. Säll är den som sina händer
11. Sist, min Gud, jag dig nu beder:

Allon (1694).

386 *(W 273 och F 36 n:r 436).*

1. Anamma from de dyra nådeorden

387 *(W 274 och F 36 n:r 437).*

1. Allt mänskosläktet av e t t blod

388 *(W 275 och F 36 n:r 438).*

1. Stilla jag på dig vill akta,

389 *(W 276 och F 36 n:r 439).*

1. Vem är bland Jesu rätta vänner,

390 *(W 277 och F 36 n:r 440).*

Psalt. 15.

1. Vem är den, som trött av striden

391 *(W 281 och F 36 n:r 441).*

1. Ej guld och rikedom jag har,
2. Hur nåderikt, o Gud, du styr,
3. Håll du min hand till nyttigt verk,
fastän jag sent får somna,
och mina svaga krafter stärk,
närhelst de vilja domna.
Den arbetsamme är du blid:
än såg jag icke någon tid
att den dig trogen blivit
du, Herre, övergivit.
4. Jag vet, du vill ej pröva mig
5. Min prövningstid ej evig är:

Geijer (1812).

392 *(W 285 och F 36 n:r 442).*

1. I mänskors barn, som alla ägen

393 *(W 289, v. 1—3, 5—7, och F 36 n:r 443).*

1. Mitt vittne vare Gud: jag vill
till honom hämnden ställa.
Förlåta hörer mänskor till,
och Gud att vedergälla.
Ack huru skall jag själv bestå,
om han med mig till doms vill gå?

2. Dock glömmer han sin stränga rätt,
en Fader han förbliver
mot den som på en broders sätt
sin nästas skuld tillgiver.
Säll den som lyder fridens bud,
ty han skall heta barn av Gud.

3. Med kristligt saktmod, o min själ,
ditt barnaskap besanna.
Åt dem som hata dig gör väl,
välsigna dem dig banna.
Försonlig var och kärleksrik,
o var den högste Fadern lik.

4. Men synda vi på Herrens nåd,
vår dom vi själva vålla:
ty låt oss dämpa hämndens råd
och vreden återhålla,
att över den ej solen må,
kanske för alltid, nedergå.

5. Kom, broder, räck mig här din hand
till vänskap och försoning.
När mänskor knyta fridens band,
blir fröjd i änglars boning.
Som vi varann förlåta här,
så varder oss förlåtet där.

6. O Herre, du vår Fader är,
och dina barn vi äre.
Ack lär oss hava friden kär,
så varda vi dig käre.
Välsigna oss i all vår tid,
och låt oss mötas i din frid.

Wallin (1816).

394 *(W 307 och F 36 n:r 444).*

Psalt. 133.

1. Si, huru gott och ljuvligt är

395 *(E 489 och F 36 n:r 445).*

1. Ditt verk är stort, men jag är svag
och lätt till jorden böjes.
Mig arme i din tjänst dock tag,
om så din kraft upphöjes.

2. Mig ödmjukhet och kärlek giv
och trohet intill döden,
och låt mig gå med bud om liv
bland smärtorna och nöden.

3. Till evig tid jag hör dig till
och vill ej mer begära.
Så tag mig, led mig som du vill,
ditt namn, o Gud, till ära.

Beskow (1887).

396 *(F 36 n:r 446 [v. 2 = F 36 v. 2 och 3]).*

Luk. 12: 49.

1. Det gick en gång i Juda land
en man som Herren sände.
Hans själ var eld, hans liv var brand,
hans ord var glöd som tände.
Guds rikes salighet han bjöd
de fattiga och frusna,
och för en värld i natt och nöd
begynte livet ljusna.

2. Klar brann den eld han jorden bragt,
dess gnistor flögo vida.
Än värma milt de ord han sagt,
än ge de sår som svida.
Men där ej hjärtan brinna mer
och inga offer bringas,
kan otron ej med makt slås ner
och tvivlet ej betvingas.

3. Den enda visdom som består
är den Guds helgon lärde:
den lyser ur den Mästarns spår,
som heligt nit förtärde.
Och varda vi med honom ett,
i kärlek till varandra,
då skall den Gud som ingen sett
än mitt ibland oss vandra.

4. Du som för evigt livet vann,
då du för oss det miste,
rätt lysa och rätt värma kan
blott du, o Jesu Kriste.
Kom du och tala till oss så,
att våra hjärtan brinna,
och hjälp oss i din kärlek nå
den Gud vår själ vill finna.

E. Liedgren (1916).

397 *(W 297 och F 36 n:r 447).*

1. Du som åt människan

398 *(F 36 n:r 448).*

1. Ett vänligt ord kan göra under,
det läker *hjärtats djupa* sår,
det är ett ljus i mörka stunder,
en hand, som torkar ögats tår.
Ett vänligt ord är änglabud,
en hälsning ifrån Herren Gud.

2. När tacksamhet vårt hjärta andas,
den tröttes börda lyftes av,
i *sorgens kalk* den glädje blandas,
som Kristus åt de sina gav.
En hjärtlig blick, ett tacksamt ord
välsignar brödet på *vårt* bord.

3. En bägare med vatten, given
för kärleks skull, till Guds behag,
den gåvan blir i himlen skriven,
den lönar Gud på domedag.
Vad här du gav i smått och stort,
det har mot Herren själv du gjort.

Paul Nilsson (1933).

399 *(F 36 n:r 449).*

Mark. 7: 34.

1. Ord av evighet,
Mästare, som vet
att med Gud och mänskor tala
och de stummas nöd hugsvala,
lös med mäktig hand
våra tungors band.

2. Bryt vår stolthets damm
och låt brusa fram
all den oro som oss jäktar,
allt det kval som tyst försmäktar;
giv det form och ljud,
bär det upp till Gud.

3. Och när Guds behag
ger en solskensdag,
när ej längre plågan *pinar,*
men av fröjd vårt hjärta *tinar*
i befriat bröst,
giv då glädjen röst.

4. Hjälp oss att ej kallt
se och tåla allt,
men när det blir brott att tiga,
kom att våra läppar viga
och gör rösten varm
av din kärleks harm.

5. Helst dock låt oss få
bjuda frid och nå,
liksom du, igenom stängda
dörrar in till de beträngda,
giva dem din ro
och din kraft till tro.

6. Du Guds starka Ord,
skapa om vår jord.
Till ditt rikes tjänst bered oss,
Herre, gör ett under med oss:
lös med mäktig hand
våra tungors band.

E. Liedgren (1919).

400 *(NPs 609 och F 36 n:r 450).*
1 Kor. 13.

1. Är än min röst som änglars tunga,

401 *(NPs 612 och F 36 n:r 452).*

1. Verka, tills natten kommer,

402 *(NPs 614 och F 36 n:r 453).*

1. Gud gav i skaparorden

403 *(F 36 n:r 455, v. 1, 3—5).*

1. Kristus, hjälten, han allena
har mig löst ur träldomsbandet.
Skulle jag ej honom tjäna
all min tid i främlingslandet?
Han som verkar min förvandling,
Herre över herrar alla,
varje tanke, ord och handling
vill han styra och befalla.

2. Ensam skall jag ej förbida
Herrens dag, som ingen känner.
När och fjärran kämpa, lida
rikets barn, min Konungs vänner.
Får hans saktmods milda ande
oss i endräkt sammansluta,
skall vår väg i mörko lande
himmelsk klarhet övergjuta.

3. Då vi livets goda dela,
dela sorgerna som bränna,
bedja varmt för dem som fela,
villigt våra fel bekänna,
då av Andens röst vi ledas
under bön i stilla stunder,
genom lydnad vi beredas
till att se Guds dolda under.

4. Du som var till döden trofast,
fostra oss att bliva trogna.
Ingen är på jorden bofast,
vi för himlen måste mogna.
Lär oss här i timligheten
kämpa utan blek förfäran,
tills vi se i härligheten
dig som makten har och äran.

G. Thorsell (1934).

404 *(F 36 n:r 71).*
Joh. 12: 1—8, Mark. 14: 3—9.

1. Se kärlet brast, och oljan är utgjuten;
dess doft uppfyller världens sorgehus.
Din själ, av himmelsk vällukt lent omfluten,
blir saligt lyft ur jordens stoft och grus.

2. Låt kärlet brista, låt dess nardus strömma:
var icke snål, bered din själ till fest.
Vad fröjdfullt överdåd! Låt kärlek tömma
sin bästa gärd för själens höge gäst.

Nathan Söderblom (1928).

405 *(W 288. Ej i F 36).*

1. När trygg och mätt du somnar in,

2. Fall, kristen, för din Fader ned
och bed för dina bröder,
en bön för varje hjärta bed,
som under korset blöder.
När sen du handlar, som du ber,
din tro du rätt bevisar;
när du *åt nöden* bistånd ger,
när du en sjukling lisar,
du bäst din Fader prisar.

3. Om jag en daglig nödtorft fått,

Wallin (1814).

406 *(W 291, v. 4, 5. Ej i F 36).*

1. Vak upp, bed Gud om kraft och mod
att mot ditt eget kött och blod
till manlig strid dig rusta!
Låt hjärtat ej betungat bli
av dryckenskap och frosseri
och denna världens lusta.
Se till, att Herrens dag ej må
för hastigt komma dig uppå.

2. Förty den dagen komma skall
liksom en snara sträckt till fall
för alla syndens trälar.
Hjälp, Gud, oss därför leva så
att vi för evig tid ej må
fördärva våra själar.
Lär oss med vaksamhet och bön
att undfly synden och dess lön.

Wallin (1814).

E. DET KRISTNA SAMHÄLLET.

1. Hemmet.

407 *(NPs 615, v. 1—3, 5, och F 36 n:r 456).*

Jos. 24: 15.

1. Jag och mitt hus för dig, o Gud,
nu redo stå att på ditt bud
med enig håg dig tjäna.
Till trogen gärning dag från dag
i villig lydnad för din lag
välsignelse förläna.
Kom till vårt hem och var oss när,
och hjälp oss att vi alla *här*
dig helt vårt hjärta giva,
och dina egna bliva.

2. Vår rätta spis vid hemmets bord,
det vare livets rena ord,
som andens hunger stillar.
På ljusastaken ställas må
det livets ljus som lyser så,
att ingen sig förvillar.
Din Ande låt ibland oss bo,
som skänker *helg och* högtidsro,
all syndens makt fördriver
och helig glädje giver.

3. Hjälp oss som här tillsammans bo
att växa till i samma tro;
i kärlek oss förena.
Den fostran åt oss alla giv,
som kan vårt sinne och vårt liv
från självviskheten rena.
Oss stärk att i barmhärtighet,
i saktmod och i ödmjukhet
varandras bördor bära,
vår Frälsare till ära.

4. Dig, Gud, vi tacka först och sist
att du oss sänt vår Herre Krist
och Anden från det höga.
Välsigna än ditt folk i nåd,
giv din församling kraft och råd
och vänd till oss ditt öga,
att vi i all vår levnads tid
få njuta barnaskapets frid
och sist bland helgons skara
i frid få hemma vara.

K. J. Ph. Spitta (1833). Eklund (1909, 1914).

408 *(NPs 616 och F 36 n:r 457).*

1. Välsignat är det hem förvisst,
2. Välsignat mer än allt på jord
3. Välsignat är det stilla bo
4. Välsignad är den hemmets härd
där bönens helga offergärd
som *rökelse* mot höjden går
och Herren *Gud* tillbedjan får.
5. Välsignad är vår gärning all,
6. Välsignat varje folk består,
7. Så sluter jag i denna stund,
8. Ja, du vår Fader, när oss bliv,

Chr. C. L. von Pfeil (1782). Eklund (1911).

409 *(NPs 617 och F 36 n:r 458).*

Jag vet en hälsning mera kär

Måltidspsalm.

410 *(NPs 626 och F 36 n:r 461).*

1. I Jesu namn till bords vi gå,

2. För mat och dryck du skänkt oss här
dig vare pris, o Herre kär.
Oss alla av det brödet giv,
som *skänker* världen evigt liv.

Gammal bordsbön, tilldiktad 1911.

2. Skolan.

411 *(NPs 631 och F 36 n:r 462).*

1. Sanningens Ande, som av höjden talar,

412 *(E 544. Ej i F 36).*

1. Från dig, all nåds och visdoms Gud,
vi vänta råd och styrka
att undervisa i de bud,
som trygga folk och kyrka.
I tro och bön
sås livets frön
från ljusets helga länder.
Men utan tro
kan intet gro;
där sås med tomma händer.

2. Vårt kall är högt, vårt verk är stort;
vi själva äro svaga.
Där vi från himlen hjälp ej sport,
vi kunna intet taga.
O, giv oss nåd,
att ord och råd
ej från din vilja vike,
var barnasjäl
bevara väl
för dig och för ditt rike.

3. Den kunskap du, o Gud, oss gav
om världens ting och under
är strålar från ett ljusets hav,
som flödar alla stunder.
Den ärligt här
har sanning kär,
hans kraft vill du föröka
att så i allt,
som du befallt,
dig och ditt rike söka.

4. Välsigna oss, giv ljus och frid,
giv fröjd i liv och lära;
bered vårt folk en sommartid,
ditt namn till pris och ära.
Giv tro och dygd
i bo och bygd,
giv mannamod och hälsa.
Vi tro, att du
i nåd ännu
vill folk och kyrka frälsa.

E. Evers.

3. Fäderneslandet.

413 *(W 299 och F 36 n:r 464).*

Konungaspegel.

Psalt. 101.

1. Om nåd och rätt jag tänker sjunga:

414 *(W 302 och F 36 n:r 465).*

1. Vår konung och vårt fosterland,

415 *(W 305 och F 36 n:r 466).*

Välsigna, gode Gud, vår konung och vårt land

416 *(NPs 634 och F 36 n:r 468).*

1. Bevara, Gud, vårt fosterland,

417 *(NPs 635. Ej i F 36).*

1. Du folk av ädla fäders stam

Lag och rätt.

418 *(W 309 och F 36 n:r 469).*

1. O store Allmakts-Gud, som allting ser och dömer,

4. Jordens fruktbarhet.

419 *(W 399 och F 36 n:r 470).*

1. Giv oss, o Gud, ett dagligt bröd,

2. Låt upp, o Gud, din milda hand,

3. Du föder djurens *myckna* hop,
du hörer ock korpungars rop.
Ty hör och märk, o Fader kär,
vad barnens mun av dig begär.

4. Förlåt vår synd, och giv oss nåd

N. Hermann (1562). Svedberg (1694).

420 *(W 396 och F 36 n:r 471).*

När missväxt hotar.

1. Du mänskors Fader, himlars Gud,

421 *(W 397 och F 36 n:r 472).*

Tacksägelse efter regn.

1. Sin suck naturen skickar

Skördetiden.

422 *(W 400 och F 36 n:r 473).*

1. I nåd du, Herre, på oss tänkt:

423 *(W 401 och F 36 n:r 474).*

Psalt. 65.

1. Hur ljuv, o Gud, hur säll den lott

424 *(W 402 och F 36 n:r 475).*

Psalt. 67.

1. Gud över oss förbarmar sig,

425 *(NPs 638 och F 36 n:r 477).*

1. Kommen för Herren med tacksamhet, gamla och unga,

5. Arbetet.

426 *(W 306 och F 36 n:r 478).*

Psalt. 127.

1. Förgäves all den omsorg är,

427 *(W 279 och F 36 n:r 479).*

1. Giv, Gud, att ren och samvetsgrann

428 *(F 36 n:r 480).*

1. En dag har börjat. *Gud mig* kallar.
Där plogen skär sitt raka spår,
där *hjulen gå i jättehallar,*
och hammarn malm ur berget slår,
där forskarn nya världar spanar,
där moderskärlek sluter öm
sitt hägn *kring* barnets lek och dröm,
Guds egen skapelse jag anar.

2. Jag *ber dig,* Fader, låt mig vara
din tankes redskap denna dag,
en tjänare i bröders skara
och i ditt stora arbetslag.
Min ringa gärning *kan du* lyfta
ur stoftet upp och foga så,
att den din gärning tjäna må
och till ditt rikes fullhet syfta.

3. Låt komma snart den dag då ingen
sin börda bär med ofri själ,
då anden råder över tingen
och allas tjänst är allas väl,
då *mödan, som till Mamons ära*
i träldom vänts för mänskors släkt,
kan helgad av din andes fläkt
din rikedom kring jorden bära.

Beskow (1936). Bearb.

429 *(F 36 n:r 482).*

1. Du gav mig, o Herre, en teg av din jord,
som jag för min egen får kalla.
Du gav mig ett värv och ett bröd för mitt bord.
Här lever jag trygg på ditt mäktiga ord,
hur tider än växla och svalla.
Här reddes mitt bo,
här njuter jag ro
och får i din hand mig befalla.

2. Av framfarna släkten som sentida arv
jag mottog den mark som jag plöjer.
Här bröto de sten, och här går nu min harv
i åkrarnas mylla sitt fredliga varv.
Dock högre min tanke sig höjer.
Ty allt är ett lån
därovan ifrån,
din kärlek i allting sig röjer.

3. Så lär mig att taga, o Gud, ur din hand
välsignelsens dagliga gåva,
att tacka för regnet, som vattnar mitt land,
för solsken och värme i sommarens brand,
för äring och skördar dig lova.
Vad mäktar väl jag?
Din vilja är lag:
det växer ju, medan vi sova.

4. Så lär mig ock, Herre, att dig till behag
förvalta det pund mig blev givet,
att fylla med frimodig gärning min dag,
att hjälpa och omhulda den som är svag,
att älska, ty därav går livet.
Och giv mig till sist
ett namn, Herre Krist,
som är i din livsbok inskrivet.

C. R. Sundell (1934).

430 *(F 36 n:r 483, v. 3—5).*

1. *Låt av himlens sol en strimma*
falla över mödans dag.
Skänk åt varje dagsverkstimma
kraften av ditt välbehag.
Fyll vårt hjärta med den tro
varur trogen tjänst kan gro.

2. Giv att vi, vadhelst vi verka,
tjäna dig, men ock varann,
och i samfälld gärning stärka
allt som binder man vid man
till gemensam ädel strid
i en hård och söndrad tid.

3. Vare det vår levnads lösen:
ej på eget bästa se.
Bröder, ur Guds kärlek ösen:
kraft till tjänst blott den kan ge.
Så blir livets mening skön:
kraft till tjänst är tjänstens lön.

O. Ahlén (1936).

Sjöfolk.

431 *(NPs 639, v. 1—4, och F 36 n:r 485).*

1. När stormen *på det vida* hav
går fram med bud om död och grav,
kom till oss du, som hjälpa kan,
och var oss nära, Frälserman.

2. Du näpser *vädret,* när du vill,
och lägger vågen lugn och still.
Så *ger du ock vårt hjärta frid*
i tron på dig, o Herre *blid.*

3. Låt ordets *ledfyr* lysa klar,
att ingen bland oss vilse far
och lider skeppsbrott i sin tro
till evigt men för själens ro.

4. O, Jesu Krist, ditt dyra namn
vi lärde i vår moders famn.
Låt det få *bli vår* ankargrund
i tidens nöd och dödens stund.

Paul Nilsson (1914). Bearb.

432 *(NPs 641 och F 36 n:r 486).*

1. Upptag, Herre, våra böner,

Vid resa.

433 *(W 370 och F 36 n:r 487).*

1. I Herrens namn far jag åstad

6. **Ofärdstider.**

434 *(W 122 och F 36 n:r 488).*

Matt. 23: 34—39. Apg. 7: 54—60.

1. O Gud, vår broder Abels blod

435 *(W 376 och F 36 n:r 490).*

1. Fridens Gud, oss frid förläna:

436 *(W 377 och F 36 n:r 491).*

1. O du som har

437 *(W 378 och F 36 n:r 492).*

1. Förfäras ej, du lilla hop,

438 *(W 32 och F 36 n:r 495).*

1. Dig, Herre Gud, är ingen lik

439 *(W 383 och F 36 n:r 496).*

1. Ära ske Herren. Vår hjälpare Herren är vorden:

440 *(E 577 och F 36 n:r 166).*

1. Kom, Ande, från höjden, kom ned;
ty världen är andelös vorden.
Dig sänk som i skapelsens morgon, och bred
ånyo ditt växande välde kring jorden.
Kom, Helige Ande, från höjden.

2. Kom, Ande, från himlen, med ljus
till nattens *förlorade* trälar.
Tänd lågan på nytt i Guds helgedoms hus
och elden som flammar i vaknande själar.
Kom, Helige Ande, från höjden.

3. Kom till oss på jorden med frid,
där hämnande vredesmod glöder.
Vi bida med längtan den saliga tid
då kämpande, hatande folk varda bröder.
Kom, Helige Ande, från höjden.

4. Kom, Ande, från Kristus. Han gav
sitt liv till en evig försoning.
O kom från hans kors och hans öppnade grav
och dana vår lidande värld till din boning.
Kom, Helige Ande, från höjden.

Eklund (1934).

F. TIDENS SKIFTEN.

1. Årsskifte.

441 *(W 413 och F 36 n:r 497).*

1. Giv, o Jesu, fröjd och lycka:
2. Lär mig nu att rätt besinna
3. Med din kärlek mig hugsvala,
4. Detta året lär mig höra
5. Låt din Ande mig ledsaga
   alltid på de frommas stig.
   Låt ej högfärd mig intaga,
   flärd och svek ej bo hos mig.
   Giv att jag ont sällskap flyr,
   girighet och otukt skyr.
   När jag frestas, hjälp mig strida,
   lär mig motgång tåligt lida.
6. Jesus vare allt mitt nöje,
7. Jesu, giv att jag väl ändar

J. Rist (1642). Brask (1690). Wallin (1819).

442 *(W 407 och F 36 n:r 498).*

1. Än ett år uti sitt sköte

443 *(W 408 och F 36 n:r 499).*

1. Snabbt som blixten de försvinna,

444 *(W 410 och F 36 n:r 500).*

1. Din godhet *nu vi* lova,
   o *Herre Jesu kär,*
   att såsom nyårsgåva
   vårt hjärta du begär.
   O må det skänka sig,
   odelat, fromt och renat
   i ditt blod, och förenat
   igenom tron med dig.
2. Oss kan ej vederfaras
3. Fördenskull är dig givet
   ett namn som härligt är,
   som salighet och livet
   allena innebär;
   ty Jesus kallas du.
   O Jesu, värdes bliva
   vår Jesus och oss giva
   allt vad vi bedja nu.
4. Dig Fadern velat skänka
5. Du nådigt velat frälsa
6. Vår första gärning denna
7. Förnya du vårt sinne
8. Ack låt oss våra dagar

Spegel (1686). Wallin (1816).

445 *(W 411 och F 36 n:r 501).*

1. Det gamla år framgånget är,

***446** *(W 412 och F 36 n:r 502).*

1. Vår tid är ganska flyktig här:
2. O Gud, din Andes fröjd och frid,
3. O Gud, vårt hjärta öppnar sig
4. Tag bort nu med det gamla år
   vår gamla synd och ondska svår,
   för Jesu död och pina.
   Förvissa oss att Jesus Krist
   har tagit bort vår synd och brist
   och låtit nåden skina.
   I nöd,
   i död
   han sig givit
   för att livet
   oss förvärva,
   att vi må hans rike ärva.
5. Förnya, Gud, i detta år
6. O Gud, ditt ord och sakrament

Tysk förf. (1582). Svedberg (1694).

447 *(W 414 och F 36 n:r 503).*

Luk. 13: 6—9.

1. Ack jordens barn, vår tid är kort,

448 *(W 415 och F 36 n:r 504).*

1. Så lyktar än ett år sitt lopp:

449 *(F 36 n:r 506, v. 1—3).*

1. Nu kommer kväll med vilans bud,
   och bördan lägges av.
   Nu vill jag tacka dig, min Gud,
   för allt vad året gav:
2. för hus och hem och dagligt bröd,
   för jordelivets id,
   för tröst i nöd, för liv i död,
   för himmelrikets frid.

3. Och gryr för mig en morgondag,
så är den dagen din;
så är din vilja all min lag,
och all din kärlek min.

Beskow (1923).

450 *(E 630 och F 36 n:r 507, v. 1, 2, 5, 6).*

1. O Gud, vår hjälp i gångna år,
vår framtids hopp och frid,
vårt värn, när *storm kring jorden går,*
vårt hem för evig tid:

2. *i hägnet av din tron din här*
kring dig du samlat har;
din arm mot ondskans makter är
vårt fäste och försvar.

3. *Fort skyndar tiden som en ström*
och sköljer alla bort.
Vår levnad liknar mest en dröm,
förgäten inom kort.

4. O Gud, *vår hjälp i gångna år,*
vår framtids hopp och frid,
du är och blir, när allt förgår,
vårt hem för evig tid.

I. Watts (1719). Eklund (1934). Beskow (1934).

2. Årstiderna.

Våren.

451 *(W 392 och F 36 n:r 508).*

1. Den blida vår är inne,

452 *(NPs 642 och F 36 n:r 509).*

1. Likt vårdagssol i morgonglöd

2. Som fåglars kör i lund och mark
besjunger våren, blid och stark,
och livets alla under,
vi må besjunga *med varann*
hans liv, som döden övervann
i påskens morgonstunder.

3. Snart alla ängar stå i skrud,

Grundtvig (1846). Eklund (1909).

Sommaren.

453 *(W 393 och F 36 n:r 510).*

1. Naturen åter träder

***454** *(W 394 och F 36 n:r 511).*

1. Den blomstertid nu kommer

455 *(NPs 643 och F 36 n:r 512).*

1. I denna ljuva sommartid

456 *(NPs 644 och F 36 n:r 513).*

1. En vänlig grönskas rika dräkt

Hösten.

457 *(W 404 och F 36 n:r 514).*

1. Med hastat lopp och dunkelt sken

458 *(NPs 645, v. 1—5, 7, och F 36 n:r 515).*

1. Fram skrider året i sin gång;
nu gulna lund och lid.
Farväl med all din lust och sång,
du korta sommartid.

2. Snart suckar vinterstormens röst:
allt vissnar och förgår.
Men vissnar allt, jag vet en tröst
som under allt består.

3. Låt gulna varje blad på kvist,
låt falna varje strå;
Guds rika nåd, det vet jag visst,
den skiftar ej ändå.

4. Jag vet var glädjen har sitt hem,
när jordens prakt förgår:
ännu som förr från Betlehem
ett livets bud mig når.

5. Jag vet ett träd så friskt och grönt,
när döden råder här:
på Golgata det blommar skönt,
och evig frukt det bär.

6. Det liv som fram ur graven går
skall aldrig mera dö.
Mig Kristus lovar evig vår,
trots död och vintersnö.

C. J. Boye (1833). B. Wadström? (1858). Eklund (1911).

459 *(NPs 646 och F 36 n:r 516).*

1. Av förgängelsen är färgad

Vintern.

460 *(NPs 647 och F 36 n:r 517).*

1. Hur härligt vittna land och sjö

3. Dygnets tider.

Morgon.

461 *(W 418 och F 36 n:r 518).*

1. Att dig, o Gud, mitt offer bära

462 *(W 420 och F 36 n:r 520).*

1. Din klara sol går åter opp:

463 *(W 421 och F 36 n:r 521).*

1. Pris vare Gud, som låter

464 *(W 422 och F 36 n:r 522).*

1. O Gud, som åter värdes mig
2. Att ljuv och ostörd ro jag haft
3. att jag, när morgonsolen gryr,
4. det gör din kärlek och din nåd,
5. Giv att jag, tacksam för allt gott
6. Mitt uppsåt styrk, min synd förlåt,
   och mig med kraft utrusta
   mot frestaren och *hans* försåt,
   mot världen och dess lusta.
7. Gör mig alltmera vis och from,

Wallin (1812).

465 *(W 423 och F 36 n:r 523).*

1. Morgonrodnan mig skall väcka

466 *(W 424 och F 36 n:r 524).*

1. Den signade dag som vi nu här se

467 *(W 425 och F 36 n:r 525).*

1. Min Gud och Fader käre,
2. I dag jag dig ock beder:
   O Gud och Fader min,
   led mig i dina seder,
   ske hos mig viljan din,
   att aldrig jag bortviker
   ifrån den rätta stig,
   att *aldrig jag dig* sviker,
   du som ej sviker mig.
3. Förlän mig trona rena
4. Mig värdes hoppet giva,
5. Ditt ord vill jag bekänna
6. Lär mig min dag fullända

J. Kolros (1535). Svensk övers. 1601.

468 *(W 426 och F 36 n:r 526).*

1. Ljus av ljus, o morgonstjärna,

469 *(W 427 och F 36 n:r 527).*

1. O Gud, dig vare lov och pris,

470 *(W 428 och F 36 n:r 528).*

1. Varmed skall jag dig lova,
   min Gud och Fader blid,
   som lät *i ro mig* sova
   och vakna upp med frid?
   Se natten är förbi,
   sin klarhet solen sprider,
   och du i alla tider
   mitt hopp och skydd vill bli.
2. Anamma mina böner
3. När jag nu åter skyndar
4. De trogna herdar skicka,
5. Vår konung väl bevara
   och skydda med din hand;
   hans livstid länge spara
   till hugnad för vårt land.
   Hjälp honom, Herre god,
   sin spira rättvis *bära,*
   ditt folk till värn och ära,
   i tro och manligt mod.
6. För fiender och vänner,
7. I medgång lär mig vaka
8. När jag skall hädanvandra

H. Ekman (1682). Wallin (1819).

471 *(W 429 och F 36 n:r 529).*

1. Vak upp, min själ, giv ära
2. Jag trygg mig nederlade,
3. Ja, Fader, vad kan kvälja
4. »Mitt barn», du sade, »vila,
   när nattens timmar ila.
   Sov väl, förutan våda:
   dagsljuset skall du skåda.»
5. Och nu du mig benådat,
6. Jag kan ej rätt dig lova,
7. Försmå ej det jag beder:
8. Du värdes själv fullända

9. Min gärning nådigt skåda,
10. Välsigna mig och skydda,

Paul Gerhardt (1647). Spegel? (1682).

472 *(W 430 och F 36 n:r 530).*

1. Vak upp, min själ, och var ej sen,

473 *(W 431 och F 36 n:r 531).*

1. Vi tacke dig

Afton.

474 *(W 432 och F 36 n:r 532).*

1. O Gud, som allt med vishet styr,

475 *(W 433 och F 36 n:r 533).*

1. När allt omkring mig vilar,

476 *(W 434 och F 36 n:r 534).*

1. Så går en dag än från vår tid

477 *(W 435 och F 36 n:r 535).*

1. I min stilla hyddas sköte

478 *(W 436 och F 36 n:r 536).*

1. Din sol går bort, men du blir när:

479 *(W 437 och F 36 n:r 537).*

1. Jag i tysta skuggors timmar

480 *(W 438 och F 36 n:r 538).*

1. Den ljusa dag framgången är,

481 *(W 439 och F 36 n:r 539).*

Nu är en dag framliden,

482 *(W 440 och F 36 n:r 540).*

1. Nu haver denna dag

483 *(W 441 och F 36 n:r 541).*

1. Nu denna dag förliden är:

484 *(W 442 och F 36 n:r 542).*

1. Nu vilar hela jorden,

485 *(W 443 och F 36 n:r 543).*

1. Var nu redo, själ och tunga,

486 *(NPs 648 och F 36 n:r 544).*

1. O Kriste, du som ljuset är,

487 *(NPs 649 och F 36 n:r 545).*

1. Nu dagens sol i glans och prakt

***488** *(NPs 651 och F 36 n:r 546).*

Luk. 24: 29.

1. Bliv kvar hos mig; se dagens slut
är när.

489 *(F 36 n:r 548).*

1. Till natt det åter lider,
och solen från oss skrider.
Jag sluter mina händer
och till min Gud mig vänder.
2. O Herre, du som varit
min tröst den dag som farit,
låt mig din nåd förnimma
också i nattens timma.
3. För Jesu blod, som flutit,
tillgiv vad jag har brutit,
att ej min skuld mig gnager
och sömnens frid förtager.
4. När mina sinnen alla
i vila sammanfalla,
då låt din änglaskara
min vakt och hägnad vara.
5. Mig själv och vad i livet
mig kärt av dig är givet
jag ger liksom tillbaka
åt dig att övervaka.
6. O Gud, min bön jag slutar
och mot din nåd mig lutar;
ej finnes ro i världen
som på den huvudgärden.

Runeberg (1857).

490 *(E 654 och F 36 n:r 549).*

Psalt. 113: 3.

1. Den dag du gav *oss*, Gud, är gången,
och mörker sänkes kring *oss ned.*
Ditt lov *steg upp i* morgonsången,
ditt lov *skall signa* nattens *fred.*
2. *När jorden sig i rymden vänder*
och ljuset går från trakt till trakt,
ditt lov väcks upp i nya länder;
din kyrka håller troget vakt.

3. *Den sol som oss till vila viger*
för bröder tänder arbetsdag.
Ur andra hjärtan bönen stiger
om kraft att vandra i din lag.

4. *Pris vare dig, som jordens bana*
igenom öde rymder sträckt,
och som av jordens folk vill dana
en enda helig mänskosläkt.

J. Ellerton (1870). Eklund (1912). Beskow (1936).

491 *(F 36 n:r 551).*

1. Somnar jag in med blicken fäst
på stjärnornas strålande skara,
drömmer jag stundom min själ är gäst
hos Gud i hans himlar klara.
Evige Gud, hos dig är bäst
för sorgsna själar att vara.

2. Milt är ditt öga och djupt dess sken,
famnar i kärlek världen.
Trött är min själ; i din famn så len
lyft den, o Gud, och bär den.
Lyft den till dig, och söv den sen
stilla till ro på färden.

3. Söv den i sömn på den färd som går
fram genom dödsrikets dalar,
där det isande mörkret rår.
Du som vart kval hugsvalar,
väck den sedan till ljuvlig vår
i dina ljusa salar.

J. Tegengren (före 1919).

492 *(E 657 och F 36 n:r 553).*

Ett, Jesu, än påminner jag:
var du min trogna följeslag;
på alla vägar skydda.
I *mörker* var mitt klara ljus,
i fattigdom mitt rika hus,
i storm min lugna hydda.
Var min stav
till min grav,
spis och föda,
ro i möda,
allt i alla.
Sist min själ till himlen kalla.

J. Possieth (1709). Bearb.

493 *(NPs 653 och F 36 n:r 547).*

På söndagens afton.

1. Nu vilans dag förflutit,

494 *(W 444 och F 36 n:r 556).*

Vid aftonklämtningen.

1. Min vilotimma ljuder

2. Men, Herre Gud, bevara
min själ till evig tid
för syndasömnens fara,
för världens falska frid.
Här hjälp mig att fullkomna
mitt värv med tro och hopp;
sen kan *i ro jag* somna
och stå med glädje opp.

Franzén (1814).

495 *(NPs 652, v. 1, 3—8, och F 36 n:r 557).*

Vid helgsmålsringningen.

1. Det ringer till vila, och veckan går ut,
Guds sabbat sig nalkar, och mödan har slut.
Tack, evige Fader, för hälsa och frid
och nådenes gåvor i nödenes tid.

2. Förlåt mina brister, och giv att alltmer
din nåd jag förnimmer, din sanning jag ser;
ack öppna mig ögonen, Gud, för ditt ord,
som bliver, då himlen förgås med vår jord.

3. Det ordet skall vara min tröst och mitt ljus;
i morgon det ljuder ännu i ditt hus.
Jag dit med de fromma så gärna då vill,
och själen hon längtar och trängtar därtill.

4. Lär mig då besinna mitt eviga väl,
upplys du mitt sinne, upplyft du min själ
från levernets oro och sorg och besvär
till dig och till det som evinnerligt är.

5. Det dröjer ej länge, så är det förbi
med färden i världen och tingen däri.

Vad bleve då av mig, om, Herre, ej du
mig vore barmhärtig och nådig ännu?

6. Ty vill jag till målet så vandra min stig,
att synden ej skiljer mitt hjärta från dig.
Mitt salighetsverk så förena jag skall
med trohet och flit i mitt jordiska kall.

7. Till detta beslut att ej glömma ditt bud
välsigna min gudstjänst i morgon, o Gud.
När åter jag börjar min veckas besvär,
ett steg jag då närmare himmelen är.

Wallin (Järvsö 1838). Bearb.

Morgon och afton.

496 *(W 416 och F 36 n:r 558).*

1. Lov, pris och ära vare dig,

497 *(W 417 och F 36 n:r 559).*

1. När jag om morgonen uppstår,

498 *(W 419 och F 36 n:r 560).*

1. Jag lever och upphöjer

499 *(F 36 n:r 562).*

1. Som sådden förnimmer Guds välbehag
i fattig och stenig mull,
så prisa din Gud, du min kropp, i dag
för vägens och bördornas skull.
För kraften och viljan, för stegets svikt,
för klara och stränga bud,
för jordisk gärning och jordisk plikt
jag tackar dig, himlarnas Gud.

2. Den kommer så stilla, din vilodag,
med frid och med helig ro.
Ditt krav är så stort och min kraft så svag.
Så lär mig, o Herre, att tro,
att helga mitt verk åt din kärleks sak
och glömma mitt eget liv.
Den bördas tyngd som gör ryggen rak,
du skördarnas Herre, mig giv.

3. O led mig med enkla och trygga ord
var dag i ditt rike in,
och lär mig att minnas att denna jord,
och icke blott himlen, är din,
att här skall det prövas, som värde fått,
allt efter din stränghets lag;
men mät mig, o Gud, med din mildhets mått
en gång på uppståndelsens dag.

Bengt E. Nyström (1936).

500 *(NPs 650. Ej i F 36).*

1. Bred dina vida vingar

501 *(Sionstoner n:r 64. Ej i F 36).*

1. Jag kan icke räkna dem alla,
de prov på Guds godhet jag rönt:
likt morgonens droppar de falla
och glimma likt dessa så skönt.
Jag kan icke räkna dem alla,
de prov på Guds godhet jag rönt.

2. Likt stjärnornas tallösa skara
de hava ej namn eller tal,
men stråla likt dessa så klara
jämväl i den mörkaste dal.
Likt stjärnornas tallösa skara
de hava ej namn eller tal.

3. Jag kan icke räkna dem alla,
men ack, må jag tacka dess mer!
Guds kärleks bevis må jag kalla
de under av nåd han beter!
Jag kan icke räkna dem alla,
men ack, må jag tacka dess mer!

Lina Sandell-Berg.

G. UNGA OCH GAMLA.

1. Barn.

502 *(NPs 619, v. 1, och F 36 n:r 564).*

Gud, som haver barnen kär,
se till mig, som liten är;
vart jag mig i världen vänder,
står *min lycka i Guds* händer.
Lyckan kommer, lyckan går,
den Gud älskar lyckan får.

Gammal svensk bön för små barn (tr. 1780).

***503** *(NPs 622 och F 36 n:r 565).*

1. Tryggare kan ingen vara

504 *(E 503 och F 36 n:r 567).*

1. Jag lyfter ögat mot himmelen
och knäpper hop mina händer.
Till dig, o Gud, som är barnens vän,
min håg och tanke jag vänder.

2. Glatt är att prisa och tacka dig,
och *gärna vill jag det* göra.
Jag vet det visst, att du ser på mig
och *ej försmår att mig* höra.

3. Tack för allt gott du mig *ständigt* ger
att känna, älska och äga.
Tack, gode Fader, för mycket mer
än jag kan *nämna* och säga.

4. *Jag är en planta uti din gård,*
för evigheten uppdragen.
Jag var knappt till, när i faders-vård
av dig jag redan var tagen.

5. *Så håll utöver mig än* din hand,
o Fader förutan like,
och låt mig växa för livets land,
som är ditt himmelska rike.

Runeberg (1857).

505 *(NPs 619, v. 2—6, och F 36 n:r 568).*

1. Gode Fader, i din vård
tag oss här i denna gård:
far, att han får kraft att sträva;
gode Gud, att mor får leva.
Gud, som haver barnen kär,
hjälp ock den som liten är.

2. Alla hem där mor är död,
alla barn som lida nöd,
seglare på stormigt vatten,
vandrare i mörka natten,
käre, gode Fader vår,
trösta den som sorgsen går.

3. Fader, som i himlen bor,
hjälp du dem som glömt sin mor,
alla fattiga och stora,
som sin barnasjäl förlora.
För dem hem från villsam stig,
att bli barn och små hos dig.

4. Alla gamla tag vid hand,
led dem till ditt ljusa land
genom livets nöd och vimmel.
Blinda, som ej se din himmel
eller jordens sommarskrud,
låt dem se dig själv, o Gud.

5. Tack, att ingen ensam går,
som din fadersarm ej når.
Tack, att dina milda händer
sträckas över folk och länder.
Tack för att du hjälper visst.
Tack, vår Gud, för Jesus Krist.

Siri Dahlquist (1911).

506 *(F 36 n:r 569).*

1. Herre, du har skapat allt
som är i världen vida.
Åar och älvar har du befallt
att brusa och glittrande glida,

2. trädet att växa, molnet att gå,
myran att sträva med sitt strå,
lärkan att sommardagen lång
rymderna fylla med sin sång.

3. Allt som är vill tjäna dig,
du Konung utan like.
Ett jag dig beder: Giv också mig
att växa till tjänst i ditt rike.

A. Frostenson (1934).

507 *(F 36 n:r 570).*

1. När Jesusbarnet låg en gång
på krubbans halm, vid änglars sång,
då tände Gud i himlens hus
den första julens stora ljus.

2. I granen tända vi nu snart
små ljus, som skina varmt och klart.
Och alla barnens tankar gå
till barnet där på krubbans strå.

3. Det växte upp och blev en man,
så god och vis, så stark och sann,
som ingen förr på jorden var,
och ingen sedan varit har.

4. Och därför lyser än för oss
hans stjärnas underbara bloss.
Var gång vi följa glatt hans ord,
det lyser bättre för vår jord.

5. Välkommen hit i jul igen,
du som blev barnens store vän.
Kom, följ oss alltid på vår stig,
och lär oss att bli lika dig.

Jeanna Oterdahl (1909).

508 *(NPs 623 och F 36 n:r 571).*

1. Gläns över sjö och strand,

509 *(F 36 n:r 572).*

Matt. 2: 1—12.

1. Härlig är den himmel blå.
Det är skönt att se uppå,
hur de gyllne stjärnor blinka
och med stilla skimmer vinka
oss från jorden upp till Gud.

2. Det var mitt i julenatt.
Andra stjärnor glimma matt,
men med ens på himlens båga
synes en i klarhet låga
som en sol bland stjärnor små.

3. Denna stjärna, ljus och blid,
som går upp i midnattstid,
bådar att i Juda rike
föds en konung utan like.
Så var sagt från forna dar.

4. Vise män av Österland
drogo genom öknens sand,
att den Kungen känna lära,
att den Kungen offer bära,
som var född i samma stund.

5. Så han fanns i Davids hem,
i det lilla Betlehem.
Ingen prakt var där att finna,
men där satt en fattig kvinna
med ett nyfött barn i famn.

6. Stjärnan troget följde de,
tills de fingo Kristus se.
Ock för oss går upp en stjärna;
om vi henne följa gärna,
komma vi till Jesus Krist.

7. Denna stjärna, mild och ljus,
strålar fram i Herrens hus.
Det är Herrens ord det klara,
som han låtit uppenbara
att oss lysa på vår väg.

8. Ständigt före oss hon går.
Må vi följa hennes spår.
Upp till himlen hon oss leder,
där i fröjd vi falla neder
för vår Herre Jesus Krist.

Grundtvig (1815). S. Cavallin (1882).

510 *(E 629 och F 36 n:r 573).*

1. I öster *stiger* solen *opp*
och sprider guld *på* sky.
Hon stiger över bergets *topp,*
beströlar *stad* och by.

2. *Hon kommer från den fagra kust*
där paradiset låg.
Hon ger de gamla liv och lust
och fröjdar barnens håg.

3. Hon *hälsar oss ännu så skönt*
från Edens *morgon klar,*
där livets träd *stod evigt grönt,*
där livets *källa var.*

4. Hon hälsar *oss* från *livets* hem,
där upp en stjärna rann,
gudsljuset över Betlehem,
som för de vise brann.

5. *Och stjärnorna, de buga sig,*
när österns sol går opp,
den sol som oförliknelig
har bådat världens hopp.

6. *Du solars* sol *från Betlehem,*
hav tack och lov och pris
för varje glimt från ljusets hem
och från ditt paradis.

Ingemann (1837). Eklund (1912). Bearb.

511 *(NPs 621. Ej i F 36).*

1. Ett litet *ringa* barn jag är,
men glad jag är ändå;
jag vet, min gode Fader kär
bär omsorg om de små.

2. Han älskar mig, han är mig huld
3. I glädje som i nöd och sorg

Okänd svensk förf.

2. Ungdom.

***512** *(NPs 624 och F 36 n:r 576).*

1. Gud, i mina unga dagar
2. Huru skall jag kunna löna
3. Därför jag, o Gud, dig beder:
4. Fåglarna med glädje sjunga
5. Som den unga björk i skogen
6. Intet givs så ljuvt i världen,
som du är, o Herre kär;
skulle jag väl älska flärden,
då av dig jag älskad är?
Re'n i livets morgonstund
tog du mig i ditt förbund.
Skulle jag dig övergiva,
som *mitt* allt har velat bliva?
7. Låt mig aldrig dig förglömma

Finländsk förf. (1869). Bearb. (1911).

513 *(NPs 502 och F 36 n:r 577).*

1. O du som ser, o du som vet

514 *(F 36 n:r 579).*

1. Ring in gudstjänsttid.
Hjärta och hand,
tanke och tunga,
folket, vårt land,
gamla och unga,
gärning och kall
Gud skola dyrka.
Världen all
blive Guds kyrka.
Glöm misströstan, min själ,
vet, oss Gud ej försmår.
Sörj, o folk, för ditt väl,
ring in gudstjänstår.
2. Sjung in arbetsid.
Släktenas rad
räcker oss handen,
kämpen som bad,
skald rörd av anden.
Mödornas blod,
arbetets tunga
kräva sitt mod:
tro gör oss unga.
Heliga minnenas här
tecknar i dunklet spår.
F r a m å t vår lösen är.
Sjung in arbetsår.
3. Bed in hjärtefrid.
Bröder, i dag,
medan vi vandra,
vare vår lag:
hjälpa varandra.
Oförrätt gjord
hjärtat belastar,
nåden förspord
tyngden avkastar.
Glöm det tillrygga, min själ.
Herre, o var oss blid,
se i din hand är vårt väl.
Bedjom in evig frid.

Nathan Söderblom (1910).

515 *(E 514 och F 36 n:r 581).*

1. Du unga vakt, stig upp med fröjd
mot livets solbelysta höjd.
Av Herren tag
ditt riddarslag,
i from tillbedjan böjd.
Gå fram med Gud och Andens svärd
emot allt ont i denna värld.
Försvara här
vad kärast är:
Guds hus och hemmets härd.
Lägg aldrig dina vapen ned.
En ovän finns i egna led:
vår veklighet,
vår självviskhet;
med den slut aldrig fred.
2. O Gud, vår Gud, vad under stort
med trogna fäder förr du gjort,
hur mörkrets makt
du nederlagt,
är runt kring världen sport.
Se ljus vid ljus en vinterkväll
från sunnanhav till nordanfjäll:
så livets ord
på vardagsbord
må lysa i vårt tjäll.
I korsets tecken segra vi,
ty Kristus gör vår ande fri;
vi genom strid
gå fram till frid.
O Herre, stå oss bi.

Paul Nilsson (1934).

516 *(F 36 n:r 584).*

1. Låt mig leva, låt mig verka
stark och vaken, glad och fri.
Låt mig vara rymdens lärka,
låt mig skogens psalmsång bli,
stumma tankars melodi.

2. Låt mig andras bördor lyfta,
låt mig stråla, låt mig ge
öppen famn åt dem som snyfta,
öppen famn åt dem som le,
lika varm för fröjd och ve.

3. Låt mig tacka, låt mig bedja
till mitt sista andedrag.
Låt mig knyta livets kedja
till ditt liv var nyfödd dag.
Fader, därtill föddes jag.

Jeanna Oterdahl (1915).

517 *(F 36 n:r 248).*

1. Likt en dröm försvinna
mina unga år.
Herre, hjälp mig finna
vägen där du går.

2. Okänd stig förskräcker,
allt är farlig mark;
men den hand du räcker
kännes trygg och stark.

3. Avgrundsdjup oss skilja,
om jag ej blir din.
Herre, böj min vilja:
drag i hjärtat in.

R. Zetterquist (1934).

518 *(E 301 och F 36 n:r 295).*

Mark. 1: 37.

1. Mästare, alla söka dig,
uppenbart eller förteget:
gamla, som tryggt gå trampad stig,
unga, som dröja på steget.
Känd eller okänd väg vi gå
tidigt och sent till dig ändå,
trötta på allt vårt eget.

2. Läkare, du som bäst förstår
vad för vår läkedom kräves,
hela vårt släktes öppna sår,
låt oss ej blöda förgäves.
Herre, är allt dig underlagt,
säg blott ett ord, ett ord med makt,
bjud, och vår krankhet häves.

3. Mästare, du som vet hur tungt
tvivlet kan trycka och tära,
möt det som fordom, fast och lugnt,
borgesman själv för din lära.
Klarna skall livets mål och grund,
om endast du en salig stund
kommer oss mänskligt nära.

4. Herre, du hör vad hjärtat ber,
även när läpparna häda.
Högvisa män du sett och ser
hemligt din tröskel beträda.
Kraft som vart band i vanvett bräckt
måste i ödmjuk tjänardräkt,
tämd av din röst, sig kläda.

5. Flockvis vi ryckas hit och dit,
om du ej ensam får råda.
Sinnenas uppror, viljans split
nesa och nederlag båda.
Härlige, höge Hövitsman,
samla oss du och för oss an,
låt oss din seger skåda.

6. Konung, vi ville gärna tro
vad om ditt rike förtäljes.
Aldrig vårt hjärta finner ro,
förrän därinne du dväljes.
Därför vi alla söka dig.
Själarnas Herde, sök du mig:
aldrig jag når dig eljes.

E. Liedgren (1919).

519 *(W 348. Ej i F 36).*

1. I blomman av min ungdoms dagar

520 *(NPs 625. Ej i F 36).*

1. Pärlor sköna, ängder gröna

521 *(E 462. Ej i F 36).*

1. Min Gud är en väldig hjälte,
som ej sänder frid, men svärd.
Rättfärdighet heter hans bälte,
och rättvist han dömer sin värld.
När rätt och sanning förjagas,
han reser sig upp i harm,
och svartaste mörker dagas,
när Herren blottar sin arm.

2. O Gud, du densamme förbliver,
och ren är din nitälskans glöd.
Så låt oss få känna din iver
i luttrande smärta och nöd.
Låt pröva vårt väsen och skilja
från slagget dess rena järn,
och härda och stärk vår vilja
till sanningens vakt och värn.

3. Låt mig vara en pil på din båge,
en pil, som flyger åstad
lik en flammande ljungeldslåge
mot fiendehärars rad.
Låt mig vara en hammare, svingad
mot falska gudar av dig,
en budkavel, rastlös och vingad,
som bådar till Herrens krig.

4. Man söker ej bortskjutna pilar,
och hammaren kastas i vrån;
förgäten budkaveln vilar:
vad mer är en människas son?
Att leva är strid och fara,
att leva är storm och brand:
nog är att allenast få vara
ett verktyg i Herrens hand.

E. Liedgren (1915).

3. Ålderdom.

522 *(W 359, v. 1, 3, 5—7, och F 36 n:r 587).*

1. Mig dagen flyr, och åldern ögat skymmer,
min kraft är tärd av år och av bekymmer.
Mång barndomsvän sin vila funnit har;
jag ensam snart på jorden vandrar kvar.

2. Du lät mig, trött, o Fader, vilan smaka;
jag vilse gick, du förde mig tillbaka;
jag hungrade, jag var vid sorgset mod:
du mättade, du tröstade så god.

3. Nu önskar jag, om det min Gud behagar,
att sluta få de mörka årens dagar
och lägga ned mitt huvud uti ro
på gravens bädd, mitt sista, lugna bo.

4. Men själen skall uti den sista färden
uppstiga lik en gnista utur härden
och söka fri sitt helga ursprungs ljus,
om askan än man bäddar ner i grus.

5. Långt bättre är en enda dag hos Herran
än tusen år i denna öken fjärran;
dess morgonsol med längtan bidar jag:
dock ske ej mitt, men, Fader, ditt behag.

P. A. Sondén (1813).

523 *(W 360 och F 36 n:r 588).*

1. Jag haver en gång varit ung;

2. Bland långa rön av ljuvt och lett
min hjässa grå är bliven;
men aldrig jag den fromme sett
av Herren övergiven.
I nödens som i glädjens dag
han är förnöjd med Guds behag
och på *hans* händer skriven.

3. Jag släkten fly och komma såg

4. Nu mätt av år och tacksamt rörd

5. Hur ljuvt att från en tid och värld

6. Med Simeon jag far i frid

Wallin (1813).

524 *(E 542, v. 1, 3, 4, och F 36 n:r 591).*

1. *Skymningstimmen sakta nalkas,*
solen sig i havet sänker,
dagens hets och hetta svalkas
i den dagg, som kvällen skänker.
Dämpad är den höga färgen,
dämpat är det hårda bruset,
framför oss på helga bergen
skimrar mot oss fadershuset.

2. Bortom tidens dunkla vågor
fläkta fridens vindar stilla.
Där är svar på alla frågor,
inga tvivel där förvilla.
Dem som där i ljuset vandra
i sitt rådslut Gud inviger.
Från en klarhet till den andra
där den frie anden stiger.

3. Ljuvlig är Guds helgons vila,
deras ro i himlafriden.
Stunderna för dem ej ila
orofyllda som i tiden.
Evigt dock envar där tjänar,
mer och mer en Kristi like.
Salig den som Gud förlänar
detta liv i himlens rike.

A. F. Runstedt (1934).

H. DE YTTERSTA TINGEN.

1. Livets förgänglighet och evighetens allvar.

525 *(W 7 och F 36 n:r 592).*
Psalt. 90.

1. Oändlige, o du vars hand

526 *(W 448 och F 36 n:r 593).*
Psalt. 39.

1. Gud, lär mig dock besinna

527 *(W 449 och F 36 n:r 594).*

1. Snart döden skall det öga sluta,

528 *(W 450 och F 36 n:r 595).*

1. Ack att i synd vi slumra bort

529 *(W 451 och F 36 n:r 596).*

1. Mina levnadstimmar stupa

530 *(W 454 och F 36 n:r 597).*

1. I levernets bekymmer sänkt

531 *(W 455 och F 36 n:r 598).*

1. Allt vad vi på jorden äga,

532 *(W 391, v. 1—4, 6, 7, och F 36 n:r 599).*

1. En jämmerlig och usel ting
är livet och tar snarligt slut.
Dödsängeln svävar allt omkring
och över världen ropar ut:
Fåfänglighet!
Förgänglighet!
2. Allt som på jorden anda har
till jorden faller för hans glav,
och sorgen ensam lever kvar
att rista på den vida grav:
Fåfänglighet!
Förgänglighet!
3. En stark ej tröste på sin makt,
och på sin visdom ej en vis.
Vad är dock lycka, fröjd och prakt
och jordagods och mänskopris?
Fåfänglighet!
Förgänglighet!
4. När samma jord man famna ser
en dagakarls och konungs ben,
vad säger mindre eller mer
en mullhög eller marmorsten?
Fåfänglighet!
Förgänglighet!
5. Si, den som nyss på maktens höjd
av böjda skaror dyrkan fått,
för dödens makt själv nederböjd,
bevittnar stum all världens lott:
Fåfänglighet!
Förgänglighet!
6. O mänskor, mänskor, frukten Gud,
som ensam evig spira bär.
Hans löften b l i v a och hans bud;
allt annat under solen är
fåfänglighet,
förgänglighet.

Wallin (1816).

***533** *(W 467 och F 36 n:r 600).*

1. Herre Gud, för dig jag klagar:

534 *(W 489 och F 36 n:r 601).*

1. Kom, jordens barn, eho du är,

535 *(NPs 654 och F 36 n:r 602).*

1. Jag är en gäst och främling

536 *(W 456. Ej i F 36).*

1. Far din väg, du onda värld

2. **Det kristna hoppet inför döden.**

537 *(W 452 och F 36 n:r 603).*

1. Jag går mot döden, var jag går.

538 *(W 458, v. 1, 7—12, och F 36 n:r 604).*

1. Du snöda värld, farväl;
till himlen far min själ.
Där vill hon hamnen hinna,
där söker hon att vinna
vad evigt månde vara,
ibland Guds helgon klara.

2. I himlen är min Vän:
dit längtar jag ock hän.
Han mig sitt hjärta giver
och hos mig trofast bliver;
han mig med glädje mättar
och alla sorger lättar.

3. Att himlens härlighet
är mig beredd, jag vet.
Det namn som mig är givet
är i Guds bok inskrivet.
Min fröjd skall där ej störas,
min lovsång evigt höras.

4. O himmels gyllne prakt,
du mer av Herrens makt
och av hans godhet lyser
och högre fägring hyser
än alla stjärnor klara.
När får jag dit uppfara?

5. O himmels lust så kär,
väl den vars lott du är!
Mitt bröst för dig blott lågar,
ej annat efterfrågar;
när dig en gång jag funnit,
så är allt ont försvunnet.

6. O himmels rikedom,
dig snarligt skynda, kom.
Mång ljuvlig, härlig gåva
mig Jesus där täcks lova,
mång skatter, sköna, stora,
dem jag ej skall förlora.

7. Far bort, o värld så svår:
min håg till himlen står,
det jordiskt är föraktar,
det himmelskt är avvaktar.
Farväl, o värld, med alla:
jag vill mig Gud befalla.

Tysk förf. (1675). Svensk övers. 1678. Wallin (1816).

539 *(W 459 och F 36 n:r 605).*

1. När jag uti min enslighet

***540** *(W 461 och F 36 n:r 606).*

1. O hoppets dag, som klarnar opp

***541** *(W 469 och F 36 n:r 607).*

1. O Jesu Krist, sann Gud och man,

***542** *(W 470 och F 36 n:r 608).*

1. Ack Jesu Krist, mig nåd bete:

***543** *(W 471 och F 36 n:r 609).*

1. O Jesu, när jag hädan skall
2. Jag kläder av förgänglighet
3. Jag kommer av ett brusand hav
4. Min hydda, som här fallen är,
5. Ty detta liv är idel död,
6. O usla liv, o bräcklighet,
7. O död, du *är de fromma god*
och bitter för de vrånga.
Åt de betryckta ger du mod,
men stolta slår du många;
och fattigdom får evigt nog,
men allt vad girigheten tog
den måste evigt mista.
8. Kom, Jesu, du min Frälserman,

M. G. de la Gardie (1694)?

544 *(W 473 och F 36 n:r 610).*

1. Nu vill jag bryta opp, nu vill jag hädanfara

545 *(W 474 och F 36 n:r 611).*

1. Älskar barnet modersfamnen,

546 *(W 476 och F 36 n:r 612).*

1. I världen är jag blott en gäst,

547 *(W 477 och F 36 n:r 613).*

1. Jag längtar av allt hjärta

548 *(W 478 och F 36 n:r 614).*
1. Så får jag nu med frid och fröjd

549 *(W 479 och F 36 n:r 615).*
1. Min jämmer nu en ände har,

550 *(W 480 och F 36 n:r 616).*
1. I Kristi sår jag somnar in,

551 *(W 481 och F 36 n:r 617).*
1. Var är den Vän som överallt jag söker?

552 *(W 483 och F 36 n:r 618).*
1. En fridens ängel ropar: »Kom!»,

553 *(W 488 och F 36 n:r 620).*
1. Snart ligger bojan krossad

554 *(W 490 och F 36 n:r 621).*
1. Så vandra vi all världens väg,

555 *(W 491 och F 36 n:r 622).*
1. »Kommen till en Fader åter,

556 *(W 492 och F 36 n:r 623).*
1. Nu tystne de klagande ljuden

557 *(NPs 656 och F 36 n:r 624).*
1. Lär mig, du skog, att vissna glad

558 *(NPs 658 och F 36 n:r 626).*
1. En dalande dag, en flyktig stund

559 *(NPs 660 och F 36 n:r 627).*
1. Saliga de som ifrån världens öden

***560** *(NPs 661 och F 36 n:r 628).*
1. Jag vet mig en sömn i Jesu namn,
2. En afton jag vet, vars frid en gång
3. En morgon jag vet, som klar och skär
4. Den morgonen är mig så ljuv och kär;
   med längtan på den jag tänker.
   »O komme den snart, o vore den när»,
   jag suckar, då sol sig sänker.
   Jag sjunger om den, när dagens ljus
   på *himlen i öster* blänker.
5. När Frälsarens röst de dödas grav
6. De himmelska portarna öppnas då,

Landstad (1869). O. Wågman (1911).

561 *(NPs 662 och F 36 n:r 629).*
1. Hemlandstoner mäktigt ljuda;

562 *(E 688 och F 36 n:r 630).*
1. Det finns ett land där helgons här
   i evig hugnad bor,
   där oförgänglig dagen är
   och glädjen ren och stor.
2. Där växa i en evig vår
   de blommor som ej dö.
   Men mellan oss och landet går
   den mörka dödens sjö.
3. Som Israel vid *floden såg*
   en glimt av löftets land,
   vi skymta bortom dunkel våg
   en aning av en strand.
4. *Alltjämt försagda bäva vi*
   för stormig, oviss färd
   och *frukta* dödens tyranni
   på väg till okänd värld.
5. Men Gud vår bävan *lugna* vill
   och skingra tvivlens ve:
   det Kanaan vi längta till
   vårt öga klart skall se;
6. *ty från det berg* där Moses stod
   vi se den andra strand;
   då skrämmer *oss* ej dödens flod
   på färd till livets land.

I. Watts (1707). Eklund (1922). E. Åkesson (1934).

563 *(F 36 n:r 631).*
1. Att säga världen helt farväl,
   sent eller tidigt, varje själ
   har lika svårt att lära.
   Det lärdes aldrig på vår jord,
   om, Jesu, du ej i ditt ord
   som vän oss komme nära.
2. Hur ofta jag hos dig fann tröst,
   när hjärtat skalv i ängslat bröst

och djupens dån jag hörde:
vid stoftet hänger dock min själ,
och ormen stinger i min häl,
fast du hans makt förstörde.

3. O Jesu Krist, vår hjälp i nöd,
du känner bäst den bittra död,
du har den övervunnit.
Du vet att vår natur är svag
och bävar, när vi se en dag
att ut vårt timglas runnit.

4. *Med dina trogna tryggt* jag vet
att *du en gång i* härlighet
skall sist dig uppenbara,
o, finge så jag möta dig,
min själ då skyndsamt redde sig
till dig i skyn att fara.

5. Men kommer döden före dig,
kom då i hemlighet till mig,
ty gravens natt förskräcker.
Lys kring mig, att jag glömmer den,
och hjälp din stackars sjuke vän
att se hur morgon bräcker.

6. Ja kom i nattens sista väkt
i en av mina käras dräkt,
och sätt dig vid min sida,
och tala såsom vän med vän
om hur vi snart få ses igen,
där ingen mer skall lida.

7. Kom som du vill; ty, Herre Krist,
en gång som förr du skall förvisst
igenkänd bli på rösten,
den röst vars klang, trots världens larm,
gör själen brinnande och varm
och ger den rätta trösten.

8. O låt mig i min sista stund
få höra av din egen mun,
som liv och ande talar,
hur gott det är att bo hos dig,
och att du rum berett åt mig
i dina ljusa salar.

9. Så, innan dödens kalla hand
har slitit sönder livets band
och hjärtat bragt att domna,
skall jag, hugsvalad av din röst,
som barnet vid sin moders bröst
i dina armar somna.

Grundtvig (1845). A. E. Friedlander (1925). Beskow (1936).

Vid ett barns död.

564 *(W 345 och F 36 n:r 634).*

1. Så snart for då min fröjd sin kos,

565 *(W 493 och F 36 n:r 635).*

1. Säll du som menlös fann din grav

Vid en ung människas begravning.

566 *(W 494 och F 36 n:r 636).*

1. Stanna, ungdom, och hör till:

567 *(F 36 n:r 637).*

1. Snart bröt du upp, *du reste* bort.
En flyktig gäst, ditt liv blev kort,
en vår som blott i blomning gick,
en gryning som ej dagas fick.

2. Men intet Gud tillspilloger.
Hans mening är i allt som sker.
Fullbordan han åt allt beskär,
som blott hann bliva början här.

3. Hur rik på liv, på kraft och nåd
må han ej vara, som har råd
så snart från jorden hämta dem
han älskar, till sitt fadershem.

4. Din nåd, o Gud, oss vare nog.
För vad du gav, för vad du tog,
för löftet om ditt paradis
dig vare tack och lov och pris.

A. Frostenson (1936).

Vid en trogen Herrens tjänares begravning.

568 *(W 495 och F 36 n:r 638).*

1. Så vila i välsignelse,

3. Uppståndelsen, domen och det eviga livet.

569 *(W 484 och F 36 n:r 639).*

1. Så skön går morgonstjärnan fram

570 *(W 496 och F 36 n:r 640).*
Matt. 25: 31—46.

1. »Vaker upp!», en stämma bjuder,

571 *(W 497 och F 36 n:r 642).*

1. O mänska, till en Fader kom,

572 *(W 498 och F 36 n:r 643).*

1. En dag skall uppgå för vår syn,

573 *(W 499 och F 36 n:r 644).*

1. En gång dö och sedan domen

***574** *(NPs 665 och F 36 n:r 645).*

1. En herrdag i höjden är vorden besluten

575 *(NPs 668, v. 1, 2, 4—10, och F 36 n:r 646).*

1. Med lust och glädje tänker
jag på den sommartid
då Gud de sina skänker
en evig ro och frid,
då skapelsen är vorden
Guds viljas återsken
och himlen ny och jorden
från alla synder ren.

2. När Guds basuner skalla
kring all den vida jord,
skall oss ur graven kalla
vår Herres Kristi ord.
Då faller tidens slöja,
då flyr all dunkelhet,
då skall Guds rike röja
sin dolda härlighet.

3. Hört haver intet öra
och intet öga sett
den fröjd som Gud vill göra
dem riket är berett.
De skola ohöljt skåda
Guds majestät och ljus;
oändlig frid skall råda
i deras Faders hus.

4. Ny skall då solen vara,
ny månens klara rund
och alla stjärnors skara
på fästets djupa grund.
Guds himlavalv det sköna
är nytt i vidd och höjd;
i ljus Guds barn få röna
Guds rikes nya fröjd.

5. Vid evighetens brunnar
står livets träd i blom,
och Gud de sina unnar
sin kärleks rikedom.
De Faderns godhet ära
och ende Sonens nåd,
i Andens ljus de lära
att se Guds frälsningsråd.

6. Oss Kristus där bereder
en evig högtidssal
och till sin måltid leder
en skara utan tal.
Då kan oss intet skilja
från Kristi kärlek mer;
vi skola endast vilja
att Herrens vilja sker.

7. Så må Guds vänner alla,
som lida sorg och ve,
ej vackla eller falla,
men fasta sig bete,
så att de korset bära
med stadigt tålamod
och giva honom ära,
som är mot oss så god.

8. Välsigna, Gud, de dina
i denna mörka värld;
ditt ansikte låt skina
till ljus på deras färd.
Min själ i nåd bevara
och hägna all min tid,
att jag beredd må vara
för evighetens frid.

9. Nu vill med fröjd jag ända
mitt hjärtas sommarsång;
jag vet att Gud skall vända
i frihet allt mitt tvång
och nådigt mig förläna
att utan sorg och brist
jag må för evigt tjäna
min Herre Jesus Krist.

J. Walther (1552). Petrus Johannis Gothus (1604). A. F. Runstedt (1911).

576 *(NPs 673 och F 36 n:r 647).*

1. Eja, mitt hjärta, hur innerlig

2. Med högsta lust jag min Herre Krist

3. Liksom en fågel vid ljusan dag

4. Eja, mitt hjärta med hugnad stor

5. När jag mig världens fåfänglighet påminner
och hur dess glädje, förrän *man* vet, försvinner,
med tröst jag minnes
var livet finnes,
som av förgängelsen aldrig hinnes:
därovan.

6. Jag all min lit uppå Jesus Krist

7. När synden gör mig ett sorgfullt mod

8. Mig icke dödens och satans makt

9. Ack där jag klarare då än gull,

10. Där får klart skinande silke jag

11. Guds stad med gator av idel gull

12. En stor, oändelig högtidsfröjd

13. Eja, jag fröjdas att mot den dag

14. Beredd mig håll, Herre Jesu Krist,

Elle Andersdatter? (1639). Svensk övers. 1673. 1896 års psalmboksförslag. Bearb. (1911).

577 *(W 487 och F 36 n:r 648).*

1. I hoppet sig min frälsta själ

578 *(NPs 667 och F 36 n:r 649).*

1. Tänk när en gång det töcken har försvunnit,

2. Tänk när en gång vart v a r f ö r blir besvarat,

3. Tänk när en gång är *stillad* varje smärta,
vart sår är läkt, var längtan nått sin hamn,
när varje tår avtorkats vid Guds hjärta
och varje snyftning *tystnat* i hans famn.

4. Tänk när en gång med obeslöjat öga
jag honom ser, som här jag *trodde på.*
Tänk när jag träder i hans boning höga
och får med lov inför hans anlet stå.

5. Tänk när en gång jag utan synd skall vara,

6. Tänk när en gång vart band, som här mig enat

7. Tänk när en gång i himlens gyllne salar

8. O ljuva tanke, sjung du i mitt hjärta,

W. A. Wexels (1845). Elin Sülén (1920).

579 *(NPs 666. Ej i F 36).*

1. Nu upp och redo varen

580 *(NPs 669. Ej i F 36).*

1. I djupet av mitt hjärta

581 *(NPs 670. Ej i F 36).*

1. Jerusalem, du högtbelägna stad

SLUTPSALM.

582 *(W 500 och F 36 n:r 650).*

Du som fromma hjärtan vårdar

LITURGISKT BIHANG.

583 *(F 36 n:r 651).*

Laudamus.

Vi prisa dig,
vi tillbedja dig,
vi tacka dig för dina under,
Herre Gud, himmelske Konung,
Gud Fader allsmäktig,
Herre, den Allrahögstes enfödde Son,
Jesus Kristus,
Helige Ande,
nådens, sanningens och fridens Ande.
Amen, amen, amen.

584 *(F 36 n:r 652).*

Laudamus.

(Äldre form.)

Vi love dig,
vi välsigne dig,
vi tillbedje dig,
vi prise och äre dig,
vi tacke dig för din stora ära.
O Herre Gud, himmelske Konung,
Gud Fader allsmäktig.
O Herre, den Allrahögstes enfödde Son,
Jesu Kriste.
O Herre Gud, Guds Lamm, Faderns Son,
du som borttager världens synder,
förbarma dig över oss.
Ty du är allena helig,
du är allena Herre,
du är allena den högste, Jesu Kriste,
med den helge Ande,
i Guds Faders härlighet.
Amen.

585 *(NPs 505 och F 36 n:r 653).*

Te Deum.

O Gud, vi lova dig,
o Herre, vi bekänna dig.

586 *(W 263 och F 36 n:r 654).*

Te Deum.

1. O Gud, vi lova dig.
O Gud, vi tacka dig.

587 *(W 9 och F 36 n:r 655).*

Jes. 6.

Esaias såg den Allraheligste,

588 *(F 36 n:r 656).*

1. In dulci jubilo
sjunger på jorden bo!
All vår hjärtans glädje
ligger in præsepio
och skin som solen vida
matris in gremio.
Alpha es et O,
alpha es et O.

2. O Jesu parvule,
din nåde mig bete,
trösta mitt hjärta och sinne,
o puer optime,
låt mig din godhet finna,
o Princeps gloriæ.
Trahe me post te,
trahe me post te.

3. O Patris caritas,
o Nati lenitas,
vi vore alle fördärvad
per nostra crimina,
så haver han oss förvärvat
cœlorum gaudia.

Eja, vore vi där,
eja, vore vi där.

4. Ubi sunt gaudia
i den helga stad,
där de änglar sjunga
nova cantica
och de klockor klinga
in Regis curia.
Eja, vore vi där,
eja, vore vi där.

Latinsk-tysk blandsång (1300-talet). Svensk övers. 1582.

589 *(W 116 och F 36 n:r 657).*

Allt fullkomnat är, o Jesu, och du far

590 *(W 303 och F 36 n:r 658).*

Pro pace et principe.

1. Förlän oss, Gud, din helga frid,

591 *(NPs 664 och F 36 n:r 659).*

Dies iræ.

1. Vredens stora dag är nära,

EN LITEN BÖNBOK.

SJÄTTE KAPITLET.

Sånger ur Skriften.

Marias lovsång.
(Magnificat.)

Luk. 1: 46—55.

113. Min själ prisar storligen Herren,
och min ande fröjdar sig i Gud, min Frälsare.
Ty han har sett till sin tjänarinnas ringhet;
och se, härefter skola alla släkten prisa mig salig.
Ty den Mäktige har gjort stora ting med mig,
och heligt är hans namn.
Hans barmhärtighet varar från släkte till släkte
över dem som frukta honom.
Han har utfört väldiga gärningar med sin arm,
han har förskingrat dem som tänkte övermodiga tankar i sina hjärtan.
Härskare har han störtat från deras troner,
och ringa män har han upphöjt;
hungriga har han mättat med sitt goda,
och rika har han skickat bort med tomma händer.
Han har tagit sig an sin tjänare Israel
och tänkt på att bevisa barmhärtighet mot Abraham och mot hans säd till evig tid,
efter sitt löfte till våra fäder.

Sakarias' lovsång.
(Benedictus.)

Luk. 1: 68—79.

114. Lovad vare Herren, Israels Gud,
som har sett till sitt folk och berett det förlossning,
och som har upprättat åt oss ett frälsningens horn
i sin tjänare Davids hus,
såsom han hade lovat
genom sina forntida heliga profeters mun.
Ty han ville frälsa oss från våra ovänner
och ur alla våra motståndares hand,
och så göra barmhärtighet med våra fäder
och tänka på sitt heliga förbund,
vad han med ed hade lovat
vår fader Abraham.
Han ville beskära oss att få tjäna honom utan fruktan,
frälsta ur våra ovänners hand,
ja, att göra tjänst inför honom i helighet och rättfärdighet
i alla våra dagar.

Och du, barn, skall bliva kallad den Högstes profet,
ty du skall gå framför Herren och bereda vägar för honom,
till att giva hans folk kunskap om frälsning,
i det att deras synder bliva dem förlåtna.
Så skall ske för vår Guds förbarmande kärleks skull,
som skall låta ett ljus gå upp och skåda ned till oss från höjden,
för att skina över dem som sitta i mörker och dödsskugga
och så styra våra fötter in på fridens väg.

Simeons lovsång.
(Nunc dimittis.)
Luk. 2: 29—32.

115. Herre, nu låter du din tjänare
fara hädan
i frid, efter ditt ord,
ty mina ögon hava sett din frälsning,
vilken du har berett till att skådas av
alla folk:
ett ljus som skall uppenbaras för hed-
ningarna,
och en härlighet som skall givas åt ditt
folk Israel.

SJUNDE KAPITLET.

Psalmer för enskild andakt, i särskilda lägen.

På födelsedagen.

116 *(W 357).* O Gud, som mina steg
ledsagar

117 *(NPs 627).* Med tacksam röst och
tacksam själ

För en moder som skall kyrkotagas.

118 *(W 368).* Gud, min Gud, som
ville än

Vid ett barns bädd.

119 *(NPs 620).* Sov gott, mitt barn,
sov gott i Gud.

2. Du ligger mjukt, du sover gott,

3. Du sover här i stilla ro:

4. Och efter han var barn som du,
välsigne han din vila nu,
att du må växa i hans frid
och älska honom *all din* tid.

5. Han som vårt högsta goda är,

6. Han styrke dig med kraft och råd,

7. Sov gott, mitt barn, sov gott i Gud.
J. Chr. Rube (1712). Topelius (1869).

Vid en faders död.

120 *(W 346).* Ack, re'n i unga åren

Vid en moders död.

121 *(W 347).* Du som för mig

Vid fromma föräldrars grav.

122. Dessa kära, vilka vila ut
här i mullen, tills den gryning
bräcker,
då ur graven du de döda väcker,
Herre, till din kärleks barm dem
slut.

2. Ej i livet, ej vid dödens bud
fäste de sitt hopp vid jordetankar:
Kriste, du allen var deras ankar;
därför ljuvligt vile de i Gud.
J. Paulson (1904).

Vid en makes död.

123 *(W 344).* Ack, döden haver hä-
danryckt

Vid ett barns grav.

124 *(E 719).* Nu är du förd, du lilla,
till Herrens örtagård.
Ej mer dig där gör illa
vår vinter, kall och hård.
Där får för Gud du träda
i klarhet lik hans sol
och barnasången kväda
för Lammets kungastol.

2. Jag unnar dig din lycka
och längtar dit i tro,
där inga sorger trycka
och inga törnen gro.
Där *ingen blomma härjas*
i Edens rosenvår;
dit *har du nu fått bärgas*
i stilla barnaår.

3. I bättre fadersköte
du där beskyddad är.
Det blir ett saligt möte,
när vi få råkas där
och *med varandra* skåda
Guds rikes härlighet
och dela hemmet båda
hos Gud i evighet.

Hallgrímur Péturssson (o. 1650, tr. 1755). C. J. Brandt (1854). Eklund (1922).

För blinda.

125 *(W 365).* Jag får ej se Guds dag,

126. Tung är den lott du täcktes mig beskära,
mörk är den väg jag vandrar på ditt bud;
likväl jag prisar nöjd din makt och ära:
det är din vilja dock, som sker, o Gud.
Ej någon stjärna lyser på min stig,
ej någon morgons ljus för mig sig tänder,
dock är min tröst att genom skuggors länder
min vilsna väg till sist för hem till dig.

2. Och fast din sköna värld med sina under
du täcks fördölja för min skymda blick,
jag hör din röst i hjärtats tysta stunder
och ser din vishet i mitt ödes skick.
Och syns mig dunkel än din viljas lag,
när smärtans bägar fylles mig till randen,
jag vet likväl att det är fadershanden
som skiftar sorg och glädje, natt och dag.

3. Jag vet att du, som kläder markens lilja
och ger åt himlens fåglar deras spis,
som tvingar storm och böljor med din vilja,
är lika huld som du är stor och vis.
Du skall ledsaga mina steg förvisst,
fast stigen länkas genom natt och dimma.
Du är min sköld och stav i kampens timma
och för mig till ditt helga berg till sist.

4. Jag vill stå upp med sångaren och säga:
»Vi är du så bedrövad, o min själ?»
Emot det ljuva hopp du ärvt, vad väga
den dunkla jordens alla sorger väl?
Se, snart i jubel bytes suckars ljud,
snart får i högtidsdräkten jag mig kläda
och säll i dina tempelgårdar träda
att tacka dig på harpa, Gud, min Gud.

D. Holgerson (1934).

Vid långvarig ohälsa.

127. Jag vill icke grubbla och sörja
och se mot det mörka förflutna.
Jag vill icke räddhågat spörja
vad plåga som än står mig kvar.
Åt honom som ensam kan hela
jag lämnar det trasiga, brutna.
Vad honom det täcks åt mig dela
nu nöjd ur hans händer jag tar.

2. Det blev mig för tungsamt att bära
all sorg, både andras och egen.
Jag måste omsider mig lära
att maktlös i grunden jag är.
Bekymren, som hårt mig belastat
och hopplöst förtyngde mig stegen,
jag nu för hans fötter har kastat,
som just mina bördor begär.

3. Där själv jag ej härvan kan reda,
hans vishet vet vägar att handla.
Så må han då råda och leda
min vilja, till hörsamhet böjd.
Jag lyfter i tro mina händer
till honom som allt kan förvandla,
och beder att allting han vänder
till sist i fullkomning och fröjd.

G. Thorsell (1920).

Nattvardspsalmer för sjuka.

128 *(W 162).* Här, ensam på mitt plågoläger,

129 *(NPs 558).* Till dig, o milde Jesu Krist,

För en husfader eller husmoder vid ett årsskifte.

130 *(W 343).* Gode Gud, som lät mig hinna

Vid årsskiftet.

131 *(F 36 n:r 554).*

1. Mitt liv rinner bort som var fattig dag;
o vad gav du mig livet till?
Jag vet ju din vilja, jag känner din lag,
och gör icke själv det jag vill.
Allt rör sig omkring mig så svindlande fort,
jag har intet att hålla mig vid.
Och nära står döden, en vidöppen port.
Gud, giv mig tid!

2. Man flyter ju bort, och man slätas ut,
man har intet att kämpa för.
En dag blott om sänder, och livet är slut,
och ingen vet om, att man dör.
Martyrerna skänkte du smärtornas bål
i segrarnas flammande tid.
Jag längtar var dag till en kamp och ett mål.
Gud, giv mig strid!

3. Jag vet, jag är bara en enkel man
under himmelens höga tak.
Så lär mig att tjäna så stilla jag kan
den heliga kärlekens sak.
Jag själv är ju intet, snart vissnar jag ner,
och din kraft är så famnande vid.
Så tag mig som korn i din åker, ej mer.
Gud, giv mig frid!

Bengt E. Nyström (1935).

132 *(F 36 n:r 131).* Snabbt jagar stormen våra år
som skyar över hav.
Knappt tändes, år, din blida vår,
så bleknar glansen av.
Din sommarblomstring är sin kos,
hav tack för vad du gav,
om ock du endast gav en ros
att lägga på en grav.

2. Du makt för vind och skyar,
du makt för liv och år,
som ständigt allt förnyar
och allt i spillror slår,
med öden och med timmar
i julens aftonbrand
du står, och sädet glimmar
i såningsmannens hand.

3. Giv psaltare och lyra,
då mödan görs oss lång.
Betag oss ej den dyra,
den ljuva lust till sång.
Låt klinga våra dagar
som vind i gröna hagar,
som hav i böljegång.

4. Giv oss en härd att njuta vid
av vårt beskärda bröd.
Giv oss ett bröst att luta vid,
när glädjen vänds i nöd.
Giv oss en tro att sluta vid,
tryggt i den mörka död.

Karlfeldt (1929).

ALFABETISKT REGISTER
ÖVER I FÖRSLAGET INGÅENDE PSALMER.

S 1936 betecknar det här föreliggande förslaget, *W* 1819 års psalmbok, *NPs* Nya Psalmer 1921, *E* 1934 års psalmboksförslag, *F 1936* psalmboksförslaget av febr. 1936, *B* anger att psalmen föreslås överförd till *En liten bönbok*.

	S 1936	W	NPs	E	F 1936
A.					
Ack att i synd vi slumra bort	528	450			595
Ack bliv hos oss, o Jesu Krist	168	120			185
Ack, döden haver hädanryckt	B	344			B
Ack hjärtans ve, att jag skall se	94	98			98
Ack Jesu Krist, mig nåd bete	542	470			608
Ack jordens barn, vår tid är kort	447	414			503
Ack min själ, hav gladligt mod	301	231			341
Ack, re'n i unga åren	B	346			B
Ack saliga dag, som i hoppet vi bida	241		534		274
Alla Herrens vägar äro	319				
Allena Gud i himmelrik	26	24			24
Allt fullkomnat är	589	116			657
Allt mänskosläktet av ett blod	387	274			437
Allt vad vi på jorden äga	531	455			598
Allt är redo, fallna släkte	250	164			285
Anamma from de dyra nådeorden	386	273			436
Ande, full av nåde	130	137			137
Att bedja Gud han själv oss bjöd	320	258			358
Att bedja är ej endast att begära	327				366
Att dig, o Gud, mitt offer bära	461	418			518
Att säga världen helt farväl	563				631
Av dig förordnad, store Gud	213	316			239
Av djupets nöd, o Gud, till dig	266	182			304
Av förgängelsen är färgad	459		646		516
Av helig längtan hjärtat slår	185	158			208
Av himlens här den Högstes makt	164	140			180
Av himmels höjd oss kommet är	62	63			63
Av hjärtat haver jag dig kär	288	221			327
B.					
Bed för mig	366				415
Befall i Herrens händer	285	224			324
Bepröva mig, min Gud	377	171			427
Bereden väg för Herran	42	53			43
Bevara, Gud, vårt fosterland	416		634		468
Bliv kvar hos mig; se dagens slut är när	488		651		546

	S 1936	W	NPs	E	F 1936
Blott en dag, ett ögonblick i sänder	342				382
Bort, mitt hjärta, med de tankar	350	192			392
Bred dina vida vingar	500		650		
Bönhör mig, Gud, bönhör den svaga anden	262	175			298
D.					
Den blida vår är inne	451	392			508
Den blomstertid nu kommer	454	394			511
Den dag du gav oss, Gud, är gången	490			654	549
Den korta stund jag vandrar här	114	119			119
Den kärlek du till världen bar	78			353	82
Den ljusa dag framgången är	480	438			538
Den mun är tyst, som bad så ömt	97	101			101
Den rätt på dig, o Jesu, tror	315		582		355
Den signade dag som vi nu här se	466	424			524
Den vedervärdighet som mig elända trycker	355	238			398
Denna är den stora dagen	108	112			112
Dessa kära, vilka vila ut	B				B
Det finns en port som öppen står	246		581		278
Det finns ett land där helgons här	562			688	630
Det gamla år framgånget är	445	411			501
Det gick en gång i Juda land	396				446
Det går ett tyst och tåligt lamm	76		518		79
Det ringer till vila, och veckan går ut	495		652		557
Det är en ros utsprungen	50		514		51
Dies iræ	591		664		659
Dig allena vare ära	5	8			5
Dig, Helge Ande, bedja vi	128	135			135
Dig, Herre Gud, är ingen lik	438	32			495
Dig, Jesu, vare evigt pris	187	161			211
Dig, ljusens Fader, vare pris	165	141			181
Dig skall min själ sitt offer bära	18	28			18
Dig vare lov och pris, o Krist	191	265			218
Din godhet nu vi lova	444	410			500
Din klara sol går åter opp	462	420			520
Din kärlek, Jesu, gräns ej vet	228		567		257
Din sol går bort, men du blir när	478	436			536
Din spira, Jesu, sträckes ut	113	118			118
Din synd, o värld, besinna	86	90			90
Ditt huvud, Jesu, böjes	87	91			91
Ditt lidande har nått sitt slut	96	100			100
Ditt namn, o Gud, jag lova vill	12	269			12
Ditt verk är stort, men jag är svag	395			489	445
Du all hälsas källa	368	366			418
Du bar ditt kors, o Jesu mild	85	89			89
Du folk av ädla fäders stam	417		635		
Du, för vars allmaktsord	239		547		271

	S 1936	W	NPs	E	F 1936
Du gav mig, o Herre, en teg av din jord . .	429				482
Du går, Guds Lamm, du milda	82	86			86
Du, Herre, i din hägnad tar	304	31			344
Du, Herre, ser och känner mig	7	11			7
Du livets bröd, o Jesu Krist	182	155			205
Du mänskors Fader, himlars Gud	420	396			471
Du sanna vinträd, Jesu kär	190			432	215
Du segern oss förkunnar	101	105			105
Du snöda värld, farväl	538	458			604
Du som din församling vårdar	214	318			240
Du som fromma hjärtan vårdar	582	500			650
Du som för mig	B	347			B
Du som har kommit till vår jord	221			513	578
Du som härlig ställde	2	406			2
Du som oss frälst ur syndens band	122	114			127
Du som var den minstes vän	175	341			198
Du som åt människan	397	297			447
Du unga vakt, stig upp med fröjd	515			514	581
E.					
Ej guld och rikedom jag har	391	281			441
Eja, mitt hjärta, hur innerlig	576		673		647
En dag har börjat. Gud mig kallar	428				480
En dag skall uppgå för vår syn	572	498			643
En dalande dag, en flyktig stund	558		658		626
En dunkel örtagård jag vet	259			293	294
En dyr klenod, en klar och ren	163		553		179
En fader heter du	373	364:3			
En Fader oss förenar	157		531		171
En fridens ängel ropar: »Kom!»	552	483			618
En gång dö och sedan domen	573	499			644
En handsbredd är vår levnads mått	210		574		236
En herrdag i höjden är vorden besluten . . .	574		665		645
En jungfru födde ett barn i dag	59	60			60
En jämmerlig och usel ting	532	391			599
En stjärna gick på himlen fram	66	67			67
En syndig man, som låg i syndens dvala . .	248	167			281
En vänlig grönskas rika dräkt	456		644		513
Esaias såg den Allraheligste	587	9			655
Ett, Jesu, än påminner jag	492			657	553
Ett litet ringa barn jag är	511		621		
Ett vänligt ord kan göra under	398				448
F.					
Fader, du som livet tänder	173				195
Fader, du vars hjärta gömmer	290		584		332
Fader, under detta namn	321	14			359

	S 1936	W	NPs	E	F 1936
Far din väg, du onda värld	536	456			
Fram skrider året i sin gång	458		645		515
Framfaren är natten	152		549		
Fridens Gud, oss frid förläna	435	376			490
Från dig, all nåds och visdoms Gud	412			544	
Från Gud vill jag ej vika	302		588		342
Från tidevarv till tidevarv	170				188
Får ej i vårt hjärta bo	231		570		260
Fädernas kyrka i Sveriges land	159		533		174
För alla helgon, som i kamp för tron	140		525		150
För tidens korta kval och fröjd	318	41			
Förfäras ej, du lilla hop	437	378			492
Förgäves all den omsorg är	426	306			478
Förlossningen är vunnen	49	50			50
Förlän oss, Gud, din helga frid	590	303			658
Förr än mänskostämmor hördes	135	34			145
G.					
Gammal är kyrkan, Herrens hus	155		528		168
Giv, Gud, att ren och samvetsgrann	427	279			479
Giv mig den tro som skådar dag	220				250
Giv, o Jesu, fröjd och lycka	441	413			497
Giv oss, o Gud, ett dagligt bröd	419	399			470
Glad jag städse vill bekänna	176		557		199
Gläd dig, du helga kristenhet	58	59			59
Gläd dig, du Kristi brud	40	51			41
Glädje utan Gud ej finnes	307	247			347
Gläns över sjö och strand	508		623		571
Gode Fader, i din vård	505		619: 2		568
Gode Gud, som lät mig hinna	B	343			B
Gud, du av inga skiften vet	6	6			6
Gud, fullkomlighetens källa	286	219			325
Gud gav i skaparorden	402		614		453
Gud har av sin barmhärtighet	277	144			316
Gud, hos dig är livets källa	174				196
Gud, i mina unga dagar	512		624		576
Gud låter sina trogna här	136	35			146
Gud, lär mig dock besinna	526	448			593
Gud, min Gud, som ville än	B	368			B
Gud, min Gud, till dig jag ser	308	248			348
Gud, se i nåd till dessa två	225		572		253
Gud, som haver barnen kär	502		619: 1		564
Gud säger att den salig är	335	292			375
Gud trefaldig, statt oss bi	24	22			22
Gud vare tack och ära	137	36			147
Gud, vår Gud, för världen all	233		510		262
Gud, vår lösta tunga	188			227	212

	S 1936	W	NPs	E	F 1936
Gud, välsigna dessa hjärtan	223	335			251
Gud är här tillstädes	195			437	222
Gud är vår starkhet och vårt stöd	297	227			337
Gud över oss förbarmar sig	424	402			475
Guds kyrkas grund är vorden	156			170	169
Guds rena Lamm, oskyldig	90	94			94
Guds väg i dunkel ofta går	346			419	388
Gå varsamt, min kristen	334		605		374
Gör porten hög, gör dörren bred	41	52			42
H.					
Han kommer i sin kyrka	46		512		47
Han lever! O min ande, känn	104	108			108
Han på korset, han allena	79		519		83
Har jag nåd hos Gud i höjden	303	212			343
Hav i ditt minne Jesus Krist	120	125			125
Hela världen fröjdes Herran	11	268			11
Helge Ande, du som samlar	171	148			192
Helge Ande, hjärtats nöje	129	136			136
Helig, helig, helig, Herre Gud allsmäktig	4			21	4
Helige Ande, sanningens Ande	124	131			131
Helige Fader, kom och var oss nära	29		562		28
Hell morgonstjärna, mild och ren	32		509		31
Hemlandstoner mäktigt ljuda	561		662		629
Herre, dig i nåd förbarma	145	384			158
Herre, du har skapat allt	506				569
Herre, du som från det höga	324	262			362
Herre Gud, för dig jag klagar	533	467			600
Herre, jag har hört din stämma	70				73
Herre, jag vill bida	365				414
Herre, nu låter du din tjänare fara hädan	B				B
Herre, samla oss nu alla	193		563		220
Herren gav, och Herren tog	364				413
Herren vår Gud är en konung i makt och i ära	17		503		17
Herren är min Herde god	294		587		334
Herrens röst i Sion ljuder	227		566		256
Herrens stad har fasta grunder	234		536		264
Hit, o Jesu, samloms vi	201	328			228
Hjälp, Gud, de trogne äro få	169	121			186
Hjälp mig, Jesu, troget vandra	380	203			430
Hjälp mig, min Gud, ack fräls min själ	268	184			306
Hjärtan, enigt sammanslutna	160				176
Ho är den för Herren träder	336	294			376
Hur fröjdar sig i templets famn	199	326			226
Hur härlig, Gud, din sol uppgår	194	321			221
Hur härligt vittna land och sjö	460		647		517
Hur kan och skall jag dig	186	160			210

	S 1936	W	NPs	E	F 1936
Hur ljuv, o Gud, hur säll den lott	423	401			474
Hur ljuvt det är att komma	208		561		
Huru länge skall mitt hjärta	44	45			45
Hälsans gåva, dyra gåva	372	369			424
Här en källa rinner	247		507		279
Här, ensam på mitt plågoläger	B	162			B
Härlig är den himmel blå	509				572
Härlig är jorden	20		504		20
Höga Majestät, vi alla	3	3			3
Hör ditt Sions bittra klagan	147	386			160
Hör, Gud ännu sin nåd dig bjuder	196	323			223
I.					
I blomman av min ungdoms dagar	519	348			
I dag om Herrens röst du hör	255	173			290
I denna ljuva sommartid	455		643		512
I det djupa, i det höga	8	12			8
I djupet av mitt hjärta	580		669		
I dödens band låg Herren Krist	109			128	113
I Herrens namn far jag åstad	433	370			487
I himmelen, i himmelen	138	486			148
I hoppet sig min frälsta själ förnöjer	577	487			648
I Jesu namn till bords vi gå	410		626		461
I Kristi sår jag somnar in	550	480			616
I levernets bekymmer sänkt	530	454			597
I makt utan like	242		540		
I min stilla hyddas sköte	477	435			535
I mänskors barn, som alla ägen	392	285			442
I mörker sjönko ungdomsdrömmens länder	260				296
I nåd du, Herre, på oss tänkt	422	400			473
I världen är jag blott en gäst	546	476			612
I världen är så mörkt och tungt	354	237			397
I öster stiger solen opp	510			629	573
In dulci jubilo	588				656
Ingen hinner fram till den eviga ron	245		576		276
J.					
Jag arma mänska, vem skall skilja	256	174			291
Jag får ej se Guds dag	B	365			B
Jag går mot döden var jag går	537	452			603
Jag haver en gång varit ung	523	360			588
Jag höja vill till Gud min sång	47		513		48
Jag i tysta skuggors timmar	479	437			537
Jag kan icke räkna dem alla	501				
Jag kommer, Gud, och söker dig	178	151			201
Jag lever och upphöjer	498	419			560

	S 1936	W	NPs	E	F 1936
Jag lyfter mina händer	293	33			333
Jag lyfter ögat mot himmelen	504			503	567
Jag längtar av allt hjärta	547	477			613
Jag nu den säkra grunden vunnit	289		583		328
Jag och mitt hus för dig, o Gud	407		615		456
Jag tackar dig, min högste Gud	281	198			320
Jag vet en hälsning mera kär	409		617		458
Jag vet mig en sömn i Jesu namn	560		661		628
Jag vet på vem jag tror	351	193			393
Jag vill dig prisa, Gud, min styrka	287	220			326
Jag vill i denna stund	183	156			206
Jag vill icke grubbla och sörja	B				B
Jag ville lova och prisa	345		596		387
Jag är en gäst och främling	535		654		602
Jerusalem, du högtbelägna stad	581		670		
Jerusalem, häv upp din röst	43	54			44
Jerusalem, i överdåd	84	88			88
Jesu, dig i djupa nöden	81	85			85
Jesu, djupa såren dina	74	77			77
Jesu, du dig själv uppväckte	107	111			111
Jesu, du min fröjd och fromma	381	204			431
Jesu, du mitt liv, min hälsa	73	76			76
Jesu, du som själen spisar	330	205			370
Jesus för världen givit sitt liv	222		603		
Jesu, gör mig så till sinnes	376	129			426
Jesu, låt din kärleks låga	219				247
Jesu, lär mig rätt betrakta	38	48			38
Jesu, lär mig rätt betänka	72	75			75
Jesu namn begynna skall	64	65			65
Jesu, tänk på mig	374				
Jesus allt mitt goda är	117	215			122
Jesus från Nasaret går här fram	48				49
Jesus hav i ständigt minne	375	127			425
Jesus Kristus är vår hälsa	179	152			202
Jesus är min hägnad	118	216			123
Jesus är min vän den bäste	115	213			120
Jesus är mitt liv och hälsa	116	214			121
Ju större kors, ju bättre kristen	352	235	(599)		(395)
K.					
Kom, Ande, från höjden, kom ned	440			577	166
Kom, frälsta hjord	200	327			227
Kom, Helge Ande, Herre god	126	133			133
Kom, Helge Ande, Herre Gud	127	134			134
Kom, Helge Ande, till mig in	131	138			138
Kom, jordens barn, eho du är	534	489			601
Kom, min kristen, Gud till ära	384	217			434

	S 1936	W	NPs	E	F 1936
Kom, o Jesu, väck mitt sinne	217	352			242
Kom, vänner, låt oss hasta	339			388	379
Kommen för Herren med tacksamhet	425		638		477
Kommen till en Fader åter	555	491			622
Konung och Präst, träd in i denna skara	230		569		259
Kriste, som ditt ursprung leder	35	74			34
Kristus, hjälten, han allena	403				455
Kärlek av höjden värdes beskära	229		568		258
L.					
Led, milda Ljus, när natten faller på	341			304	381
Likt en dröm försvinna	517				248
Likt vårdagssol i morgonglöd	452		642		509
Livets Ande, kom från ovan	132			143	140
Ljus av ljus, o morgonstjärna	468	426			526
Lov, pris och ära vare dig	496	416			558
Lov vare dig, o Jesu Krist	61	62			62
Lova Herren Gud, min själ	19	29			19
Lova vill jag Herran, Herran	9	264			9
Lovad vare Herren, Israels Gud	B				B
Lovad vare Herran, våra fäders Gud	13	270			13
Lover Gud i himmelshöjd	14	271			14
Lovsjungen Herren, som i det höga	10	267			10
Lovsjungen Herrens nåd och makt	56	57			57
Lovsjungom Herren, låtom oss med fröjdeljud	22	266		6	
Lyft, min själ, ur jordegruset	326		607		364
Lyssna, Sion! Klagan ljuder	237		541		267
Låt av himlens sol en strimma	430				483: 3
Låt barnen komma hit till mig	172	149			193
Låt mig leva, låt mig verka	516				584
Låt nya tankar tolka Kristi bud	240				272
Låt oss fröjdas, gladligt sjunga	105	109			109
Låt oss nu Jesus prisa	106	110			110
Lär mig, du skog, att vissna glad	557		656		624
M.					
Med Gud och hans vänskap	291		594		175
Med hastat lopp och dunkelt sken	457	404			514
Med lust och glädje tänker	575		668		646
Med pelarstoder tolv	162		529		
Med rört och tröstat hjärta	92	97			97
Med tacksam röst och tacksam själ	B		627		B
Mig dagen flyr, och åldern ögat skymmer	522	359			587
Min Frälsare, vad själave	80	84			84
Min Gud och Fader kära	467	425			525
Min Gud, på dig förtröstar jag	299	229			339

	S 1936	W	NPs	E	F 1936
Min Gud är en väldig hjälte	521			462	
Min högsta skatt, o Jesu kär	269	186			307
Min jämmer nu en ände har	549	479			615
Min själ, du måste nu glömma	71			86	74
Min själ och sinne, låt Gud råda	356	239			399
Min själ prisar storligen Herren	B				B
Min själ skall lova Herran	16	16			16
Min synd, o Gud	270	187			308
Min vilotimma ljuder	494	444			556
Mina levnadstimmar stupa	529	451			596
Misströsta ej att Gud är god	349	191			391
Mitt fasta hopp till Herren står	298	228			338
Mitt hjärta, fröjda dig	323	261			361
Mitt liv rinner bort som var fattig dag	B				554
Mitt skuldregister, ack, när jag det vill beskåda	272	189			310
Mitt vittne vare Gud: jag vill	393	289			443
Mitt öga, spar nu dina tårar	357	241			401
Morgonrodnan mig skall väcka	465	423			523
Mästare, alla söka dig	518			301	295
N.					
Naturen åter träder	453	393			510
Nu blott för världen två	224	337			252
Nu dagens sol i glans och prakt	487		649		545
Nu denna dag förliden är	483	441			541
Nu gläd dig, min ande, i Herran	363			421	411
Nu haver denna dag	482	440			540
Nu kommen är vår påskafröjd	100	104			104
Nu kommer kväll med vilans bud	449				506
Nu segrar alla trognas hopp	68	69			69
Nu skall ej synden mera	284	209			323
Nu tacker Gud, allt folk	15	272			15
Nu tystne de klagande ljuden	556	492			623
Nu upp och redo varen	579		666		
Nu vilans dag förflutit	493		653		547
Nu vilar hela jorden	484	442			542
Nu vill jag bryta opp	544	473			610
Nu är du förd, du lilla	B			719	B
Nu är en dag framliden	481	439			539
Nämn mig Jesus, han är livet	276				314
När allt omkring mig vilar	475	433			533
När ingen dager ögat skådar	361		597		407
När jag om morgonen uppstår	497	417			559
När jag uti min enslighet	539	459			605
När Jesusbarnet låg en gång	507				570
När stormen på det vida hav	431		639		485
När trygg och mätt	405	288			

	S 1936	W	NPs	E	F 1936
När vi i högsta nöden stå	151		636		164
När vintermörkret kring oss står	45		511		46
När värld och vänner lämna dig	358	242			402
När världens hopp förtvinat stod	34	146			33
Närmare, Gud, till dig	347		598		389
O.					
O du Helge Ande, kom till oss in	125	132			132
O du saliga	52		516		53
O du som alla hjärtan ser	146	385			159
O du som har ett hult försvar	436	377			491
O du som ser, o du som vet	513		502		577
O du vår Herre Jesu Krist	89	93			93
O Evige, o Gud, till dig	21	20			
O Fader vår, barmhärtig, god	23	21			21
O giv oss, Herre, av den tro	343			333	384
O gode Ande, led du mig	205	130:8			232
O gode Herde, du	211	313			237
O Gud, all sannings källa	322	260			360
O Gud, det är en hjärtans tröst	197	324			224
O Gud, det är min glädje	295	223			335
O Gud, dig vare lov och pris	469	427			527
O Gud, ditt folk dig beder	215	317			
O Gud, ditt rike ingen ser	282	199			321
O Gud, giv oss din Andes nåd	275		580		313
O Gud, jag nödgas klaga	348	190			390
O Gud, o Gud, så from	383	207			433
O Gud, om allt mig säger	337	295			377
O Gud, som allt med vishet styr	474	432			532
O Gud, som hörer allas röst	202	329			229
O Gud, som mina steg ledsagar	B	357			B
O Gud, som skiftar allt	369	367			419
O Gud, som åter värdes mig	464	422			522
O Gud, som även räckt din hand	379	202			429
O Gud, vem skall jag klaga	274	373			312
O Gud, vi lova dig, o Gud, vi tacka dig	586	263			654
O Gud, vi lova dig, o Herre, vi bekänna dig	585		505		653
O Gud, vår broder Abels blod	434	122			488
O Gud, vår hjälp i gångna år	450			630	507
O Herre Gud, gör nåd med mig	265	(181)	579		303
O Herre Gud, oändelig	25	23			23
O Herre Gud, vi bedja dig	141			460	152
O Herre, ho skall bo	212	315			238
O hoppets dag, som klarnar opp	540	461			606
O huru ljuvlig är	198	325			225
O huvud, blodigt, sårat	83		520		87
O Jesu Krist, dig till oss vänd	203	330			230

	S 1936	W	NPs	E	F 1936
O Jesu Krist, du nådens brunn	261	47			297
O Jesu Krist, du är min vän den bäste	367	362			416
O Jesu Krist, min högsta tröst	271	188			309
O Jesu Krist, sann Gud och man	541	469			607
O Jesu Krist, som mandom tog	39	49			39
O Jesu Krist, till dig förvisst	278	195			317
O Jesu, när jag hädan skall	543	471			609
O Jesu, än de dina	177	150			200
O Kriste, du som ljuset är	486		648		544
O liv som blev tänt	316				356
O min Jesu, dit du gått	111	128			115
O mänska, till en Fader kom	571	497			642
O se den stora, vita här	139		671		149
O Skapare, o gode Gud	143	25			155
O store Allmakts-Gud	418	309			469
O säg, min själ, vi du förfäras	359	243			403
Om, Jesu, på min vandringsstig	167	145			184
Om Kristus döljes nu för dig	112				116
Om nåd och rätt jag tänker sjunga	413	299			464
Ord av evighet	399				449
Oss kristna bör tro och besinna	305	298			345
Oändlige, o du vars hand	525	7			592
P.					
Pris vare Gud; allena han	317		591		357
Pris vare Gud, som låter	463	421			521
På dig jag hoppas, Herre kär	329	226			369
På Gud, och ej på eget råd	312	252			352
På krubbans strå man lade dig	33	72			32
På Sinai stod Herren Gud	166	143			183
Pärlor sköna, ängder gröna	520		625		
R.					
Ring in gudstjänsttid	514				579
Ringen, I klockor, ja ringen i midnattens timma	53				54
Räds ej bekänna Kristi namn	218		604		244
S.					
Salig är den stilla stunden	204		559		231
Saliga de som ifrån världens öden	559		660		627
Sanningens Ande, som av höjden talar	411		631		462
Se kärlet brast, och oljan är utgjuten	404				71
Se, milde Gud, i nåd	209	320			235
Se människan, ack vilken lott	93	87			
Se vi gå upp till Jerusalem	69				70

	S 1936	W	NPs	E	F 1936
Seger giv, du segerrike	338				378
Si, huru gott och ljuvligt är	394	307			444
Si, Jesus är ett tröstrikt namn	65	66			66
Si, natten flyr för dagens fröjd	55	56			56
Sig fröjde nu var kristen man	103	107			107
Sin suck naturen skickar	421	397			472
Sion klagar med stor smärta	158	123			172
Sitt öga Jesus öppnat har	99	103			103
Skapa i mig, Gud, ett hjärta	378	201			428
Skapare, att nalkas dig	328	259			
Skymningstimmen sakta nalkas	524			542	591
Skåder, skåder nu här alle	88	92			92
Snabbt jagar stormen våra år	B				B
Snabbt som blixten de försvinna	443	408			499
Snart bröt du upp, du reste bort	567				637
Snart döden skall det öga sluta	527	449			594
Snart ligger bojan krossad	553	488			620
Som dig, Gud, täckes, gör med mig	313	253			353
Som sol om våren stiger	133				142
Som spridda sädeskornen	189				214
Som sådden förnimmer Guds välbehag	499				562
Somnar jag in med blicken fäst	491				551
Sorgen och glädjen tillhopa här vandra	353				396
Sov gott, mitt barn, sov gott i Gud	B		620		B
Stanna, ungdom, och hör till	566	494			636
Statt upp, o Sion, och lovsjung	67	68			68
Stilla jag på dig vill akta	388	275			438
Stilla natt, heliga natt	51		515		52
Store Gud, med skäl du klagar	149	388			162
Store Gud, som handen räckte	252	168			287
Syndaskulden att försona	75	78: 3			78
Så får jag nu med frid och fröjd	548	478			614
Så går en dag än från vår tid	476	434			534
Så högt har Gud, oss till stor fröjd	31	147			30
Så lyktar än ett år sitt lopp	448	415			504
Så långt som havets bölja går	235		537		265
Så skön en väg ej finns på jord	192		560		219
Så skön går morgonstjärnan fram	569	484			639
Så snart for då min fröjd sin kos	564	345			634
Så tag nu mina händer	325		593		363
Så vandra vi all världens väg	554	490			621
Så vila i välsignelse	568	495			638
Så älskade Gud världen all	244		506		275
Så är fullkomnat, Jesu kär	95	99			99
Således är vår kyrkogång	207	332			234
Såsom hjorten träget längtar	344	460			386
Säll den som haver Jesus kär	184	157			207
Säll den vars överträdelse	279	196			318

	S 1936	W	NPs	E	F 1936
Säll du som dig åt Gud betror	296	225			336
Säll du som menlös fann din grav	565	493			635
Sörj för mig, o Fader kär	306		592		346
T.					
Tack, o Gud, att i din kyrka	161		532		177
Tack, o Jesu, för det ord	206	331			233
Tanke som fåfängt spanar	257		575		292
Te Deum	585		505		653
Tiden flyr: när vill du börja	254	172			289
Till den himmel som blir allas	249	163:4			284
Till dig allena, Jesu Krist	273	194			311
Till dig av hjärtans grunde	267	183			305
Till dig jag ropar, Herre Krist	331	208			371
Till dig, o milde Jesu Krist	B		558		B
Till dig som hjärtat gläder	292	222			
Till härlighetens land igen	121	113			126
Till natt det åter lider	489				548
Tillkomme ditt rike, o Herre vår Gud	238		542		268
Tryggare kan ingen vara	503		622		565
Tränger i dolda djupen ner	30		501		29
Tung och kvalfull vilar hela	232				261
Tung är den lott du täcktes mig beskära	B				B
Tvivlan ur min själ försvinne	283	200			322
Två väldiga strida om människans själ	258		577		293
Tänk när en gång det töcken har försvunnit	578		667		649
Tänk, o Gud, på sjuka alla	370		628		420
U.					
Upp att Kristi seger fira	110	117			
Upp, kristen, upp till kamp och strid	333	211			373
Upp, min tunga	102	106			106
Upp, psaltare och harpa	1	1			1
Upp, var ljus, ty ljuset lyser	236		539		266
Uppfaren är vår Herre Krist	123	115			128
Upptag, Herre, våra böner	432		641		486
Uti din nåd, o Fader blid	310	250			350
V.					
Vad gott kan jag dock göra	382	206			432
Vad Gudi täckes är mig täckt	314	254			354
Vad kan dock min själ förnöja	385	257			435
Vad ljus över griften	98	102			102
Vad min Gud vill, det alltid sker	311	251			351
Vad röst, vad ljuvlig röst jag hör	180	153			203
Vak upp, bed Gud	406	291:4			
Vak upp! Hör väkten ljuder	251	165			286

	S 1936	W	NPs	E	F 1936
Vak upp, min själ, giv ära	471	429			529
Vak upp, min själ, och var ej sen	472	430			530
Vaka, själ, och bed	332	210			372
»Vaker upp!», en stämma bjuder	570	496			640
Var glad, min själ, och fatta mod	300	230			340
Var hälsad, sköna morgonstund	54	55			55
Var kristtrogen fröjde sig	60	61			61
Var man må nu väl glädja sig	37	46			36
Var nu redo, själ och tunga	485	443			543
Var är den Vän som överallt jag söker	551	481			617
Varför sörja, varför klaga	360	245			405
Varmed skall jag dig lova	470	428			528
Vart flyr jag för Gud och hans eviga lag	253	170			288
Varthän skall jag dock fly	263	176			299
Vattuströmmar skola flyta	243		548		
Ve den som säger: Gud ej är	340	5			380
Vem är bland Jesu rätta vänner	389	276			439
Vem är den, som trött av striden	390	277			440
Vem är den stora skaran där	142		526		
Veni, Sancte Spiritus	125	132			132
Verka, tills natten kommer	401		612		452
Vi lova dig, o store Gud	154	139			167
Vi love dig, vi välsigne dig	584				652
Vi prisa dig, vi tillbedja dig	583				651
Vi på jorden leva här	144	26			156
Vi skulle jag ej möta glad min plåga	371				422
Vi tacke dig, o Jesu god	91	96			96
Vi tacke dig så hjärtelig	473	431			531
Vi tro på en allsmäktig Gud	27	17			25
Vi tro på Gud, som himmel, jord	28		522		27
Vi önska nu vår brudgum och brud	226		571		
Vida kring jorden	153		551		
Vilken kärlek oss bevisad	77	80			80
Vredens stora dag är nära	591		664		659
Vår blick mot helga berget går	134		523		144
Vår Gud är oss en väldig borg	119	124			124
Vår Herres Jesu Kristi död	181	154			204
Vår konung och vårt fosterland	414	302			465
Vår tid är ganska flyktig här	446	412			502
Väktare på Sions murar	216	319			241
Väl mig i evighet! Nu känner själ och sinne	280	197			319
Välsigna, gode Gud, vår konung och vårt land	415	305			466
Välsignat vare Jesu namn	63	64			64
Välsignat är det hem förvisst	408		616		457
Vänd av din vrede	148	387			161
Vänder om, I sorgse sinnen	150	389			163
Vänligt över jorden glänser	36	73			35
Världens Frälsare kom här	57	58			58

	S 1936	W	NPs	E	F 1936
Ä.					
Älskar barnet modersfamnen	545	474			611
Än ett år uti sitt sköte	442	407			498
Ängsliga hjärta, upp ur din dvala	362		589		408
Är Gud i himlen för mig	309		595		349
Är jag allen en främling här på jorden	264	178			301
Är än min röst som änglars tunga	400		609		450
Ära ske Herren	439	383			496

PSALMER MED ÄNDRAD BEGYNNELSERAD.

På grund av uteslutning av första versen eller förändring av begynnelseraden måste följande psalmer uppsökas under nedan angivna nummer (resp. bokstav).[1]

Psalmer från 1819 års psalmbok (W):	*Här:*
Ack, huru plågas jag (W 364)	En fader heter du (373)
Din godhet rätt att lova (W 410)	Din godhet nu vi lova (444)
Du som av gudomsskötet går (W 130)	O gode Ande, led du mig (205)
Frälsta värld, i nådens under (W 78)	Syndaskulden att försona (75)
Hur mild och nådig är vår Gud (W 291)	Vak upp, bed Gud om kraft och mod (406)
Mitt skuldregister när jag vill, o Gud, beskåda (W 189)	Mitt skuldregister, ack, när jag det vill beskåda (272)
Store Gud, vad skall jag göra (W 163)	Till den himmel som blir allas (249)
Psalmer från Nya Psalmer (NPs):	*Här:*
Ett litet fattigt barn jag är (NPs 621)	Ett litet ringa barn jag är (511)
Jag vet en port, som öppen står (NPs 581)	Det finns en port, som öppen står (246)
När stormen ryter vilt på hav (NPs 639)	När stormen på det vida hav (431)
O Herre Gud, barmhärtig var (NPs 579)	O Herre Gud, gör nåd med mig (265)
Psalmer från 1934 års psalmboksförslag (E):	*Här:*
Den dag du gav, o Gud, är gången (E 654)	Den dag du gav oss, Gud, är gången (490)
Du som genombrutit banden (E 430)	Seger giv, du segerrike (338)
Guds kyrkas grund på jorden (E 170)	Guds kyrkas grund är vorden (156)
Herren Gud är nära (E 437)	Gud är här tillstädes (195)
I öster träder solen fram (E 629)	I öster stiger solen opp (510)
Kom, barn! Vi vilja vandra (E 388)	Kom, vänner, låt oss hasta (339)
Led, milda ljus, ibland de mörka snår (E 304)	Led, milda ljus, när natten faller på (341)
Sist, Herre Jesu, beder jag (E 657)	Ett, Jesu, än påminner jag (492)
Solen sig till nedgång sänker (E 542)	Skymningstimmen sakta nalkas (524)
Psalmer från psalmboksförslaget av febr. 1936 (F 36):	*Här:*
En dag har börjat. Livet kallar (F 36 n:r 480)	En dag har börjat. Gud mig kallar (428)
I mörker sjönko drömmens gyllne länder (F 36 n:r 296)	I mörker sjönko ungdomsdrömmens länder (260)
Modfälld och trött jag är (F 36 n:r 415)	Bed för mig, Herre kär (366)
Mästare, som själv har prövat (F 36 n:r 483)	Låt av himlens sol en strimma (430)
Snart bröt du upp och rycktes bort (F 36 n:r 637)	Snart bröt du upp, du reste bort (567)

[1] NPs 619: »Gud som haver barnen kär» har uppdelats i 502: »Gud som haver» och 505: »Gode Fader, i din vård.»

Statens offentliga utredningar 1936

Systematisk förteckning

(Siffrorna inom klammer beteckna utredningarnas nummer i den kronologiska förteckningen.)

Allmän lagstiftning. Rättsskipning. Fångvård.

Betänkande med förslag till lag om behandling av förbrytare, hemfallna åt alkoholmissbruk, m. m. [4]
Förslag till lag om ändring i vissa delar av sjölagen m. m. [17]

Statsförfattning. Allmän statsförvaltning.

Betänkande om socialstyrelsens organisation. [29]

Kommunalförvaltning.

Förslag till vissa ändringar i kungl. byggnadsstyrelsens normalförslag till gatukostnadsbestämmelser enligt 49 § stadsplanelagen. [33]

Statens och kommunernas finansväsen.

Undersökningar rörande det samlade skattetrycket i Sverige och utlandet. [18]
Promemoria ang. ändring av bestämmelserna rörande kommunernas underställningsfria lånerätt. [35]

Politi.

Betänkande med förslag angående revision av lagstiftningen rörande tillverkning, beskattning och försäljning av maltdrycker. [5]

Nationalekonomi och socialpolitik.

Utredning med förslag rörande bidrag åt barn till änkor och vissa invalider samt åt föräldralösa barn. [6]
Socialiseringsproblemet. Allmänna synpunkter. [7]
Ur socialiseringens »europeiska» idékrets. [8]
Socialiseringsidéer och socialiseringspraxis i Sovjetunionen. 1. [9]
Betänkande ang. förlossningsvården och barnmorskeväsendet samt förebyggande mödra- och barnavård. [12]
Betänkande ang. familjebeskattningen. [13]
Betänkande ang. dels planmässigt sparande och dels statliga bosättningslån. [14]
Betänkande ang. moderskapspenning och mödrahjälp. [15]
Arbetslöshetsundersökningen den 31 juli 1935. [21]
Betänkande ang åtgärder för avhjälpande av de inom vissa delar av Norrbottens läns lappmark yppade missförhållanden samt rörande de kostnader som därav kunde föranledas m. m. [23]
Svensk arbetslöshetspolitik åren 1914—1935. [32]

Hälso- och sjukvård.

Betänkanden 1 rörande serafimerlasarettets ekonomi samt 2 rörande lasarettets ställning och verksamhet. [1]

Allmänt näringsväsen.

Ang. kontrollen över elektriska starkströmsanläggningar. [27]

Fast egendom. Jordbruk med binäringar.

Betänkande med förslag om vissa föreskrifter beträffande konsumtionsmjölk. [3]
Sociala jordutredningens betänkande med förslag till revision av lagstiftningen ang. avstyckning m. m. [26]

Vattenväsen. Skogsbruk. Bergsbruk.

Betänkande med förslag till lagstiftning ang. skyddsskogar m. m. [19]
Betänkande med förslag till lagstiftning ang. skogar å städer och enskilda tillhöriga flygsandsfält i Hallands län. [30]

Industri.

Handel och sjöfart.

Statligt kaffemonopol. [10]
Den svenska sjöfartsnäringen. Statistisk-ekonomisk undersökning. [22]

Kommunikationsväsen.

Utredning rörande förhållandet mellan land- och sjötrafikmedel. [16]
Betänkande med förslag i anledning av verkställd granskning av 1932 års trafikutrednings förslag till förordning ang. allmän automobiltrafik. [20]

Bank-, kredit- och penningväsen.

Betänkande med förslag till lag ang. ändring i vissa delar av lagen den 29 juni 1923 (nr 286) om sparbanker m. m. [25]

Försäkringsväsen.

Kyrkoväsen. Undervisningsväsen. Andlig odling i övrigt.

Förslag till psalmbok för svenska kyrkan. [11]
Kyrkogodset i Skåne, Halland och Blekinge under dansk tid. [28]
Betänkande med utredning och förslag ang. åtgärder för särskild undervisning och utbildning av psykiskt efterblivna i barn- och ungdomsåren. [31]
Utredning rörande de svenska universitets- och högskolestudenternas sociala och ekonomiska förhållanden. Bilaga till betänkande med undersökningar och förslag i anledning av tillströmningen till de intellektuella yrkena. [34]
Psalmbok för svenska kyrkan. Förslag avgivet den 29 febr. 1936, överarbetat av inom ecklesiastikdepartementet tillkallade sakkunniga. [36]

Försvarsväsen.

Utrikes ärenden. Internationell rätt.

Förslag till konvention mellan Sverige och Schweiz om erkännande och verkställighet av domar och skiljedomar m. m. [2]
Betänkande med förslag till lag om internationella rättsförhållanden rörande arv, testamente och boutredning m. m. [24]

Uppsala 1936. Almqvist & Wiksells Boktryckeri-A.-B. 36547